

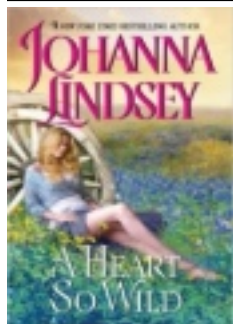
Trái Tim Hoang Dã (A Heart So Wild)

Contents

Trái Tim Hoang Dã (A Heart So Wild)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	51
20. Chương 20	52
21. Chương 21	54
22. Chương 22	56
23. Chương 23	59
24. Chương 24	61
25. Chương 25	64
26. Chương 26	66
27. Chương 27	68
28. Chương 28	69
29. Chương 29	73
30. Chương 30	75
31. Chương 31	77
32. Chương 32	79
33. Chương 33	81
34. Chương 34	83
35. Chương 35	85
36. Chương 36	90
37. Chương 37	95
38. Chương 38	97
39. Chương 39	101
40. Chương 40	106

41. Chương 41	110
42. Chương 42	113
43. Chương 43	114

Trái Tim Hoang Dã (A Heart So Wild)

Giới thiệu

Straton Family #1 Người dịch: Bích Huyền “Trái Tim Hoang Dã” là một quyển tiểu thuyết tình yêu m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-i-tim-hoang-da-a-heart-so-wild>

1. Chương 1

Kansas năm 1868, ba năm sau nội chiến Hoa Kỳ, Elroy Brower bực tức dần ly bìa xuống. Tiếng ồn ào trong quán làm hắn không hưởng được trọn vẹn người đẹp đang ngồi trên đùi hắn mà hắn thì ít khi với được một của quý như ả Sal béo này – nàng nghiêng người qua thì thắm vào tai hắn, giọng ngọt lịm:

- Sao cứng không lên trên kia, chỉ có mình ta thôi. Hắn ngoái mình ra cười trước viễn ảnh của những giờ khoái lạc. Hắn muốn giành ả trọn đêm nay. Ở thị trấn Rockley, gần khoảnh trại của hắn, chỉ có một mục điểm già gầy đét, đâu có “mát tay” như Sal béo của gã đêm nay nên hắn thầm cảm ơn Chúa đã với được của quý trong chuyến đi Wichita lần này

Thế mà cái tiếng giận dữ của gã trại chủ nào đó cứ dội vào tai hắn. Elroy nhớ lại qua giọng nói của người chủ trại chăn nuôi tên Bill Chapman, có trại ở phía bắc quán này một chút và ông ta đang tìm người để cùng đi lo về chuyện “bọn da đỏ đang hoành hành trong vùng”

Elroy giật mình khi nghe đến hai tiếng “da đỏ” dù hắn chưa bao giờ gặp rắc rối với họ. Hắn chỉ mới đến Kansas gần hai năm trước, nhưng khoảnh trại của hắn dễ bị tấn công lắm. Trại hàng xóm gần nhất cũng cách hắn gần hai cây số. Và Elroy chỉ lại có một mình cùng với người thợ làm thuê cho mỗi mùa gặt. Vợ hắn chết ngay vào tháng thứ sáu khi họ đến Kansas

Kể riêng một mình Elroy, lẽ ra chẳng phải lo lắng hắn là người cao hơn hai thước, to như thùng dầu hai trăm lít, đủ bảo đảm vượt khó khăn trong cuộc đời, trừ khi hắn muốn gây sự. Nhưng lúc này Elroy đang lo lắng vì cái bọn “mọi rợ” kia đang tìm cách tràn vào vùng này để xua những “người hiền lành, kính Chúa mới định cư vào vùng này”. Cái bọn đó là dân “chơi không đẹp” và nhiều chuyện kể làm cho Elroy thấy ớn lạnh. Người ta đã cảnh cáo hắn đi quá gần vào vùng lãnh thổ phân chia cho người da đỏ gọi là “Biệt khu da đỏ”, hay đúng hơn là một vùng bao la, trơ trụi nằm giữa Kansas và Texas. Cái khoảnh trại của Elroy lại chỉ cách đường biên Kansas có ba mươi dặm và khôn nổi, đó là vùng đất tốt, nằm ngay giữa hai con sông Arkansas và Walnut. Khi chiến tranh phân ly chấm dứt, Elroy vẫn nghĩ rằng quân đội sẽ chặn đứng và buộc được “bọn da đỏ” ấy quay quần trong cái phần đất phân chia cho họ mà thôi. Thực tế khác hẳn. Quân đội không thể chặn đứng khắp được và khi cuộc nội chiến chấm dứt, thì cuộc chiến của người da đỏ lại dâng lên cao điểm. Họ không giao nộp những phần đất mà tổ tiên họ, luôn nghĩ là của người da đỏ

Hai ngày trước khi đến Wichita, Elroy đã phát hiện ra một nhóm nhỏ người da đỏ qua ranh đất của hẻm đi về phía nam. Elroy lo lắng, đi theo tám người từ khoảng cách xa cho đến ngã ba sông Arkansas – Ninneseah. Ở đây đã có chừng mười chiếc tàu tepee dựng lên ven sông Arkansas và Elroy còn thấy hơn chục gã trai khác, cùng với phụ nữ, trẻ con ra vào như một ngôi làng của họ từ lâu rồi

Nằm quan sát cái làng ấy cũng đã làm cho Elroy thấy máu muốn đông lại trong người hẻm: Đây là nhóm dân Kiowa hoặc Comanche và họ chỉ ở cách trại của hẻm vài giờ đi ngựa

Khi đến Wichita, hẻm đã kể chuyện này khắp thị trấn và bây giờ gã Bill Chapman lại đang khuấy động những người khách cố hữu của quán rượu này. Chapman đã rủ được ba ông khách rượu và sáu tay chân bò ... ra đi. Một khách rượu lại nêu ra rằng hai chàng phiêu bạc thích “giết tụi nó” và họ đang đi tìm hai chàng đó ở các sông bãi

Bill Chapman kể đến lực lượng mình đã có và liếc mắt nhìn Elroy nãy giờ hẻm hực lắng nghe

- Còn anh thì sao? Anh bạn ... đi với tụi này đi?

Elroy xô Sal béo khỏi đùi mình, nắm lấy cánh tay ả mà kéo tới gần chỗ Chapman

- Sao các anh không để bên quân đội họ săn bọn nó?

Lão chủ trại cười nghiêng ngả

- Để cho quân đội họ tổng chúng về vùng đất tự trị ư? Thật chẳng công bằng chút nào!

- Cách hay nhất để buộc tên da đỏ không ăn cắp của bạn lần thứ hai là cho nó một con dao. Cái lũ Kiowa này đã hạ của tao hơn mười lăm con bò và cuỗm đi cả chục con ngựa ngoại hạng của tôi tuần trước. Chúng móc túi tôi nhiều lần rồi đấy. Tao phải chặn chúng lại

Và cặp mắt sắc của gã nhìn xéo Elroy

- Đi nhé?

Một cái nhìn lạnh buốt dọc xương sống Elroy. Mười lăm con bò bị hạ. Hẻm chỉ có hai con bò đực và gà què không đủ cho bọn chúng quét. Một ngày không có bò thì cuộc đời hẻm tiêu ma. Nếu mấy tên Kiowa ghé thăm là hẻm hết đời. Elroy nhìn chăm chăm vào Chapman

- Hai ngày trước tao đã theo bọn chúng. Chúng đã dựng trại ở ngã ba sông Arkansas – cách trại tôi chừng mười tám cây số. Nghĩa là cách đây khoảng ba mươi cây số nếu ta đi theo đường sông

- Chết thật! Sao anh không nói. Có lẽ chúng là bọn chúng ta đang theo dõi đấy. Ấy, chúng đi mau thế. Bọn quỷ đó đi nhanh hơn tôi tưởng. Có đúng là bọn Kiowa không?

Elroy nhún vai:

- Tao trông bọn nào cũng vậy. Bọn này không đi ngựa. Nhưng ở trại tụi nó có chừng bốn mươi con

- Anh dẫn tụi tôi đến trại tụi nó nhé?

Elroy cau mày

- Tao mang bò đi để mua máy cày về. Tao không mang theo ngựa. Thế ... làm các ông đi chậm lắm

- Tao thuê ngựa cho mày

- Nhưng còn bò của tao

- Tao trả tiền cho mày gửi lại đây. Sau đó mày trở lại lấy, được chứ?

- Bao giờ các ông đi?

- Đầu giờ sáng mai ... Nếu ta không đi gấp và nếu chúng còn ếm ở đó, thì ta bắt kịp chúng vào giữa trưa

Elroy nhìn Sal béo đang ngoác miệng ra cười ... Chapman đi ngay nghĩa là hẻm phải mất buổi tối nay với ả Sal béo thì “xin ngài ...” Nhưng sáng mai ...

- Kể như là có tao và anh chàng gặt thuê cho tao nữa ...

2. Chương 2

Sáng hôm sau, mười bốn người gò lưng phi ngựa ra khỏi thị trấn Wichita, Peter mười tuổi, người trẻ nhất trong bọn và cũng là người xúc động nhất. Lần đầu tiên trong đời, hắn tham gia một biến cố lớn như vậy. Nhiều người khác trong bọn cũng như hắn, họ chỉ tham gia vào cái thú sắp được chém giết. Elroy chẳng thèm để ý đến mấy người khác vì hắn cho họ là một loại người khác, một loại người sang miền Tây sớm hơn hắn, tự cho là hơn hắn, làm hắn cảm thấy thua sút. Tuy nhiên, cả bọn ở mức độ nào đó, vì lý do nào đó ... đều ghét người da đỏ

Ba người làm thuê cho Chapman không chịu nói tên, chỉ gọi nhau bằng họ Tad, Cenl và Cincitani. Ba tay súng thuê là Leloy Cinly, Park Transk và Wade Smith. Người thứ nhất được tuyển ở Wichita là nha sĩ lang thang, hình như tên là Smiley. Cũng như những cư dân đi khai hoang miền Tây, hắn đổi họ tên, không biết vì lý do gì. Người thứ hai, một cựu dân biểu, không có nghề rõ rệt, sáu tháng trước lang thang đến đây và bây giờ cũng chẳng có nghề. Hắn làm gì để sinh sống, Elroy chẳng thể hiểu, nhưng hắn cũng biết rằng tốt hơn là đừng hỏi đến. Người thứ ba của Wichita cũng là trại chủ giống Elroy và chỉ tình cờ đến quán rượu tối qua mà thôi. Hai anh chàng phiêu bạt là hai anh em, đang trên đường đi về miền Texas, họ gọi nhau là Joe Lớn và Joe Nhỏ

Đường đi vất vả cũng có, hy vọng tuyển thêm người cũng có, nên Chapman đưa cả bọn ghé vào thị trấn Rockley vào buổi trưa. Họ rủ thêm được người duy nhất là John, con trai của Lars Handley. Họ cũng không vội vã vì Joe Lớn đi trước, đã quay lại gặp họ ở đây và cho biết là bọn người Kiowa vẫn còn đóng trại bên bãi sông

Đến trưa đoàn người đi đến điểm cắm trại của người da đỏ. Elroy chưa bao giờ đi ngựa trên đoạn đường vất vả như thế, con ngựa cũng như đứt hơi. Hai bên sườn bị xóc làm hắn đau muốn chết

Elroy và đồng bọn nấp sau những hàng cây ven sông. Họ tiến sát vào trại để giám sát. Tiếng chân, tiếng ngựa chìm trong tiếng nước sông réo chảy

Trước mắt họ là khung cảnh thanh bình. Những chiếc lều xếp thành thứ lớp dần đều dưới hàng cây lớn. Lũ trẻ đang thả cho ngựa ăn cỏ, còn đàn bà tụ tập thành nhóm, chuyện trò. Một ông lão ngồi ở một góc riêng đang nựng đứa cháu nhỏ. Elroy tự hỏi: bọn này là những cư dân man rợ khát máu sao? Những đứa trẻ khi lớn lên thành dân chuyên ăn cắp giết người ư? Những đàn bà kia vẫn thường hành hạ tù nhân của họ còn đã man hơn đàn ông như người da trắng đôn đai đó sao? Cả trại, chỉ thấy có một người đàn ông vũ trang là một chiến binh da đỏ đứng nghiêm. Joe Nhỏ cảnh cáo:

- Có lẽ có nhiều tên võ trang nữa, nhưng chắc chúng đang ngủ trưa

Tad đề nghị:

- Mình canh chừng đến đêm, khi bọn chúng ngủ hết rồi mới xông ra. Anh ta giải thích: bọn da đỏ đánh đêm rất dở. Ban đêm chúng kém linh động và thường xuyên chẳng biết đường mà đi săn. Mình đánh bắt ngờ thì sẽ không ai sợ hãi hết

- Có thể mình lọt vào bẫy. Bọn nó dằm núp đâu đó

- Mình có thấy đứa nào quanh đây đâu

- Ai biết được? Tụi nó đang chuẩn bị cung tên trong mấy chiếc lều bên kia. Hay đang hú hí với lũ đàn bà?

Leloy Cinly mỉa mai:

- Nếu thế, trong túp lều đông lắm, có nuôi chó đấy Cinly ạ

Elroy bỗng hỏi:

- Ông Chapman, ông có nhận ra trong đám ngựa kia có con nào của ông không?

- Chưa thể nói được, bầy ngựa san sát vào nhau như thế kia sao mà nói được

- Mà này, tao biết rõ tụi Kiowa lắm. Nhìn là biết ngay
 - Không phải đâu, Tad. Tụi này thuộc bộ tộc Comanche đấy
 - Sao mày biết được
 - Thì cũng như mày biết tụi Kiowa đó! Nhìn tụi Comanche tao biết ngay mà
 - Kiowa và Comanche thì khác nhau chỗ nào? – “Da đỏ” nào cũng là “da đỏ” Bọn này cũng không ngoại lệ. Nên quỳ tha ma bắt đi nếu mà mình không xơi tụi nó
 - Tao chỉ đi tìm cái thằng cướp bò, Chapman ngắt lời
 - Đúng là việc làm của sếp rồi – nhưng sếp định thả cho cái bầy này “hân hoan ra đi” nếu không có thằng đó sao?
 - Nếu năm nay tụi nó chưa cướp thì sang năm tụi nó sẽ cướp. Cincitani vừa nói vừa rút súng kiểm tra
 - Thế này là cái quái gì? Joe Nhỏ hỏi tiếp
 - Ta chạy cho vỡ mộng suốt ngày nay để đến đây nhìn rồi đi về đó à? Thối lắm
 - Dễ thôi chú em. Chú mày sao mà biết sếp Chapman đang tính toán được. Phải thế không sếp?
 - Ai bảo thế? Chapman bực tức trả lời
 - Cindy có lý đấy. Không cần biết cái bọn rơi vào tay ta là bọn nào cả. Ta cứ xử cái bầy này đi và thế là bầy khác nhà nó sẽ phải suy nghĩ lại khi tới vùng này
- Peter nhìn quanh một cách hăng hái
- Vậy ta còn đợi gì nữa chứ? Wade Smith bây giờ mới lên tiếng
 - Chỉ cần anh em nhớ để lũ đàn bà lại sau hết nhé. Tôi phải làm mấy cái đây. Để giải sầu mà, hiểu chưa?
 - Bây giờ mới mở miệng – Dare Trask mỉa mai
 - Rồi, bây giờ tao còn nghĩ nữa đây. Tao nghĩ là việc này dễ như ăn cơm bữa! và bọn họ bỗng như bị kích động chạy ủa đi lấy ngựa. Đàn bà! Sao họ không nghĩ đến nhỉ? Mười phút sau hàng loạt tiếng súng nổ vang lên phá tan cái tĩnh mịch của buổi chiều. Rồi đến khi tiếng súng im bật thì trên hiện trường còn lại bốn người da đỏ sống sót. Ba người đàn bà và một đứa con gái mà Wade Smith dành lại khi thấy nó đẹp. Cả bốn bị chúng hãm hiếp và giết chết
- Khi mặt trời lặn, bọn chúng lên ngựa đi hết. Chúng hài lòng vì thấy chỉ có một người trong bọn chúng bị giết, đó là tên cựu dân biểu. Chúng xem đó là sự thiệt hại rất nhỏ không đáng kể
- Khu trại vắng ngắt sau khi chúng đi và dòng sông vẫn rì rào chảy xuôi – trên bờ sông không còn lấy một người Comanche nào để khóc cho những người đã chết, kể cả đứa con gái sau cùng, nó mới làm lễ sinh nhật thứ mười trong mùa xuân vừa qua

3. Chương 3

Courtney lại ngồi đó. Phụ nữ lịch sự không ai ngồi dựa thế đâu! Lạ nhỉ, “mấy” cái trường đạo chẳng dạy con tí lịch sự nào sao?

Cô gái bèn lên liếc mắt nhìn mẹ kế, định nói rồi lại thôi “Nói làm gì, bà ấy chẳng thích nghe ai nói đâu” dù Courtney có trả lời thì Sarah Harte, bà mẹ kế của cô, cũng chẳng thèm nghe. Bà đang nhòm lên nhìn về phía cái vùng trại chơ vơ giữa thảo nguyên ở đằng xa

Dù sao Courtney cũng phải rướn người ngồi thẳng lên. Mỗi lần bị quở trách như vậy cô thường yên lặng, thu mình trong cái vỏ ốc, tránh né đụng độ; chỉ khi nào quá mệt mỏi, không thiết gì mọi chuyện, cô mới gây trở lại

Courtney vốn là đứa trẻ khôn sớm, dạn dĩ và dễ làm thân. Mỗi khi nựng con, mẹ cô cũng thường bảo “Con gái tôi lại mang cái khi khi như mẹ rồi đấy” Nhưng bà chết khi Courtney mới lên sáu

Từ đó đã chín năm. Cha cô, ông Edward Harte đau buồn và không thích trả lời hàng trăm câu hỏi của đứa trẻ đã gởi con hết trường đạo này sang trường đạo khác. Mỗi năm con chỉ được về nhà chừng vài tuần vào mùa hè dù thế ông vẫn không có thời giờ gặp đứa con duy nhất trong những ngày hè ít ỏi ấy. Đến khi nội chiến bùng nổ thì ông không bao giờ trở về nhà

Và năm nay Courtney đã mười lăm tuổi, và đã sống nhiều năm trong cái mặc cảm bị bỏ rơi và chẳng được yêu thương. Vì thế em là cô gái khép kín, rất dè dặt và nhạy cảm trước sự đối xử của mọi người, chỉ thoáng thấy dấu hiệu phản đối là em rút ngay lại ý kiến, yêu cầu của mình

Tính rụt rè, ít nói một phần là do ảnh hưởng của những nhà sư phạm ở trường đạo, nhưng phần lớn thói quen của đứa trẻ tìm cách làm cho cha yêu thương, chú ý

Edward Harte là một bác sĩ, người miền Nam, cao lớn, có duyên ... Sau khi lập gia đình ông đến lập nghiệp ở Chicago. Phòng mạch của ông đông khách đến nỗi ông không còn nhiều thời gian cho gia đình. Dù vậy, Courtney vẫn thấy không có ai đẹp trai, tận tâm như cha cô. Cô tôn thờ cha mình như một thần tượng và mỗi khi cô gặp ở đâu ánh mắt đơn độc cùng màu mặt ông như mình, cô như chết cả tâm hồn

Ông chẳng có thời gian để gần con và sau nội chiến tình hình càng tệ hơn. Ông luôn bị day dứt vì đã tham chiến chống lại miền Nam, gốc gác nơi ông đã sinh ra. Ông giải ngũ, nhưng không hành nghề y trở lại, sống cách xa mọi người, chỉ vui đầu đọc sách và uống rượu

Tài sản của gia đình Harte cạn mòn dần. Rất may, một bức thư của bác sĩ Amos vừa là thầy cũ, vừa là người bảo trợ cho Edward cứu ông thoát chết. Bác sĩ mời cha của Courtney đến làm thế cho ông ở Waco, Texas. Ông biết nhiều người miền Nam bây giờ sức tỉnh, họ đổ dồn về miền Tây xây dựng cuộc sống mới. Thế là ông Edward cũng sức tỉnh đi tìm một nguồn hy vọng mới

Courtney đột nhiên được hưởng cuộc sống mới, không còn trường đạo, không còn phải sống xa cách người cạch thân yêu. “Mình phải cho cha thấy mình không còn bé và mình yêu cha đến mức nào. Hai cha con sẽ sống có nhau”

Nhưng khi đến Missouri đã làm việc bất ngờ, không tưởng tượng được. Ông làm lễ thành hôn với cô quản gia của gia đình từ năm năm nay – cô Sandra Whitcomb thành bà Sarah Harte

Edward chưa từng yêu Sarah và Sarah cũng chỉ để mắt đến Hayden Sarrel – một trong hai người lang bạt được ông bác sĩ thuê để bảo vệ hai bố con trong chuyến đi về vùng đất Texas đầy bất trắc. Ngay hôm cưới, Sarah Harte đã thành một con người khác, ngày xưa cô quản gia dịu dàng chăm sóc cho Courtney, nay bỗng trở thành bà chủ bất na bất nét, la mắng không còn tế nhị gì nữa. Courtney cũng buông xuôi, tìm cách né tránh Sarah nhưng đâu có dễ dàng gì khi năm người phải đi trên chiếc xe “goòng” qua những đồng hoang xứ Kansas

Hôm nay họ từ Wichita xuôi theo ven bờ sông Arkansas. Đến chiều, họ rời bãi sông đi vào sâu trong vùng đồng hoang mong tìm một thị trấn hay nông trại nghỉ qua đêm. Vì họ đã đến vùng tiếp cận của khu vực dành cho người da đỏ

Biệt khu da đỏ. Chỉ cái tên thôi cũng làm Courtney rung mình. Ngoài Hayden Sarrel, người bảo vệ thứ hai của hai cha con Harte có cái tên vền vẹn hai âm là Dallas thì vẫn lạc quan. Họ cho rằng chỉ cần mang ít trâu bò làm “quà tặng” cho các bộ lạc thì chẳng còn lo gì nữa

Một người dòng máu bộ tộc Cherokee đã tìm được con đường tương đối dễ đi nối từ Wichita đi đến Antovo và Texas. Jene Chisolm, tên một người thanh niên hai dòng máu đỏ đã đi nhiều chuyến hàng theo con đường này từ ngay sau trận chiến tranh và các người dân đi định cư ở miền Tây thường đi theo con đường mòn Chisolm này. Một người lái buôn trâu bò Joseph Mc Cony quê ở Illinois đã đưa một đàn súc vật lớn đi xuyên qua Kansas đến bờ Thái Bình Dương cũng đến Allilence. Con đường này có nguồn nước sông và

lại có đồng cỏ, có đồn Riley của quân đội liên bang trấn đóng bảo vệ, nên đây là lộ trình lý tưởng cho những đoàn đưa súc vật từ miền Tây trở lại miền Đông để xuất sang châu Âu

Thị trấn Allilence nhờ có đường xe lửa đã thay đổi ngoạn mục: năm trước mới có vài chục căn nhà vách cây, chỉ một năm đã mọc lên ở thị trấn này hơn chục quán rượu và mấy chục “ổ” tứ đồ tường làm nơi giải trí cho người mua bán súc vật. Gia đình Hart mua một chiếc xe “goòng” cũ đã từng đi qua biệt khu da đỏ để lấy hên và muốn đi theo lộ trình đó đến Texas

Nhưng Courtney chỉ muốn quay lại phía đông rồi vòng xuống miền Nam và từ đó đi Texas. Còn dì Sarah lại muốn thăm bà con ở Kansas trước khi đi định cư ở vùng Texas mù khơi đó. Edward được biết con đường mòn này đi gần ngang qua Waco, nơi ông phải tiếp nhận phòng mạch mới và cũng muốn đổi đường đi vòng chứ không muốn đi thẳng về miền Nam vì ông không muốn đi qua những nơi còn mang vết tích tàn phá trong cuộc chiến tranh

Thế là Dallas đi trước đến cái trại mà họ thấy thoáng từ xa. Anh quay lại báo tin:

- Xong cả rồi bác sĩ ạ. Chẳng cần phải đi thêm vài cây số nữa đến thị trấn Rockley làm gì. Vả lại thị trấn này cũng lèo tèo lắm, hơn nữa sáng mai mình có thể quay trở lại đi dọc bờ sông

Edward gật đầu ưng thuận và Dallas nhảy gọn vào trong xe. Courtney chẳng thích gì gã Dallas này cũng như gã Hayden thì chỉ dán mắt vào Sarah. Dallas trẻ hơn, khoảng hai mươi ba, nên chưa chú ý đến Sarah. Và hẳn lại cũng còn có lúc quan tâm đến Courtney nữa, nhìn sơ qua thì Dallas kể cũng được và Courtney sẽ rất hãnh diện vì sự quan tâm của hắn nếu như cô không gặp đôi mắt hâu hâu nhìn bất kỳ phụ nữ nào họ gặp trên đường

Cô bé cũng đủ khôn lanh để không rơi vào cỏi mộng là mình đang có một chàng trai si mê. Cô biết rằng cô được Dallas để mắt tới vì hắn là một người con trai bình thường, khỏe mạnh và nhất là ở đây chỉ có cô là người phụ nữ vừa tầm với hắn. Courtney biết cô không hấp dẫn lắm hay ít nhất là nhan sắc của cô không đủ sức làm cho bọn đàn ông phải quên những phụ nữ khác nếu họ và cô cùng xuất hiện

Không, cô có tất cả đôi mắt và đường nét đẹp đấy, nhưng chưa thành hình mà chỉ mới là cái khung của những gì chưa đến ngày viên mãn

Nhưng bọn đàn ông không nhận ra điều đó. Họ chỉ thấy cô thấp, mũm mĩm, thể thôi. Courtney chỉ không ưa bề ngoài của mình, nhưng những năm tháng thiếu đủ thứ hạnh phúc thì cô bé lại xem ăn sáng cũng là một lối thoát, khi các bạn chọc phá cô mập, thì cô bé lại càng ăn rồi đến một lúc cô thấy mình phải tìm cách cho bớt mập, và kết quả là bây giờ người ta không bảo cô mập nữa mà chỉ bảo cô bé “núng nính”

Từ hôm làm lễ thành hôn với Sarah, ông bố cũng chăm sóc hơn đến cô con gái. Hai bố con ngồi nói chuyện hàng giờ bên nhau trong xe. Courtney không tin là vì hôn nhân mới mà bố săn sóc mình mà cô tin là vì trong xe chật chội, nên bắt buộc phải có sự gần gũi mà thôi, nhưng cô vẫn hy vọng có lẽ bố yêu mình, sẽ như ngày xưa khi mẹ còn sống

Xe dừng lại trước cổng một trang trại lớn, Courtney rất thích thú khi người trại chủ ra tận xe đón tiếp họ. Cô thấy ông ta có vẻ bất cần dù phải sống ở nơi cùng trời cuối đất như thế này, cả nhà hàng xóm gần nhất cũng ở mãi tận đâu đâu. Ông ta cao lớn, có lẽ nặng đến cả trăm ký, ông tươi cười bảo Edward

- Có đủ chỗ để cho xe ra sau đó

Rồi đến bên xe ông đỡ Courtney xuống

- Cháu cũng xinh đấy chứ? Rồi quay lại đỡ bà Sarah, ông ta nói tiếp

- Phải làm sao cho mập lên chút cháu ạ. Trông cháu như cây sậy. Courtney chóng cả mặt. Cái lão này điên chắc

Mình phải mất gần hai năm để giảm mập. Bây giờ lão nói mình gầy quá!

Dallas đến sau cô lúc nào không biết. Hắn ghé vào tai cô:

- Cái thằng béo đó chỉ thích mấy mụ béo thôi. Đừng thèm chú ý lời hắn. Rồi có một ngày em sẽ mất cái mập sữa đó đi. Anh cá là lúc đó em sẽ là nàng công chúa đẹp nhất ở vùng Texas này cho mà xem!

Courtney như chết điếng. Những lời bình luận này làm cô bé chịu hết nổi. Cô chạy vụt ra phía sau nhà, nhìn vào vùng đất bằng phẳng trải dài cả chục cây số, mắt đầy lệ

- Mập quá, gầy quá! Sao lũ đàn ông độc ác thế! Hai câu này, câu nào thật, hay đó là bằng chứng cho thấy rằng chẳng bao giờ đàn ông nói thật. Cô chỉ còn biết xua đi mọi ý nghĩ trong đầu

4. Chương 4

Hôm nay Elroy Brower thật hứng khởi, nhà hắn chưa bao giờ đông khách đến thế. Cả ngày hôm qua hắn chẳng làm được việc gì, nhưng hắn vẫn bất cần. Hắn chưa muốn đi Wichita để lấy cái máy cày, không phải vì dư vị bữa nhậu hôm trước, nhưng vì hắn thấy chưa cần. Một người đàn ông đứng nghỉ cũng có lần thật say chứ? Hắn đã được thêm bao nhiêu là bạn: Bill Chapman và bọn kia đã ghé ngủ đêm ở trại và uống whisky để mừng chiến thắng của bọn họ. Chỉ thiếu có hai anh em Joe vì phải đi ngay sau vụ tàn sát. Rồi hôm qua, ông bác sĩ cùng vợ con và người phục vụ của ông ấy lại ghé trại. Trời đất! Ai tưởng được cái ngày có mấy bà ngồi vào cái bàn này mà ăn tối. Lại là mấy ả thứ thiệt chứ. Chỉ cần nhìn quần áo du lịch và kiểu cách của họ ta đã biết họ là ai rồi! Vả lại da họ trắng, rõ ràng mình còn làm cô con gái đỏ mặt nữa chứ

Elroy tính toán rằng nếu họ ngỏ ý muốn ở lại vài ngày thì hắn cũng rất vui lòng. Máy cày để đấy đã, Chapman đã chi tiền ký gửi cho cả bò nữa. Và Elroy khi nào thấy thích thì cứ đi thôi. Nhưng sáng nay ông bác sĩ lại đòi đi ngay. Ông còn khẩn khoản xin được đi săn từ hừng sáng để kiếm thức ăn bù lại cho chủ nhân. Cứ bắn đi có sao đâu. Ủ ông bác sĩ dễ thương này đúng là người có giai cấp và còn lưu ý đến ba vết cào trên cổ chủ nhân và để lại thuốc cho chủ nhân dùng

Khi ông mới đếm những vết xước, Elroy thấy mình hơi bối rối. Không phải vì xấu hổ, hắn có bao giờ xấu hổ! Trận trả đũa thật hào hứng, Elroy còn thấy vui vui vì thấy bọn da đỏ ở gần nhà mình thế. “Ừ, ở gần thì lại dễ mà chán ghét, dễ mà “hăm” tụi nó. Hắn chẳng hiểu vì sao trước đây hắn sợ bọn da đỏ như vậy. Chỉ có một giây hắn ngập ngừng là khi khám phá ra cái con mọi con đã cào hắn không phải là con da đỏ hiền, thấy đó không phải là dân da đỏ thuần chủng, nó nhìn hắn đầy vẻ khinh miệt nhưng hắn mới vừa hăm con bé, hắn bị kích thích mạnh vì vụ chém giết nên chẳng kịp lại được. Elroy cũng chẳng biết rằng con bé đã chết ngay khi hắn đang tiến hành hành động dã man đó. Bây giờ hắn cũng chẳng cảm thấy tội lỗi gì, hắn chỉ thấy khó chịu vì không thể nào quên được đôi mắt ấy

Elroy dự tính mấy bà đã dậy cả rồi và chắc cũng thay y phục xong nên hắn ra nhà kho ít phút để mời họ ăn sáng. Còn bác sĩ và anh chàng Dallas chắc sắp về thôi. Người bạn của Dallas là Sorrel đang cạo râu ở bên bờ giếng và chắc là đang muốn moi thêm chuyện ở Peter. Thằng nhỏ này chắc chẳng còn ở với mình lâu được nữa. Hôm trước nó đã tính chuyện đi theo đoàn đệ thất bộ binh để được đánh nhau với da đỏ. Hừ! Làm sao cho hắn đừng đi trước mùa gặt đây? Căn nhà vách la nguyên cổng ghép vào nhau. Đồng bắp của Elroy chỉ cách nhà vài chục bộ. Thân bắp cao hình như có lay nhẹ nhẹ. Nếu Elroy có thấy bắp lay động như thế, hắn lại nghĩ chắc mấy con vật của mình xổng chuồng ra phá ngoài đồng thôi. Trời không có gió, một ngọn gió nhỏ cũng không có. Nhưng Elroy không hề để ý đến sự lay động ở ngoài ruộng bắp. Hắn đang nghĩ đến chuyện đi của gia đình bác sĩ, đến chuyện đi lấy máy cày về. Courtney đã dậy được nửa giờ rồi. Cô đang ngồi chờ Sarah trang điểm. Sarah biết rằng mình đẹp mà sáng nào cũng trang điểm thật kỹ. Tô vẽ sao cho tôn thêm vẻ đẹp, chải tóc giống như ý muốn, xức nước hoa và thoa phấn khắp chỗ nào sợ nắng. Chính vì cái cầu kỳ thích khoe mẽ của Sarah làm cho cả đoàn phải đi vòng và không có hy vọng gì tới được Waco trước mùa đông. Nàng thôi thúc Edward đưa nàng đến thăm bà con ở Kansas để khoe ông chồng mới, một bác sĩ đạo mạo, để cả khu phố phải thấy nàng ăn nên làm ra như thế nào

Ông trại chủ Elroy phải long trọng gõ cửa thật lâu trước phòng “hai bà” trước khi thò đầu vào, kiểu cách:

- Món trứng chiên tôi đã làm rồi, còn đang nóng hổi, xin quý bà vui lòng quá bộ qua bên nhà ăn sáng

Đến lượt Sarah cũng mỉm cười

- Ông chu đáo quá, ông Brower ạ. Không biết chồng tôi đã về chưa nữa

- Chưa thưa bà, nhưng tôi chắc ông nhà cũng không lâu nữa đâu. Mùa này, ở vùng tôi có nhiều thú để săn lắm

Ông trại chủ nói rồi bỏ đi. Nhưng một lát Courtney lắc đầu vì nghe thấy ông ta đập cửa rất gấp. Cô bé không hiểu chuyện gì, hơi bức vì thấy thái độ kỳ lạ đó, bỗng cánh cửa bật tung. Elroy Brower ngã chúi vào trong phòng hai tay ôm lấy đùi nơi có mũi tên dài. Hắn vừa rên, vừa nhồm dẫy, cắn răng, lấy tay bẻ gãy mũi tên

- Lạy chúa, tưởng tụi nó chết hết rồi chứ!

- Chuyện gì thế, ông Brower?

Lần này Brower gầm gừ

- Bọn da đỏ! Ta bị tấn công

Sarah và Courtney đứng yên, miệng há hốc, sợ hãi nhìn. Elroy gào lên giọng khản đặc

- Lại đằng kia! Hắn chỉ vào một cái thùng lớn như thùng đựng thức ăn gia súc, hỗn hển nói tiếp

- Tôi có đào một cái hố dùng vào dịp này. Cho vợ tôi đấy. Bà ấy to béo, nên hai người vào đó lọt. Đừng ra dù có thấy yên ổn nữa. Tôi phải lên nhà lấy súng đã

Rồi hắn khập khiễng chạy đi

Hai người phụ nữ không dám tin ở tai mình nữa. Không có chuyện đó được. Không thể nào được. Nhưng nghe thấy tiếng súng, rồi lại tiếng súng nữa. Sarah cuống lên:

- Chui vào đi, Courtney

Nàng vừa chạy vừa kêu:

- Lạy Chúa, sao lại thế được? Ôi, sao lại thế được? Đời tôi đang đẹp quá, Chúa ơi

Courtney như cái máy chạy theo rồi bò vào sau thùng không có đáy. Đất bên dưới được tạo thành hố sâu, đào trong đất chừng hai tấc, đủ cho hai người ngồi, co lại không phải thò đầu ra ngoài

- Đậy nắp lại, đừng sợ gì cả! Chúng không thấy ta đâu. Mấy thằng mọi ngu đó không tìm chỗ này đâu

Tụi nó ... nàng bỗng im bật, có tiếng đạn rít bên ngoài, rồi tiếng rên đau đớn. Rồi tiếng ồn ào, la hét, tiếng gia súc kêu tan tác, mỗi lúc mỗi hỗn loạn. Có tiếng đập rầm vào nhà kho. Courtney vội kéo nắp đậy chung quanh họ trong bóng tối sợ hãi

- Sarah, Sarah!

Courtney cảm thấy bà mẹ kế của mình đã ngất xỉu. Cái thân hình âm ỉm kia không làm cho cô yên tâm. Bà ấy chết đến nơi rồi, mình sắp chết, mình không muốn chết. Mình sẽ chết tất tuổi, sùi bọt mép ra, lạnh ngắt rồi chết chẳng ra sao cả! Tụi da đỏ đó chẳng tha cho ai đâu

- Ôi chúa, nếu con phải chết, đừng để cho con van xin. Xin cho con có đủ can đảm đừng có van xin

Edward Harte nghe phát súng nổ và vội thúc ngựa phi mau về phía trại. Dallas bám theo sau. Nhưng khi họ đến gần, nhìn thấy tình hình bên trong, Dallas vội quay ngựa phóng biến đi. Dallas không muốn làm anh hùng, nhưng ông Edward ở phía trước không hề biết rằng mình chỉ có một mình. Ông chỉ nghĩ đến con gái gong, ông mãi nghĩ đến việc phải cứu nó ... Ông đi gần đến bên hông trại và thấy bên ngoài nhóm da đỏ đứng vây lấy xác của Peter, ông nổ súng nhưng lập tức một mũi tên từ phía trước nhà kho bay ghim vào vai. Ông vội quay súng bắn bừa về phía ấy. Lại hai mũi tên nữa, ông té nhào xuống ngựa nằm bất tỉnh

Tám người an hem Comanch đã hoàn thành sứ mạng. Họ đã theo dấu mười ba con ngựa đến trại này. Họ chỉ thấy dấu mười một con trở ra như vậy là trong trại còn hai gã trong số mười ba gã họ đang truy lùng. Một gã đã chết, còn một gã béo nữa

Họ đã bắn gã bị thương. Họ bắn chặn gã lúc từ kho lên nhà. Và bắn chặn khi gã trở lại kho. Bốn người rút dao hã dọa gã chủ trại còn mấy người kia lùng sục khắp nhà

Hai người vào nhà kho. Một người leo lên xe goòng hất tung đồ đạc xuống sàn. Một người liếc nhìn khắp nhà tìm kiếm bằng cặp mắt sắc lạnh

Nhìn mặt người ấy, ta không đoán được ý nghĩ bên trong làm chàng trai đau buồn, giận dữ. Hôm qua anh về trại của người Comanche và chứng kiến thảm cảnh tàn sát dân anh của bọn người da trắng. Anh quay trở lại bộ tộc sau ba năm xa nhà. Anh ân hận vì không hề kịp cứu mẹ và em gái. Trả thù không làm mẹ và em gái anh sống lại được, nhưng phải trả thù mới vui được mối hận trong lòng

Theo vết chân trên lớp bụi anh bước thận trọng về phía thùng thức ăn, trong tay lăm lăm lưỡi dao sắc, nhọn của người da đỏ dùng để lột da thú

Courtney nghe tiếng chân hai người vào nhà kho. Tim cô đập thình thịch làm cô quên hết những tiếng la hét bên ngoài sân

Nắp thùng bị hất tung lên rồi bàn tay thô bạo nắm tóc, lôi vụt cô ra ngoài. Cô nhắm nghiền mắt lại như thể chờ chết. Bàn tay vặn đầu cô xuống, làm cổ cô căng ra. Cô chờ đợi lưỡi dao cắt ngang lưng mình. Lạy chúa, ra tay ngay đi! Ngay đi!

Nó muốn mình mở mắt ra xem nó xử mình đây. Không mở mắt được, cô run rẩy, lo sợ mặc dù hấn xoắn tóc cô thật đau, nhưng cô vẫn nhắm nghiền mắt

Lúc đó hấn mới giận dữ nhìn lại. Hấn chợt nhận ra cô không phải là người ở đây. Quần cô không bằng vải thô xấu. Da trắng thế này không phải là vợ nông dân. Tóc kông phải tóc người da trắng, cũng không phải là tóc đen của người da đỏ. Nhìn kỹ hấn thấy cô khoảng mười bốn hay hơn một chút. Rồi hấn chợt đưa mắt rời cô bé nhìn lên món đồ đạc mà Tay Quặt đang liệng tung khắp nơi. Hấn vụt mở bàn tay để lộn tóc từ từ vụt khỏi tay mình

Courtney chờ đợi, rồi mở mắt và muốn ngất đi

Trước mắt nàng là một gã da đỏ. Tóc dài và đen như than, kết thành hai bím. Hấn để ngực trần trên có vẽ nhiều đường sọc sơn ngang như màu máu. Mặt hấn cũng được chia làm bốn phần với màu sơn khác nhau. Mắt hấn như xa vắng, không có chút gì làm cho ta phải run sợ. Hấn đang dán mắt nhìn vào Courtney. Hấn nhìn ra xa rồi quay lại nhìn nàng. Nàng vội nhìn lại hấn, nhưng vội dừng lại khi chạm phải lưỡi dao đang chìa về phía mình. Hấn nhìn thấy đồ mắt màu mắt mèo mở lớn khi chạm phải ánh dao, rồi cô ngất lịm

Hấn cầu nhàu khi thấy cô nằm xuống bên cạnh người kia. Thứ đàn bà miền Đông chán thật, vũ khí cũng chẳng dám mang nữa. Hấn ngần ngại rồi thở dài. Hấn nhìn đôi má bầu bầu của cô bé, cô cũng như em hấn. Hấn nhẹ nhàng đóng nắp thùng trở lại như cũ, vẩy tay ra dấu với Tay Quặt là hai người đã tốn nhiều thời gian rồi. Cả hai bước đi

5. Chương 5

Elroy biết mình sẽ phải chết. Nhưng khi nào đây, trời ơi khi nào đây? Mấy người bắt gã đưa gã đi xa nhà hàng chục cây số về phía Bắc để lần theo dấu vết của Chapman. Họ đang dừng lại và bây giờ mặt trời đang đứng bóng. Họ căng hấn ra trên bãi cát nóng, xòe đủ hai tay hai chân, trần trụi và họ chờ từng phần cơ thể của Elroy cháy rât dưới ánh mặt trời trưa của miền hoang mạc. Một người trong bọn gõ nhẹ vào thân mũi tên trên đùi hấn. Chừng năm giây gã đó lại gõ một lần và khi cơn đau trong người Elroy chưa dứt thì gã lại gõ tiếp

Hấn biết họ muốn điều gì khi họ ra dấu chỉ vào ba người chết ở trại. Họ kiên nhẫn nói bằng cử chỉ để hấn hiểu. Họ lấy hai ngón tay chỉ vào hấn rồi chỉ vào ba xác chết. Họ biết ở trại của hấn có hai người đã tham gia vào vụ giết dân da đỏ và hấn là một

Hấn đã dung hiệu để huyết phục họ rằng hấn không phải là người họ tìm. Họ không tin và nói là hấn chưa trả lời đúng như họ muốn, họ lại rạch mũi dao vào người hấn

Hắn đã bị cắt sáu nhất. Họ chỉ vào xác Peter và ra dấu hỏi hắn. Gã này chết hẳn không còn đau đớn nữa, nhưng Elroy rung mình cho người sử dụng xác Peter. Một thông điệp rõ ràng cho người da trắng khi nhìn thấy xác Peter chỉ có mình Elroy biết họ đã không làm những hành động đó khi Peter còn sống. liệu Elroy có được đối xử như vậy không? Hắn biết lý do họ còn để hắn sống

Họ muốn hắn đưa họ đến những người liên quan đến vụ tàn sát. Họ càng để hắn sống, hắn càng phải chịu hành hạ, đau đớn. Hắn muốn kể cho họ cho họ những gì hắn biết để chết đi cho rảnh, nhưng làm sao nói với cái “lũ khốn” không hiểu tí tiếng Anh nào? Và lại, hắn làm sao biết chỉ cho họ bọn kia ở đâu bây giờ? Họ có tin là hắn không biết? Chắc chắn là không rồi!

Một tên Comanche lại ghé vào mặt Elroy. Elroy chỉ thấy một khối đen vì hắn che khuất mặt trời trên cao. Hắn cố ngóc đầu lên và chợt nhìn thấy trên tay người da đỏ bốn năm mũi tên. Họ kết thúc hắn bằng cách đó sao?

Không rồi! Người da đỏ nhẹ nhàng ấn một mũi tên vào vết dao đã cắt sẵn, rồi xoay xoay mũi tên để cho đầu mũi tên lún sâu vào trong thịt. Lạy Chúa, có cái gì như chất cháy ở đầu mũi tên thế. Elroy như thấy ai bỏ một cục than vào vết thương mình. Hắn nghiêng rằng nhất định không rên la. Rồi sáu mũi tên vẫn như thế. Hắn dư sức chịu

Elroy cố nghĩ chuyện khác cho quên nỗi đau. Tội nghiệp hai người phụ nữ đã ghé vào trại hắn. Rất may hắn không nhìn thấy cảnh họ bị hành hạ ra sao. Và rồi hắn nhớ lại cặp mắt nguyên rửa hắn ở trại người da đỏ. Cường hiếp con bé da đỏ thật không đáng chút nào. Không có gì xứng đáng để chịu cực hình này

Những người da đỏ lại vạch vết dao cuối chuẩn bị một mũi tên nữa. đến đây thì Elroy hét lên. Hắn đã rõ: họ chỉ dừng lại khi toàn thân hắn đầy các mũi tên như lông nhím. Hắn hét lên:

- Đồ súc sinh! Đồ khốn nạn! Tụi bay muốn biết gì nói đi! Muốn gì tao nói hết

- Mà nói thật hả?

Elroy ngừng bật, vụt quên cơn đau trong tích tắc

- Nào, nói gì bây giờ trại ... chủ?

Giọng hắn ảm, nhẹ, có cái gì êm tai, làm Elroy bối rối. Nhưng hắn hấp tấp nói một mạch:

- Thả tao đi, tao cho tụi bay tên tụi nó, tất cả tên tụi nó. Tao sẽ chỉ cho tụi bay chỗ có thể tìm tụi nó

- Đẳng nào mày cũng phải nói, trại chủ à. Mày không mua được cái mạng của mày đâu. Nhưng mày mua được cái chết nhanh – cái chết nhanh

Hắn ngã vật xuống. Hắn chịu thua thật sự. Chỉ còn hy vọng được chết mau. Hắn kể mọi chuyện, tên từng đứa, hình dáng và những chỗ mà theo hắn biết có thể tìm thấy những tên kia, thật đúng như hắn biết và mỗi lần hắn kết thúc trả lời bằng một điệp khúc:

- Nào, bây giờ giết tao đi!

- Giống như tụi mày giết vợ con, mẹ và em gái chúng tao?

Gã da đỏ nói tiếng Anh chuẩn và rõ ràng này đi xuống phía sau hắn. Elroy nhìn rõ gã, cả mặt, cả mắt ... Ôi lạy Chúa đôi mắt này. Đôi mắt của đứa con gái nhìn hắn với nỗi căm thù tóe lửa. Và Elroy chợt thấy rõ ràng gã này không để hắn chết nhanh như thế được

Elroy liếm môi, hắn không biết từ đâu nảy đến trong đầu, hắn chậm rãi nói, dịu dàng và mơ mộng

- Con bé đó ngon lắm. Người nó toàn là thịt. Nó làm tao khoái lắm, tao là thằng làm nó sau chót ... nó chết ngay ...

Có tiếng rú lên. Những nhát dao đâm Elroy tủa bụi. Những chiến sĩ da đỏ khác níu tay hắn lại nhưng không nổi. Những tia máu vụt lên nhuộm đỏ cánh tay gã Comanche đã giết hắn

Courtney Harte thẫn thờ nhìn thật lâu vào mớ quần áo, đồ sứ, thức ăn từ trong thùng chiếc xe “goòng” vất tung tóe trên mặt đất. Cô bé không biết phai nhạt thứ nào, không biết phải làm gì cả. Trái lại bà mẹ kế Sarah của cô đang lo nhặt nhanh như ... không có chuyện gì xảy ra cả

Với Courtney lúc này còn sống ở đời là gánh nặng – cha cô đã biệt tăm

Khi thấy khối bốc lên người lảng giềng gần nhất của Elroy là Benie Bixler vội vã chạy sang. Ông tìm gặp hai xác chết ở đằng xa và hai người sống sót trong thùng đựng thức ăn, người ta không tìm thấy dấu vết của

- Nếu ông bị thương và chạy đi Rockley thì ít nhất cũng chạy qua nhà tôi chứ

- Nhưng cũng có lý do là bọn da đỏ đã bắt bác sĩ và hai người kia đi

- Sao mà ông đoán như vậy, ông Bixter? Theo tôi biết thì bọn nó chỉ bắt đàn bà thôi

- Xin lỗi bà nhé, nhưng tụi da đỏ mà thấy bà và cô em đây thì nó biết ngay bà chẳng chịu nổi một chuyến đi lâu

- Mang nó đi đâu? Ông hình như biết tụi da đỏ này định đi làm, tôi thực không hiểu đấy. Vì nghe nói tụi nó có khu trại gần đây mà, phải không?

- Ô, có đấy thưa bà! Có đấy ... chính vì vậy mà sinh chuyện đấy. Đây không phải là chuyện cướp vật đâu. Peter đã cùng mấy người ở Wichita diệt sạch một nhóm da đỏ Kiowa ở phía nam. Gần đây họ bảo nhóm này định tấn công vào Rockley. Họ rêu rao là không còn sợ gì nữa, vì họ đã giết hết đàn ông, đàn bà và con nít, nhưng làm thế nào mà họ còn để sống một số tên. Mấy đứa đánh vào đây chắc là tụi đi săn hay làm gì đó và khi về thấy tất cả người thân chết

- Đó chỉ là giả thuyết, ông Bixter. Quanh đây chỉ có người da đỏ Kiowa thôi sao?

Ông già tỏ ý bất bình rõ rệt khi trả lời:

- Thằng John đó còn huênh hoang cái điều bậy hắn đã làm ở trại người da đỏ ... Điều tôi không thể kể cho bà nghe được

- Ôi, bí mật gì – Sarah cười khẩy, nói – Mấy cha hăm hiếp vãi con mọi đó ... Chuyện đó nhằm gì ...

- Bà ra ngoài kia mà xem. Cứ nhìn thân thể Peter thì biết có ăn nhằm gì không thưa quý bà. Rồi ông lại nói tiếp – Nhưng thật tình tôi khuyên quý bà không nên nhìn, bọn họ xử thằng đó tệ quá người kia thì chẳng bị sao cả, chết sạch sẽ. Còn nhìn thấy Peter, tôi thật kinh hoàng. Chắc lâu lắm mới chết. Và tôi cam đoan là nếu tìm thấy Elroy ở đâu gần đây, anh ta cũng bị xử như thế. Dù không cần thông minh lắm cũng đủ hiểu sao bọn chúng chỉ nhắm vào hai người ấy. Bà cho rằng không liên quan đến chuyện đàn bà ư? Không đâu, đây chỉ là sự trả thù chẳng phải chuyện gì khác đâu! Rồi bà xem nếu ông John Handley không trốn khỏi cái vùng này thật nhanh ... thì không xong đâu, bọn da đỏ phải diệt hết người chúng thù mới thôi

Ông đi nhanh ra khỏi nhà kho và khuyên hai mẹ con nên đi mau vì ông sợ ngày chẳng còn bao lâu nữa. Ông rất dễ thương và nhiệt tình lúc đầu. Nhưng cái giọng của Sarah làm ông bức mình và ông chỉ muốn họ đi ngay khỏi Rockley, hết vùng trách nhiệm của ông cho khỏe

Một tuần sau, những người lính đi truy lùng bọn da đỏ buôn lậu, đã tình cờ tìm thấy xác Elroy Brower. Còn John Handley đã trốn khỏi Rockley như người ta đã ngại trước. Người cha là Lars Handley về sau không còn được tin anh ta ở đâu nữa. Lại có tin từ Wichita ầm lên: một chủ trại đi khấn hoang gần thị trấn đã bị người da đỏ tấn công. Nhưng sau đó vùng này im hắc. Mọi chuyện thảy như cỏ vể chẳng ăn nhằm gì với chuyện trên là chuyện chủ trại chăn nuôi bò tên là Bill Chapman ở mãi tận miền Bắc cũng lại có người nói ông là kẻ cầm đầu cuộc tàn sát. Người ta tìm thấy Bill bị đâm chết ở trên giường nát bét. Có người bảo đấy là do bọn da đỏ giết, có người bảo không vì cùng đêm ông ta bị giết người đàn bà làm thuê cho ông cũng mất tích luôn. Có lẽ là bọn này giết. Chỉ có Dallas là Edward là không thấy tăm hơi đâu cả. Bà Harte tự xem mình là góa phụ, bà cho rằng một người đàn ông bị thương bị bọn da đỏ bắt đi thì chẳng thể nào sống nổi nhất là đây là bọn da đỏ đang phải trốn chui trốn nhủi. Còn Courtney như người mất hồn, em không hề nghĩ đến chuyện cha mình còn sống hay đã chết. Nhưng điều chắc chắn bây giờ số mệnh hai người đã buộc với nhau một cách tệ hại. Cho cả hai

6. Chương 6

- Rồi, Charley ơi! Có khách nữa này, chú có cá rằng lại có bắn nhau nữa không? Charley phà một hơi khói, nhìn người đang đi trên dốc phố.

- Có thể lắm, anh Sumb. Vừa có một cặp vào phố có thể lắm đó.

Hai ông già ngồi dựa ghế trước nhà hàng Lars Handley để bàn về những người qua đường. Chỗ họ có thể thấy suốt hai đầu phố duy nhất của thị trấn Rockley.

- Anh nhận ra là người sắp lên đó là dân lái xe foòng không? Ông Sumb thắc mắc.

- Gã này đâu phải là dân lái bò. Tôi chắc hẳn là tay đấu súng chuyên nghiệp.

- Thiếu gì dân đấu súng chuyển qua nghề chăn bò và dân chăn bò thành tay đấu súng.

- Đúng quá.

Câu trả lời đó của Charley chứng tỏ ông trả lời cho có trả lời còn thực ra ông vẫn giữ ý kiến lúc đầu nên ông đưa đà:

- Không biết gã này giết bao nhiêu mạng rồi.

- Để tôi hỏi hẳn xem, ông Charley nói rồi nheo mắt. À mà gã này tôi thấy sao quen hẳn đã có lần ghé thị trấn phải không?

- Có lý đó Charley. Chừng hai năm trước phải không?

- Hình như ba hay bốn năm.

- Ủ, tôi nhớ rồi. Hẳn đến đây vào buổi tối rất trễ, đăng ký ở khách sạn. Nhưng lại ngủ ở ngoài tôi nhớ anh nhận xét là gã trẻ này có vẻ lang thang.

Charley khoái chí vì nhận xét của mình có sức nặng nhớ lâu như vậy:

- Mà tôi không nhớ nổi tên hẳn đã ghi trong sổ đâu. Anh nhớ không?

- Tên có âm ngoại quốc rất lạ. Đúng không nào?

- Ủ - nhưng mình cũng chỉ nhớ vậy.

- Nay hình như hẳn lại vào khách sạn này đây. Sao mình không ghé nhìn vào sổ đó xem?

- Đừng đừng, Sumb ạ, nó biết nó bắn bỏ mình đấy.

- Á, chưa chi đã đái ra quần rồi Charley. Mụ già giờ này chưa dậy đâu. Còn cô Courtney thì sẽ không để ý nếu mình ngồi lẩn la rồi lục sổ ra thật nhanh.

- Vô duyên hẳn có thể đổi tên rồi, tụi đấu súng thường hay đổi tên lắm, vậy ta sao mà biết được, nhưng nếu anh muốn biết anh ta tìm cách gặp Harry. Thôi đứng lên nào, đi chứ?

Một nụ cười nhẹ phớt qua trên miệng Courtney khi nàng đứng lại cửa phòng khách trọ nàng vừa lau. Nàng lại lấy được một tờ báo khác. Thị trấn Rockley không có báo riêng, nên nàng chỉ biết những tin từ thế giới bên ngoài thị trấn này nhờ nghe chuyện khách trọ qua đêm hay đọc mấy tờ báo khách bỏ lại. Ở thị trấn nhỏ này thứ đó rất quý và “mọi người” đều muốn “lượm”. Bà Sarah có một tập báo nhưng chẳng bao giờ cho nàng xem chung nên Courtney vớ được là giấu liền.

Nàng giấu tờ báo dưới chồng khăn bẩn và định xuống thay, ghé qua phòng mình ở dưới nhà trước khi đi giặt. Trên cầu thang Courtney bước chậm lại, chú ý đến người khách lạ đợi bên dưới rồi nàng bước tránh qua một bên và nhìn người khách trừng trừng nàng không rõ lý do nào khiến nàng chú ý đến gã. Gã đứng cao và thẳng, điều thứ hai là gã gầy, dáng như một con diều hâu. Nhất là nét mặt làm cho nàng như bị thôi miên. Hẳn hình như đẹp trai làm ta phải ngẩn ngơ dù nàng mới chỉ nhìn nghiêng và hẳn tỏa cái gì u tối từ chiếc áo Vest đen, quần đen đến nước da nâu sậm và mái tóc đen trùm đến mang tai, chiếc sơ mi và khăn quàng cổ cũng màu xám sậm. Hẳn vẫn để nón rộng vành trên đầu dù đã ở trong nhà nhưng hẳn không

cầm roi, trên vai hằn mang chiếc yên ngựa cồng kềnh chứng tỏ hắn đến thành phố bằng ngựa và Courtney ít thấy người cưỡi ngựa mà không mang roi.

Rồi nàng như thấy thêm những chi tiết khác. Hằn mang hai dây nịt như vậy chắc chắn hắn có mang súng bên hông phải. Bọn đàn ông miền Tây đều mang súng nên đây cũng không phải là chi tiết đặc biệt nhưng khẩu súng và cái nhìn đầy nghi ngờ thận trọng của hắn khiến nàng tin hắn không phải đeo súng chỉ để tự vệ. Courtney không ưa bọn đàn ông mang súng, họ như con bò sung sức có thể làm mọi chuyện và ít người dám làm trái ý họ vì có thể bị bắn bỏ.

Rockley là thị trấn nhỏ, nhưng có nhiều tay súng loại này và đã có nhiều cuộc đọ súng năm vừa qua. Dân lái bò, chăn bò thường dừng chân ở Rockley trên đường đến Allilene thị trấn bò như người ta thường gọi, và nơi đây có thêm thị trấn nữa là Newton và Wichita cũng sẽ thành thị trấn bò nên Courtney tin mình sẽ thấy dòng người qua Rockley sẽ tăng đều mãi.

Ở Hotel duy nhất của thành phố này Courtney sẽ còn gặp thêm những tay đấu súng trước đây đã có tay định chiếm đoạt nàng, có tay đã sàm sỡ nàng khi bị săn đuổi, tán tỉnh và đề nghị cưới xin rất rõ ràng. Vì thế nàng vẫn rất muốn đi khỏi Rockley, không lấy bất kỳ người đàn ông nào ở Rockley dù rằng nàng có thể bị mất việc ở cái Hotel này. Ở đây nàng cũng chỉ là cô hầu gái, phải làm việc suốt ngày đêm.

Thấy khách ghi sổ xong, đặt bút xuống, Courtney vội vàng quay lại đi vội xuống phòng khách vùng ra ngoài... nàng muốn tránh đi qua bếp ở dưới nhà sẽ đụng với bà Sarah và bị bà kể lể về những chuyện không đâu, nàng đi vòng ra ngoài rồi đi vào hành lang trước chờ cho người khách lên phòng.

Trong thâm tâm nàng không muốn gặp người ấy vì nàng đang mặc chiếc áo cũ kỹ, tóc tả tơi... nhưng nàng vẫn tự nhủ mình chả cần biết anh ta nghĩ gì về mình, mà có lẽ hắn cũng chỉ ở qua một đêm như mọi kẻ phiêu bạt và rồi nàng chẳng bao giờ gặp hắn lại nữa...

Nhưng ở ngoài phố, hai ông già Charley và Sumb đã nhìn thấy Courtney. Cô ta làm cái trò quỷ gì thế, thập thò như nấp ai vậy? Bất chợt người khách mở cửa trước đi ra ngoài, tiến ra bậc thềm, rồi ra cổng đến bên con ngựa. Họ thấy đúng lúc ấy Courtney chạy vội vào trong khách sạn.

- Thế là sao nhỉ? Charley vẫn để ý nhìn theo người khách dẫn ngựa vào chuồng, lơ đãng hỏi “sao cơ?”
- Anh không thấy hình như cô Courtney tránh né người bạn trẻ này đấy?
- Này, nói thẳng ra, ta không thể trách cô ấy được. Nhớ cái thằng Polecat Parker cú mèo đã phá cô ấy ra sao, sục vào buồng làm cô ấy xây xước bằng mấy cái vuốt mèo, nhớ xem nếu Harry không nghe cô ấy kêu và giết được khẩu súng của nó thì chuyện rồi sẽ ra sao. Rồi cái anh chàng cao bồi khi không ôm ngay cô ấy ngay ngoài phố, rồi phi đi như gió làm cô ấy té ngựa. Trẹo cả mắt cá... rồi gì nữa...
- Ủ, hai đứa mình đều biết cô ấy gặp bao rắc rối từ lúc về đây... chắc cô ấy thấy anh chàng này có vẻ rắc rối nên né thôi.
- Có lẽ không, có bao giờ chú thấy cô bé ra hằn ngoài khách sạn để tránh người đàn ông như vừa rồi chưa?
- Theo tôi thì chưa!
- Vậy thì tại cô ấy chú ý đến cậu này đấy!
- Chúng bắt anh đi! Chuyện chẳng có gì hợp lý cả!
- Mà đàn bà có bao giờ hợp lý đâu! Charley cười không thành tiếng.
- Sao... tôi nghe nói cô ấy sắp lấy Reed Taylor.
- Đây là chuyện bà mẹ kể sắp đặt nhưng chẳng có đâu. Tôi nghe con bé Mattie Cate kể lại tình cảm của Courtney với Reed thì cũng như tình cảm của cô ta với Polecat cú mèo thôi!

Trong khách sạn, Courtney liếc vội vào cuốn sổ trực rồi đi vội về phòng. Tên người khách là Chandos. Một cái tên ngắn ngủi, đơn giản.

7. Chương 7

- Mau lên Courtney, mau lên một chút được không? Hết ngày rồi mà mày đã hứa đi mua vải may áo cho tao mà? Courtney về phía Mattie đang ngồi trên chỗ thùng giặt úp sấp “Nếu ừ, thì giúp tao một tay ừ mấy cái khăn trải giường này đi!”

- Mày đùa hả? Ở nhà, tao cũng vừa phải giặt quần áo, mấy cái quần của Pearce nặng chưa từng có, tao chỉ biết sao mình lại lấy chồng lớn con vậy.

- Có thể vì mày yêu anh ấy?

Mattie là người tin rằng ta bỏ sức cho đời bao nhiêu thì ta được hưởng như từng ấy, rằng nếu ta quyết tâm làm gì thì ta làm được, rằng hãy làm lấy đi không ai làm hộ bạn đâu.

Mattie đã chứng minh sự thật đó bằng cách vượt qua bản tính lo lắng của mình và chiếm được Pearce khi anh ta đang là một trong năm sáu chàng trai say mê Courtney.

Mattie đôi khi cho Courtney là sản phẩm của mình không phải vì Courtney đã nhận phần thưởng liền hai năm qua, không phải vì làm việc cực nhọc mà Courtney đã làm tan cả búp mỡ con nít trên người. Nhưng tính rụt rè hay lo lắng, cái tính tin rằng cuộc đời mình sẽ đầy rẫy khó khăn ở nơi Courtney đã không còn nữa. Thay vào đó là con người nhiệt tình năng nổ, dám đấu tranh, Mattie thường cho rằng mình đã làm cho bạn có thêm tinh thần, thêm can đảm.

Courtney bây giờ có thể chống lại Sarah, không phải bao giờ cũng chống, nhưng thường chống lại nhiều hơn, Courtney đã đạt đến chỗ ý thức về lòng can đảm của mình.

Courtney để rồi đã hết quần áo xuống rồi nói: Nào, đi. Bà chúa mất kiên nhẫn.

Mattie gục gặc đầu. Mày không đi thay áo hay chải tóc lại chút sao? Courtney tháo băng tóc, làm sổ tung mớ tóc nâu, cột lại rồi vuốt mớ tóc mấy cái “Rồi đấy”.

Mattie cười khi “Tao biết mày vậy. Mấy chiếc áo cũ của mày còn hơn cái áo vải sợi tốt nhất của tao” Hầu hết quần áo của Courtney là đồ trước đây từ hồi ở Rockley, Courtney không bao giờ muốn mình nổi trội trong đám đông.

Rockley là thị trấn nhỏ, nơi đây mới có hai quán rượu và một nhà chứa gái. Rõ ràng thiếu hẳn những phụ nữ có thể lấy làm vợ, nên Courtney liên tiếp bị tán tỉnh một cách ngột thở trong hai năm qua.

Khi Richard, người thợ sắt hỏi cưới nàng, nàng rất ngạc nhiên, suýt nữa đã ôm và hôn anh. Vì anh đề nghị hôn nhân thẳng thắn, theo đúng đạo giáo, mà vào lúc nàng chẳng hề nghĩ được ai hỏi tới. Nhưng anh thợ sắt chỉ cần vợ, không yêu nàng, nàng cũng không yêu, cũng như sau này, nàng chẳng hề yêu Tudd Baker, Billy, Pearce... là những người theo đuổi nàng và bây giờ chắc chắn cũng chẳng yêu Reed Taylor, là người đang theo đuổi nàng. Còn hẳn thì vẫn tin sẽ có ngày chiếm được nàng.

- Có bao giờ mày nghe đến tên Chandos không, Mattie? Courtney hỏi ửng hồng đôi má, ngạc nhiên thấy mình để vượt ra câu hỏi. Họ đang đi về khách sạn. Mattie trả lời dài dòng.

- Chắc là chưa rồi cái tên không có trong danh sách các nhân vật từ cuốn sách lịch sử của mày. Nghe như tên một hiệp sĩ mà mày thường kể tao nghe.

- Đúng, có cái âm gì cổ cổ phải không?

- Nghe như một âm của tiếng Tây Ban Nha. Sao mày hỏi vậy?

Courtney nhún vai:

- Chẳng sao cả.

Mattie khi nào chịu lối giải thích lơ lửng đó. Nào nói đi, mày nghe tên ấy ở đâu?

- À, ông ta đăng ký ở Hotel sáng nay tao nghĩ mày có thể biết, ông ta có thể nổi tiếng.

- Lại một tên đều à?

- Dám lắm mày ạ!
- Này, nếu nó già mày có thể hỏi bác Charley và Sumb. Hai ông thích cà kê là kể ngay thôi.
- Không, hẳn không già, khoảng hai lăm hai sáu.
- Chắc hai bác ấy không biết, nhưng mày có thể hỏi hai bác ấy xem thằng ấy đã giết bao nhiêu tên?
- Mattie. Tao đâu muốn biết điều đó.
- Vậy mày muốn biết gì?
- Không, không có gì hết.
- Vậy, mày hỏi làm gì, và sau một lát im lặng. Bộ mày thích hẳn hả? Courtney thấy tim mình đập rối loạn mất bình thường. Một lát ở phía bên kia, trong quán Reed, quán rượu có hai tay súng mới tới buổi sáng.
- Không, thế mày có biết Jim Ward hôm qua hẳn và người nữa tới đây.
- Cái tên này nghe quen. Có phải là một trong danh sách mấy kẻ bị truy lùng của ông cò Wild Bill không? Courtney lại nhúm vai.
- Tao chẳng hiểu sao, ông tòa Marshall gửi mấy cái cáo xuống làm gì? Ở thị trấn này ai bắt hẳn?
- Đúng vậy... nhưng qua đó... có thể biết kẻ đó là ai mà mình tránh xa.
- Tao thì cứ tránh xa tất cả loại ấy.
- Vậy thì... Hồi đó nếu Harry biết rằng Polecat là kẻ bị truy lùng, thì ông đã bắn chết thay vì đuổi ra khỏi thị trấn.
- Đừng nói đến – Bà dì Sarah của tao đang cần tiền. Bà mà nghe là có đô la tiền thưởng... thì thôi thôi lắm. Hai người định qua phố bên kia tránh nắng. Ông chủ cửa hàng Lars Handl muốn nói với hai người khi thấy họ tiến về phía mình. Mattie kéo Courtney tới trước tấm bảng có dán hình mấy tên đang bị truy lùng.
- Đây nhé, Ba trăm đôla tiền thưởng cho ai bắt sống hay chết tên Jim Ward, can tội giết người, cướp có vũ trang và nhiều tội khác ở Mexico.
- Courtney quan sát hình vẽ bằng chì, giống như Jim Ward đang ở Hotel bên kia.
- Tội nghiệp! Sống hay chết! Như vậy là giao cho mấy tên săn người “ cái quyền” được giết người ta?
- Phải vậy thôi không có thì ai đi bắt mấy tên tội phạm. Mình tưởng người ta có thể bắt tội nhân mà không gây ra bắn giết hay sao? Thường sẽ có độ súng. Nếu người đi bắt dỏ hơn thì hẳn có thể chết. Nếu người đó dữ hơn bắt được kẻ phạm tội, được lãnh thưởng và giảm bớt một tên sát nhân cho dân lành... tưởng không có người muốn thử sao?
- Courtney thở dài:
- Tao vẫn thấy có gì tàn bạo.
- Mày hay xúc động quá. Thử hỏi khi Polecat bị giết mày có ân hận không?
- Không.
- Vậy đây, tụi nó đều thế cả. Chúng ta đỡ khổ hơn khi tất cả bọn khốn ấy chết đi.
- Tao... ngờ lắm, Mattie ạ.
- Thật không sao hiểu được mày nữa Courtney ạ. Rắn mày cũng thương nữa.
- Courtney lắc đầu. Rắn à? Sao lại nghĩ thế?
- Này, mày có nghĩ là có nhiều tên trong cáo thị này – tay Mattie đập đập mấy tờ yết thị đã thay hình đổi tên đi không?
- Tao vẫn thích tên tao nguyên như vậy.

Hai cô quay ngoắt lại. Jim Ward ở ngay sau họ từ lúc nào. Hắn là người cao trung bình, mũi khoằm, mắt hấp hê như buồn ngủ, hàm râu trùn đến hàm dưới. Hắn xé toạc mấy tờ cáo thị, vò nát, nhét vào túi sau. Hắn quét đôi mắt sắc lạnh nhìn Mattie, lúc này đang cầm như thóc. Courtney tìm cách vớt vát:

- Nó không có ý gì đâu, ông Ward.
- Có điều tao không thích ai gọi tao là thằng điên, dù lúc nào, ở đâu.
- Mày định bắn tao? Mattie bỗng nhếch mép. Courtney muốn nhéo mũi bạn mình. Hai đầu gối cô run lên, Ward gay gắt.
- Ý tưởng đó cũng hay đó.
- Đây, lại đây Lars Handley gọi. Tôi không muốn phiền chuyện trong cửa hàng tôi.
- Thì đứng yên đó, lão già!

Ward, ra lệnh và Lars dừng ngay lại.

- Đây là chuyện riêng giữa tao và cô to mồm này! Ward nói hết câu và Lars nhìn khẩu súng của ông ta vẫn giấu trong quần. Nhưng chưa dám động vào. Tất cả mọi người đều đứng yên. Khu phố im như tờ. Charley và Sumb ngay phía sau Ward vẫn đang ngồi ở mấy băng chờ diễn tiến.

Gã Hector, chấm dứt cạo râu cho khách, tay run lên. Ông khách lau mặt, nhưng cũng không dám đứng lên, phải chờ xem diễn tiến tấn bi kịch ra sao.

Courtney muốn khóc. Lạy chúa, mình vừa thương cho người này nếu chẳng may bị một người nào đó bắn giết. Nàng cố giữ giọng bình tĩnh.

- Mattie, ta đi thôi.
- Ô! ơ! Jim Ward vừa nói, vừa vươn tay nắm lấy búi tóc của Mattie. Hắn kéo mặt cô lại gần mặt hắn. “Con to mồm không đi được trừ khi xin lỗi. Rồi tao sẽ dịu dàng với mi... Nào!” Courtney nín thở, thấy đôi mắt xanh của Mattie như tóe lửa.
- Tôi xin lỗi. Mattie bình tĩnh nói.
- Lớn nữa lên!
- Tôi xin lỗi. Cô gái hét lên giận dữ.

Jim Ward cười khô rồi đẩy cô đi.

Nhưng đôi mắt hấp háy bây giờ chuyển sang Courtney. Hắn mỉm cười nhạt nhẽo.

- Nào, bây giờ cô em sao mình không đi nơi nào đó để ta làm quen em nhé! Ta đã thấy cô em nom được từ lâu.
- Không. Courtney rít lên.
- Không? Mắt hắn khép thêm nữa. Cô dám nói không ưa ta ư?
- Tôi, tôi phải đi về Hotel – ông Ward.
- O, ơ. Hắn đưa mấy ngón tay nhảy trên cánh tay nàng rồi chọt kẹp chặt lấy. Ta sợ em chưa hiểu ta, cưng ạ. Ta nói chúng ta đi làm quen với nhau kỹ càng hơn và ta sẽ đi làm quen, hiểu chưa?
- Xin... dừng. Courtney thét lên khi thấy Ward kéo mình về phía quầy hàng. Hắn không thèm để ý gì đến tiếng kêu khóc của nàng.

“Để cô ấy yên, Ward”.

“Gì thế”. Jim Ward ngừng đứng lại, nhìn xung quanh.

Hắn nghe không lầm đấy chứ?

- Ta không lặp lại nữa đâu.

Jim vẫn đứng bên cạnh Courtney. Hắn tiếp tục nhìn chung quanh cho đến khi thấy câu đó phát ra từ đâu.

- Hai lựa chọn, Ward – người kia nói như lơ đãng.

- Rút súng hay rút đi, đừng làm ta mất nhiều thì giờ. Jim Ward đẩy Courtney ra, hắn rút tay phải thật nhanh và vươn về phía khẩu súng.

Hắn chết ngay lập tức.

8. Chương 8

Courtney thử cố nghĩ đến những điều gì tốt đẹp. Nàng nghĩ đến lần đầu tiên mình cưỡi ngựa không gán bàn đạp và nàng thú vị biết bao vì thấy cưỡi ngựa như vậy dễ hơn rất nhiều. Nàng nghĩ đến khi Mattie dạy nàng bơi... nàng nghĩ đến lần đầu tiên nàng dám bảo Sarah “câm miệng” và phản ứng của bà.

Không được. Dù thế nào nàng vẫn không quên được tình cảnh gã đàn ông nằm chết ở cửa hàng Lars Handley, Courtney chưa bao giờ thấy người chết, nàng chưa bao giờ chứng kiến con người giết nhau ở thị trấn Rockley, nàng chưa thấy cái xác của Peter và Hayden Sorrel bị giết ở trại trong cái ngày đã thay đổi cả cuộc đời nàng vì người ta đã chôn vùi để tránh cho nàng nổi kinh hoàng đó.

Còn hôm nay, nàng đã quên cả xấu hổ, đã khóc như đứa con nít ở cửa hàng cho đến khi Mattie dìu nàng về phòng nàng ở khách sạn. Nàng nằm dài trên giường, đôi mắt nhắm nghiền dưới lớp gạc thấm nước đá lạnh.

- Nào, chịu khó uống cái này đi.

- Mattie, đừng lo cho tôi nữa.

- Phải có người lo chứ... Nhất là khi thấy cái cách bà Sarah sỉ vả mày. Chán bà ấy thật. Bà ấy trút lỗi cho mày về chuyện này. Đúng ra, tao là người đáng trách nhất.

Courtney nhấc miếng gạc lên, dăm dăm nhìn Mattie: sự chu đáo của Mattie làm nàng thêm bực mình.

- Mình chẳng biết làm sao mà mình cứ hăng lên thế. Nhưng mình phục cậu đấy, Courtney ạ. Hai năm trước đây thì cứ là cậu ngất lâu rồi. Còn bây giờ cậu dám nghênh với thằng khốn đó.

- Mình sợ muốn chết. Cậu không sợ tí nào hả, Mattie.

- Sợ chứ. Nhưng khi mình sợ, mình phải làm cứng. Thôi uống cái này đi. Thuốc chữa bách bệnh của mẹ mình đấy. Uống rồi sẽ thấy khỏe như không có chuyện gì xảy ra cả.

Courtney uống bát thuốc rồi nhắm mắt lại, nằm xuống như cũ. “Bà Sarah tệ quá phải không?”

- Tệ đứt đi chứ gì nữa. Mày thử hỏi xem vì sao bà ấy bực thế – có phải vì bà ấy không nhận ra cái thằng mũi cú đó, vì bà không có dịp lên vào phòng nó để bắn nó mà lấy ba trăm đô tiền thưởng.

- Sarah mà bắn ai?

- Hừ! Mình chẳng phóng đại gì đâu... mình tưởng như thấy bà ấy lên xuống phòng vào lúc gần sáng với khẩu súng của Harry.

- Ôi, thôi đừng nói nữa, Mattie.

- Thế tốt hơn, mình nói chuyện gì vui – Courtney cậu nên nghỉ làm đi.

- Mình chưa thể nghỉ được.

- Nay, Courtney đừng tự trách mình. Cậu chẳng làm sao được nếu bọn đàn ông quanh cậu cứ làm chuyện xuẩn ngốc. Cái thằng khốn đó xứng đáng chịu hậu quả như vậy cậu phải biết nếu nó lòi cậu đến chỗ vắng.

Courtney rùng mình. Nàng quá biết. Nàng thấy rõ điều này trong mắt Jim Ward.

- Thằng ấy tưởng rằng không ai dám cản nó, mà thật đấy. Nếu người khách đó không ngăn nó thì thị trấn này có ai ra tay đâu. Anh ta còn cho nó lựa chọn nữa. Hắn có thể rút đi. Nhưng nó lại muốn bắn vào “người ta”. Đáng kiếp nó tự chọn cái chết đó. Ngừng một lát, Mattie nói tiếp.

- Courtney ạ. Cậu nợ người khách ấy. Không biết anh ta là ai?

- Ông Chandos đấy.

- Trời! Đáng lẽ mình phải đoán ra chứ. Tạ ơn trời! Không trách là cậu cứ thắc mắc về anh ta. Anh ta có vẻ vững vàng nhỉ.

- Mình cũng thấy hình như thế.

- Hình như thôi ư? Người ấy đã bảo tồn danh dự cho cậu ít nhất cậu cũng phải cảm ơn anh ta chứ? Trước khi anh ta đi...

- Anh ta sắp đi à?

- Mình nghe hai bác Charley và Sumb rủ rỉ ở hành lang. Anh ta mang xác Ward đến Wichita lãnh thưởng. Bỗng Courtney trở nên chán nản.

- Mattie, cậu phải về nhà đi chứ?

- Ủ – Chắc phải về thôi. Anh Pearce sẽ hiểu vì sao mình về muộn.

Nhưng cậu phải hứa đừng buồn nữa đấy.

- Mình không buồn nữa đâu. Chuyện này chỉ làm mình thêm quyết tâm trở về miền Đông. Ở đây làm gì có chuyện rắc rối thế này chẳng văn minh tí nào!

Mattie mỉm cười dịu dàng.

- Cậu chẳng có cơ may nào tìm được bà cô đâu. May ra thì cậu biết được tin bà ấy đã chết. Thế là bạn chẳng còn ai ở miền Đông nữa.

- Mình biết nhưng mình vẫn có thể tìm ra việc làm. Tệ lắm thì lại làm cái nghề như mình đã làm bốn năm qua, mình chẳng lo. Ở đây chẳng yên tâm tí nào! Ông Harry không là chỗ dựa của mình được. Mình phải có một chỗ dựa an toàn.

- Cậu quyết định đi xa thế một mình ư?

- Không, không chắc mình không đi một mình được đâu. Cậu biết đấy, Hector Evans cũng có ý định về đây có lẽ sau biến cố hôm nay, anh ấy cũng sẽ muốn đi sớm. Mình có thể trả tiền để anh ấy giúp mình. Mình có tiền riêng.

- Trả tiền thì được thôi. Nhưng Hector chẳng tự vệ được mình nữa làm sao mà bảo vệ cho ai được. Trên đồng lúa cũng thường bị cướp nữa là. Cậu có thể lại gặp những tay như Jim Ward và mất toi hết.

- Mattie.

- Thật thế đấy!

- Vậy là mình chẳng về được ư?

- Được chứ nếu cậu cứ quyết đi, thì ít nhất tìm một người không hèn nhát để bảo vệ. Anh Reed có thể đưa cậu đi nếu cậu có ý rõ ràng.

- Thì anh ta lại đòi mình phải làm đám cưới trước khi đi.

- Thì lấy anh ấy chứ sao? Không được à?

- Vấn đề không đơn giản thế... Rồi Courtney cau mày tiếp “cậu không biết rằng mình chẳng có chút tình cảm nào với Reed”.

- Thôi được – mình phải đi thôi mai nói chuyện tiếp. Nhưng đừng có nhờ Hector. Nó chẳng làm gì khi có chuyện xảy ra cho cậu đâu. Sự thật là cậu cần người nào như Chandos ấy. Cậu chưa nhờ, anh ấy cũng không để ai giỡn cậu. Có muốn nhờ anh ấy không?

- Không mình ngại lắm. Rồi Courtney chùng vai xuống.

- Anh ta là kẻ giết mướn.

- Lạy Chúa – Vậy cậu chẳng nghe mình nói gì cả sao?

Anh ta là loại người cậu cần, nếu cậu nóng lòng được an toàn thì nên... Courtney ngồi một lúc lâu nhớ lại lời Mattie. Không Mattie nhầm rồi nếu mình đi về phía Tây, hay phía Nam hay phía Bắc thì chắc Chandos là người bảo vệ an toàn. Nhưng mình đi về miền Đông về với văn minh, về nơi... không có bệnh hoạn. Đường sắt đâu có phải là rừng thiêng, lối mòn. Dễ đi thôi mà. Chỉ cần một người để mình khỏi phải đi một mình. Nhưng Mattie có lý. Mình phải đi cảm ơn Chandos.

Phải một giờ sau Courtney mới có đủ can đảm đi tìm người đã cứu mạng mình.

Nàng hy vọng gặp anh ở ngoài phòng. Việc của nàng là đem nước, khăn mặt lên các phòng vào buổi tối, nhưng nàng hy vọng gặp anh ở phòng ăn. “Rồi mình sẽ nói với Mattie là mình không gặp anh ta, tìm anh ta không được”. Không, mình có hỏi tới anh ta. Mình phải cảm ơn anh ta. Nhưng mà đối diện với người này thật đáng sợ. Thôi được, nếu anh ta không ở trong phòng, mình viết lại mấy chữ.

Nàng gõ cửa phòng hai lần. Nàng nín thở, lắng nghe, rồi thử xoay qua nắm cửa. Cửa khóa. Thế là lại rắc rối nữa. Cái phòng của khách sạn chỉ có một chìa khóa cửa. Vì lý do với loại khách này, nếu không xin phép mà vào phòng có thể bị bắn ngay. Courtney thở ra, nhẹ nhõm. Con người này thật đáng sợ, mình phải cố tìm cách tránh xa.

Nhưng nàng lại có chút gì bực mình vì không gặp được anh ta trong phòng. Giọng anh khi bảo Jim Ward phải bỏ nàng ra, làm cho nàng an tâm. Người đầu sủng, người giết người này là chỗ dựa cho nàng ư? Sao nàng lại có cảm giác này, lần đầu tiên từ khi cha nàng chết. Courtney định quay ra để viết vài dòng cho anh ta ở bàn tiếp đón. Cánh cửa vụt mở, nàng quay ngoắt lại, người cứng đờ. Hắn chìa khẩu súng về phía nàng.

- Xin lỗi, rồi hắn thấy nhanh khẩu súng vào bao hắn mở cửa rộng hơn chút, lùi lại một bước.

- Vào đi.

- Không, tôi không định.

- Nước đó không phải mang cho tôi à?

- Dạ, dạ tôi xin lỗi. Tôi chỉ mang để vào bệ rửa mặt.

Mặt nàng nóng bừng. Rõ ràng nàng nghe tiếng chân mình vụng về. Ôi, không biết anh ta cho mình là thứ gì? Khóc như con diên sau phát súng này. Bây giờ thì ngu dần, lúng túng phải thu hết can đảm, Courtney mới quay lại nhìn vào mặt hắn. Hắn dựa vào khung cửa, khoát tay trước ngực, như muốn chắn cả lối đi. Về mặt hắn bình thản, tỏ ra tự tin, không chút đề phòng. Và nàng càng luống cuống, thấy mình vụng về đôi mắt xanh nhìn nàng chăm chăm như thấy được mọi nhược điểm của nàng. Nhưng rõ ràng hắn không tỏ vẻ tò mò, không quan tâm, không một dấu hiệu nào cho thấy là hắn thấy nàng có vẻ hấp dẫn. Nàng bỗng bình tĩnh trở lại và cảm thấy giật mình.

“Nào làm cho xong đi. Rồi mặc hắn muốn ra sao thì ra. Đừng để hắn làm mày mất hết tự tin. Ba, bốn năm nay mày đã già dặn ra sao nào?”

- Ông Chandos.

- Không có ông, Chandos thôi.

Nàng ngơ ngàng nghe giọng nói êm ái, trầm ấm này. Lại lúng túng vì bị trật đường rầy, nàng không nhớ mình định nói gì.

- Cô sợ à? Sao vậy?

- Không, đâu có, tôi đâu có sợ “Đừng có lấp bắp Courtney ơi”
- Tôi – tôi muốn cảm ơn ông. Về việc hôm nay.
- Cảm ơn vì tôi đã giết một người à?
- Không, không phải thế “Ồi, sao mà hấn chơi khăm mình thế”
- Tôi muốn, tôi định nói đây là việc riêng nhưng ông... ông đã cứu tôi. Theo tôi gã không biết điều – ông đã ngăn hấn và...
- Xin bà hãy ra khỏi đây mau không bà sẽ tan thành nước bây giờ.

Lạy chúa. Hấn đọc rõ ý nàng. Hấn lánh ra và lùi sang bên để rộng lối đi. Nàng vội đi nhanh ra ngoài. Nhưng nàng đột nhiên quay lại. Hấn vẫn nhìn theo nàng với đôi mắt xanh vẻ tin cẩn, thân tình. Cái nhìn này làm nàng hết sợ hãi, cảm thấy bình thản lạ lùng.

Nàng cảm thấy sung sướng.

- Tôi rất biết ơn ông. Nàng nói rõ ràng.
- Không nên. Người ta sẽ trả công cho tôi.
- Nhưng ông đâu có biết hấn là tên bị truy lùng.
- Tôi mà không biết?

Hấn ở cửa hàng. Hấn đã nghe loáng thoáng thấy nàng và Mattie nói chuyện chắc thế.

- Dù ông muốn nói gì, thưa ông. Ông đã giúp tôi qua khỏi và dù muốn hay không cũng xin được cảm ơn ông.
- Xin theo lời bà. Giọng hấn lúc này rõ ràng lạnh nhạt.

Courtney cúi đầu một cách khó khăn, bước đi thật nhanh về phía cầu thang. Nàng cảm thấy hấn vẫn nhìn chăm chăm sau nàng.

Lạy Chúa! Ngày mai hấn đi rồi. Con người này làm cho nàng muốn điên lên mất

9. Chương 9

Chiều hôm ấy Reed Taylor đến tìm Courtney nhưng nàng từ chối không tiếp, vì thế bà Sarah xỉ vả nàng thậm tệ, nhưng nàng vẫn đứng đưng.

Bà Sarah thích nàng lấy Reed. Điều đó dễ hiểu. Bà và Reed là hai mẫu người giống nhau họ cùng thích lấn át người khác, họ cũng rất khó thân thiện với người khác, nhưng cả hai đều muốn một điểm là Courtney sẽ phải lấy Reed dù nàng có nghĩ sao cũng mặc.

Sarah làm mọi cách để gả nàng cho Reed. Mỗi khi muốn thuyết phục Courtney bà lại dùng luận điểm điệp khúc “ta muốn con lấy chồng, sống tự lập ta phải cưu mang con nhiều rồi!”

Thật là mỉa mai. Tính ra số tiền Courtney kiếm được cao hơn, cao hơn rất nhiều so với chi phí phải bỏ ra để nuôi nàng. Họ chỉ cho nàng ăn và ngủ. Bà chẳng bao giờ cho Courtney lấy một xu tiền công dù nàng làm việc suốt từ sáng đến tối. Courtney phải kiếm tiền túi bằng cách đi may vá cho bà Coffman vào lúc rảnh rỗi. Làm việc thêm như thế còn giúp nàng giấu được Sarah số tiền riêng là năm trăm đô la từ hồi hai cha con bán đồ đạc trong nhà khi rời Chicago.

Bà Sarah muốn tống nàng đi nhanh khỏi nhà để bà khỏi bị người ta gọi là “bà già” của cô Courtney – dù nhiều lần nàng phải nói rõ ràng với mọi người nàng đã mười chín hai mươi còn Sarah mới có ba mươi tư – cách xưng hô đó cũng đủ làm Sarah điên tiết.

Và lại Sarah đã bàn với Harry chuyển sang làm ăn ở Wichita theo họ sẽ là chỗ hốt bạc trong “buôn súc vật” năm tới. Họ đang xây khách sạn mới ở đó. Reed cũng sẽ sang đây mở quán rượu và sòng bài.

Vì thế Sarah chỉ muốn gả Courtney cho xong, còn chuyện nàng có theo sang Wichita hay không, bà cũng chẳng quan tâm. Courtney chỉ thấy Wichita là trung tâm căn bã, tồi tệ hơn Rockley cả chục lần. Nàng đã không muốn sống ở Rockley không muốn chuyển đến Wichita, lại càng không muốn lấy Reed, nhưng chưa biết chọn con đường nào, cho đến hôm nay... Một phương hướng mới thành hình. Trở về miền đông giúp nàng khỏi sống ở Rockley, không cần sang Wichita, không phải sống trong sự “đùm bọc thiếu yêu thương, chăm sóc” của Sarah và Harry.

Những ý nghĩ đó làm Courtney trần trọc, không ngủ được. Nàng ngồi dậy, thấp nển và tìm tờ báo chiến lợi phẩm buổi chiều ra đọc. Đây không là báo miền Đông mà là báo của thị trấn Forth Worth, Texas, ở miền Tây Nam và tờ báo ra cách đây tám tháng, nhàu nát, nhoe nhoẹt.

Courtney chú ý đến tin về đấu súng và thế là nàng lại nhớ đến Chandos và Jim Ward bị bắn chết lúc sáng.

Nàng phải công nhận Chandos có cái gì ám ảnh nàng. Hắn không phải là người đàn ông đầu tiên nàng chú ý, nhưng chưa người đàn ông nào làm nàng bồn chồn như vậy. Khi Reed Taylor mới đến thị trấn này, nàng cũng bị gã mê hoặc, nhưng nàng chán khi biết rõ con người hắn. Nàng nghĩ đến dáng người gầy chắt của Chandos, nàng nhớ đến nước da sạm nắng, đến vết sẹo nhỏ ở má trái, nàng vẫn thấy rõ hình ảnh hắn với đôi vai rộng và thân mình cao... Nhưng cái ám ảnh nàng nhất là đôi mắt và cái miệng. Cặp môi thẳng, căng, hơi mọng vừa đủ để tạo ra vẻ gợi cảm đàn ông và cặp mắt sáng, trong, có hàng mi đen dày là nét nổi nhất trên khuôn mặt sạm đen. Hắn đẹp trai làm nàng khó chịu về đẹp đầy đàn ông nam tính làm cho mỗi khi gần hắn Courtney như thấy nữ tính của mình nổi rõ; thấy mình xử sự vụng về. Courtney thở dài nàng đưa mắt trải dần trên trang báo, nhìn như muốn xuyên qua dòng chữ mà chẳng thấy gì, chẳng nhận ra được ý nghĩa gì. Nhưng bỗng nàng giật mình nhìn vào bức hình, thấy tim như thắt nghẹn không tin vào mắt mình nữa. Có thể thế sao? Không... Đúng mà!

Nàng vội vàng đọc bài báo kèm bên bức ảnh một trong những bức ảnh đầu tiên được in trên báo. Bài thơ viết về Harry Mc Lennis nổi tiếng là tên cướp súc vật ở vùng Mc Lennen Country, Texas. Hắn đã bị một trại chủ tên là Fletcher Straton bắt quả tang và cho người đưa về thị trấn Waco. Dưới ảnh có ghi tên cảnh sát trưởng và những chàng cao bồi của Fletcher Straton đang giao nhận tên cướp. Bức ảnh tập trung vào Mc Lennis, nhưng chung quanh còn thấy một số thị dân đang xúm lại theo dõi biến cố này. Trong đám lờ mờ đó, Courtney nhìn thấy một người mà nàng nhận chắc là cha mình, ông Edwar Harte. Nàng thấy người trong hình giống hệt cha nàng.

Courtney khoác vội áo ngủ, chộp lấy tờ báo và cây nến, chạy ngay đến phòng Sarah và Harry ở kế bên. Nàng gõ cửa báo trước, nhưng không đợi mở nhào ngay vào phòng. Harry gằm gừ còn Sarah trừng mắt.

- Cô có biết bây giờ là mấy giờ không thế?

- Dì Sarah! Cha con còn sống.

Hai người kia cùng kêu lên.

“Ừa”

Rồi Harry nhìn xéo Sarah

- Có ghĩa là hôn nhân của mình coi như bỏ phải không Sarah?

- Làm gì có chuyện đó. Courtney Harte, sao cô dám...

- Nhìn đây, dì Sarah không phải là cha tôi đây sao?

Sarah nhìn chăm chăm vào bức ảnh một lúc lâu rồi nét mặt bà dần ra.

- Đi ngủ đi, Harry con bé này chạy theo cái ảo ảnh của nó rồi. Sao, Courtney, cô không thể đợi lúc thuận tiện hơn để đưa ra cái trò nhảm nhí này sao?

- Vậy là nhảm nhí à?

- Đây không phải là cha tôi sao? Bức ảnh được chụp ở Waco, chứng tỏ rằng...

- Chẳng chứng tỏ cái gì hết chỉ là ở Waco có một người đàn ông nhang nhác giống ông Edward tôi nói là nhang nhác thôi nhé! Bức hình rõ ràng gì đâu, nét mặt người ấy bị nhòe hết mà có giống nữa cũng không có nghĩa là bảo đây là cha cô được. Ông Edward chết rồi, Courtney ạ. Ai cũng phải công nhận rằng chẳng người nào bị Da Đỏ bắt mà còn sống đâu.

- Ai đâu phải là tôi, tôi chưa hề tin là cha tôi chết ông ấy có thể...

- Thật điên khùng! Thế thì bốn năm nay ông ấy ở đây? Ở Waco à? Sao ông ấy không tìm cách liên lạc với cô và tôi? Rồi bà thở dài.

- Cha cô chết thật rồi. Chẳng có gì mới đâu. Thôi đi ngủ đi.

- Tôi sẽ đi Waco.

- Cô đi à?

Rồi ngưng một lát, bà Sarah phá ra cười.

- Chắc chắn là phải đi rồi. Đi để cho tụi nó giết cô trên những đồng hoang đó chứ? Tìm mọi cách mà đi đi.

Rồi, bà gay gắt.

- Còn bây giờ rút ra khỏi đây cho tôi ngủ.

Courtney định nói tiếp, nhưng nàng đổi ý và yên lặng đi ra cửa.

Nàng không về phòng. Nàng không ngờ chuyện xảy ra thế được. Còn có người nói đó không phải là cha nàng ư? “Ông ấy còn sống mà. Tôi vẫn có linh cảm như vậy”. Bằng cách nào không biết, nhưng chắc chắn cha nàng đã đến được Waco. Tại sao cha nàng lại không tìm nàng? “Không cần biết – mình phải đi tìm ông”

“Quý bắt Sarah đi cho rồi. Mụ chẳng muốn ông còn sống! Vì mụ đã vớ được ông chồng mới sắp làm cho mụ giàu rồi lại còn hợp với con người mụ hơn nữa”. Courtney rời góc phòng khách sau khách sạn rồi đi theo hành lang, đến phòng tiếp đón, hy vọng gặp người trực đêm, chú nhỏ Tom, để giải bày. Nhưng không gặp ai ở quầy tiếp đón, chẳng ngại trên người chỉ có chiếc áo choàng và đồ lót, nàng lại lên cầu thang đến dãy phòng dành cho khách.

Nàng biết mình sắp làm gì và còn biết rằng nếu nàng còn nghĩ đến việc này nàng sẽ không dám làm nữa. Vì vậy nàng dứt khoát gõ cửa và cố gõ nhẹ. Mấy giờ rồi? Nàng không biết, không nghĩ tới, không muốn làm ai thức giấc, nàng chỉ muốn một người nghe thôi: Chandos.

Cửa chợt mở và nàng bị lôi tuột vào trong. Một bàn tay hấn bịt mồm nàng lại, bộ ngực cứng như đá áp sát lưng đẩy nàng tới. Ngọn nến rơi xuống đất, tắt ngúm và cửa phòng sập mạnh. Chung quanh nàng là bóng đêm dày đặc.

- Không ai dạy cô biết rằng đánh thức một người vào giữa đêm có thể bị giết hay sao? Thằng đàn ông ngái ngủ không có thì giờ phân biệt cô là phụ nữ đâu!

Hấn xô tới và Courtney muốn sụm xuống sàn.

- Tôi xin lỗi – Tôi cần gặp ông. Tôi sợ đợi đến sáng mai, ông sẽ đi mất. Ông đi khỏi đây vào sáng mai phải không? Có tiếng cây quạt xòe cháy không biết bằng cách nào hấn nhặt lấy cây nến trong bóng đêm và thắp sáng lên. Hấn gấn cây nến lên cạnh trước một ngăn kéo bàn và nàng trông thấy bộ yên cương để bên cạnh. Rõ ràng hấn đã sẵn sàng để đi bất cứ lúc nào.

Căn phòng này nàng đã lau dọn hàng trăm lần, nhưng lúc này nàng thấy hoàn toàn khác lạ. Tầm thẳm trên nền phòng đã bị cuộn lại để ra một bên, ở sát chân tường cửa sổ duy nhất đã được khép kín, màn cửa thả xuống và nàng đoán chắc là cửa sổ được khóa kỹ, lò sưởi bằng sắt giữa phòng hoàn toàn giá lạnh. Trên chiếc ghế dựa thẳng có mắc chiếc áo sơ mi màu xanh đã giặt, chiếc áo vét đen, chiếc khăn choàng cổ và một chiếc dây lưng. Bên cạnh giường là chiếc dây lưng kia, nhưng bao súng trống không. Đôi giày cao cổ màu đen để trên sàn, sát giường. Chợt khi nhìn thấy nệm gối lộn xộn trên giường làm nàng giật mình, khiến nàng đi giật lùi về phía cửa phòng. Nàng đã đánh thức một người đàn ông đang ngon giấc... Cảnh này không đẹp một chút nào.

“Tôi rất tiếc – Tôi đã làm rộn ông”

“Nhưng cô đã làm rộn rồi. Vậy cô chỉ có thể rời khỏi đây sau khi giải thích tôi rõ”

Câu nói đầy đe dọa và nàng tìm xem nét mặt hắn ra sao? Nàng thấy hắn ở trần, mặc quần dài, thắt lưng lỏng lẻo. Một đám lông đen chạy ngang ngực hợp thành chữ T với hàng lông chạy từ trên ngực xuống giữa bụng. Nàng còn nhận thấy rõ bên dưới có treo lủng lẳng một con dao ngắn vẻ ma quái. Có lẽ súng hắn giắt ở sau lưng. Rõ ràng hắn đã đề phòng khi gõ cửa và theo đúng luật đấu tranh ở miền Tây, hắn không hề lơ lỏng đề phòng cả ngay trong lúc ngủ.

“Nào cô?”

Giọng không có gì gấp gáp nhưng nàng đoán hắn đang rất nóng lòng chờ nàng.

“Tôi... tôi mong ông giúp tôi”

Trong khi nàng nói, hắn vòng tay ra sau, và đúng như nàng đoán hắn lấy khẩu súng ra để vào bao. Rồi hắn ngồi xuống giường, mắt đăm đăm nhìn nàng, cảnh giường nệm hỗn độn và một người đàn ông ở trần làm nàng thấy nóng bừng hai má.

- Cô gặp rắc rối gì?

- Không.

- Vậy thì chuyện gì?

- Ông có thể đưa tôi đi Texas không?

Nàng mừng rỡ khi nói ra được. Một lát yên lặng rồi hắn nói.

“Cô có điên không đó?”

Mặt nàng nóng bừng ”không, tôi cam đoan với ông là tôi nói đúng đắn, tôi phải đi Texas, tôi tin rằng cha tôi đang sống ở đó, ở thị trấn Waco.

- Tôi biết Waco. Từ đây đến đó hơn năm trăm cây số nửa phần đường đó nằm trên đất da đỏ. Cô có biết điều đó không.

- Tôi biết.

- Và cô nhất định đi qua đó?

- Đó là con đường ngắn nhất. Con đường lẽ ra trước đây tôi đã đi với cha tôi cách đây bốn năm tôi biết sẽ có nhiều nguy hiểm. Nên tôi muốn ông đi bảo vệ tôi?

- Sao lại tôi?

Nàng suy nghĩ một lát rồi mới tìm ra câu trả lời.

- Vì không nhờ được ai cả. Thật ra thì có một gã nhưng hắn đòi giá cao quá và hôm nay, ông đã cho thấy có lẽ... bảo vệ tôi tốt, tôi tin ông. Có một lý do có vẻ khó tin, bất thường, tôi và ông hình như đã quen nhau.

- Tôi gặp ai một lần chưa bao giờ tôi quên.

- Không, tôi không nói mình đã gặp nhau. Nhưng tôi cảm thấy trong mắt ông...

Hồi còn nhỏ, tôi đã tin ông hay tôi đã tin một người có đôi mắt giống như ông. Và bây giờ ánh mắt... ông làm tôi thấy yên tâm. Từ ngày tôi mất cha tôi đây là... tôi cảm thấy yên tâm.

Hắn không bình luận gì, chỉ đứng lên, ra mở cửa.

- Tôi không đưa cô đi Texas đâu.

Nàng thất vọng “mình chỉ lo đến chuyện hỏi, mình quên hắn có thể từ chối”

- Tôi sẽ trả... ông.

- Tôi không phải dân làm thuê.

- Ông chẳng mang xác chết đến Wichita để lãnh tiền...

Hắn như muốn cười.

- Tôi... tiện đường đi Newton, tôi ghé Wichita...

- À, ông ở lại Kansas luôn, không đi nữa...

- Tôi không ở lại Kansas.

- Thế thì...

- Câu trả lời là không, tôi không làm vú em cho cô!

- Tôi vẫn phải đi... tôi sẽ tìm người khác.

- Tôi khuyên cô không nên đi. Sẽ bị giết.

“Lại cái luận điệu của Sarah, của Mattie...” Courtney thấy nóng bừng hai má, nhưng lần này chắc vì tức giận.

- Tôi xin lỗi đã làm phiền ông, thưa ông Chandos...

Nàng đi thẳng ra cửa, dáng điệu cứng nhắc.

10. Chương 10

Sau Allilene, đến lượt Newton đang là thị trấn trung tâm mua bán súc vật của vùng Kansas. Nhà phố ở đây được xây dựng gấp gáp như chỉ để hoạt động tạm thời một mùa rồi năm sau sẽ chuyển cho thị trấn khác, như Wichita chẳng hạn.

Khu chính của thị trấn nằm ngay sát đường xe lửa, là nơi tập trung những sàn nhảy, những quán rượu và nhà điểm. Cao bồi từ trạm mua bán đi khắp các nơi trong thị trấn. Chuyện côn con cũng trở thành gây gỗ, đâm đá và đấu súng diễn ra mỗi ngày. Đến mùa chợ, từng đoàn thú đổ về đây. Đám cao bồi giao bày thú ở trạm cuối này, lãnh lương, rồi sẵn sàng tiêu hết tiền trong một vài ngày. Lúc đó, không khí địa ngục lên đến đỉnh cao.

Đi trong khu chính của Newton, Chandos nhận thấy không khí ấy, đám cao bồi ấy vẫn chẳng có gì thay đổi. Có người nhẵn túi rồi lại quay trở về Texas làm chuyến đi mới. Có người lang thang sang thị trấn khác ở gần đây, có thể có anh chàng nào đó đi về nam, ghé Rockly và đang nghe Courtney Harte thuyết phục để đưa nàng về Waco ở Texas. Nghĩ đến cô bé Courtney một mình trên thảo nguyên hoang vu bên cạnh một chàng cao bồi đối đàn bà như những anh cao bồi trước mặt, Chandos chẳng thấy thoải mái chút nào. Cái khó chịu hơn nữa là Chandos lại thấy mình bận tâm đến điều đó. “Ôi! Thứ đàn bà miền đông ngu xuẩn. Đã bốn năm từ cái ngày mình để cô ta sống vậy mà cô ta vẫn chưa có được bản năng sinh tồn”

Chandos dừng trước quán con Rùa, nhưng chưa xuống ngựa. Anh thọc tay vào túi áo và lôi ra một mớ tóc. Đây là mớ tóc dính vào tay anh khi anh soán tóc cô bé trong cái nhà kho ấy. Anh để nó đây đã bốn năm cô bé mất mèo của anh ngày đó chỉ hơi lớn tuổi hơn em gái anh khi nó bị chết. Cô gái hoảng sợ ngày xưa bây giờ đã là một phụ nữ yêu kiều, nhưng vẫn còn khờ dại, liều lĩnh như ngày xưa, hay hơn thế nữa anh tưởng như mình đang thấy cô bị hăm hiếp, bị giết vì cái gàn bướng cứ đòi đi Texas bằng mọi giá. Anh chưa xốt nghĩ rằng những điều lo lắng của anh có thể thành sự thật vì điều lo đó dựa vào những điều anh biết rõ.

Chandos xuống ngựa, anh nhìn chăm chăm vào mớ tóc trong tay một lúc, rồi anh tung nó lên, nhìn theo làn gió nhẹ cuốn mớ tóc lăn tròn trên đường phố đầy cát bụi.

Anh bước vào quán. Lúc này đã có khoảng hai chục người ngồi rải rác ở quầy rượu và các bàn; kể cả hai cô mặc áo trễ cổ. Một tay cờ bạc đang phân chia bài một mình – Cảnh sát trưởng ngồi ở đầu bàn bên kia

uống rượu cùng mấy tay đàn em. Bọn họ làm ồn nhất trong quán... chỗ kia ba chàng Combey đang bàn cãi với nhau về hai ả giang hồ.

Chandos đến bên quầy rượu, kêu một ly, rồi hỏi người đứng bán:

- Dare Trask đến đây chưa?

-Tôi không nhớ rõ lắm thưa ông. Nay Will, biết Dare Trask không? Anh ta quay hỏi một khách quen, Will lắc đầu:

- Không nhớ rõ nữa.

Chandos bổ sung:

- Hẳn thường đi cặp với Wade Smith và Leroy Curley.

- Smith thì tôi biết. Nghe nói sống với ả nào đó ở Paris, Texas. Còn hai người kia? Hẳn nói tiếp bằng cái nhún vai.

Chandos uống cạn ly Uýt- Ky – Biết vậy dù là chỉ là tin đồn – Thật ra, chỉ bằng cách hỏi mấy câu vô thưởng vô phạt trong quán rượu mà Chandos biết Trask đi về Newton. Anh không nghe tin gì về Smith từ hai ba năm nay vì có lúc anh nghe tin đầu hấn bị treo giải ở San Antonio vì tội giết người – Chandos đã lần theo vết Leroy Curley đến một thị trấn ở New Mexico và chưa cần gây hấn hấn đã đòi đấu súng với anh – Chandos đã giết hấn.

Chandos không nhận mặt được Dare Trask vì anh chỉ được nghe tả sơ, tóc nâu, mắt nâu, mũi thấp, khoảng gần ba mươi. Có thể hình dáng ấy hợp với hai chàng cao bồi và một tay súng ở bàn trong góc. Nhưng Dare Trask có điểm đặc biệt hấn cụt ngón ở tay trái.

Chandos gọi ly Uýt-Ky thứ hai.

- Khi nào Trask về, bảo có Chandos tìm hấn?

- Chandos à? Tôi sẽ nói. Ông là bạn?

- Không.

Thế là rõ, không làm gì nhột một tay súng bằng nghe có người không quen biết mà lại đi tìm hấn. Chandos đã bằng cách này vớ được kẻ từng là cao bồi hay anh chàng lang thang đã giải nghệ. Khi gặp Cincinnati anh vẫn hy vọng tìm ra Trask, cả bốn năm nay tên này đã né anh cũng như gã Smith.

Để chắc bụng, Chandos nhìn kỹ từng người trong nhóm ba người có dạng giống như lời miêu tả, cả ba đều có đủ ngón tay lúc này hai trong ba tên đã được cuộc và lên lầu với hai ả giang hồ, tên còn lại thua cuộc, phải nhờ “Sáu nhí” bực bội ra mặt.

- Ngài tìm cái quỷ gì đó thưa ngài?

Chandos làm như không nghe hấn. Khi một gã đã ngựa ngề đánh nhau, khó có cách làm cho hấn dịu lại. Gã cao bồi đứng lên nắm lấy vai Chandos quay người anh lại.

- Đồ chó đẻ, tao hỏi mày một câu.

Chandos đá mạnh vào khuỷu chân làm hấn khuỷu xuống hai tay vịn lấy chỗ đau, mặt xanh rờn, lập tức Chandos rút súng ra.

Người khác thì bắn ngay, nhưng Chandos không phải là người thích gây vô cớ, anh chỉ nhắm sẵn và hạ thủ nếu cần. Ông cò đã đứng lên từ lúc thấy hai bên đụng độ, đứng yên, không can thiệp. Chandos nhìn nét mặt ông cò một lát. Anh muốn nói không được xem thường anh. Vả lại không ai đại gì đụng với người đã rút súng ra khỏi vỏ.

Hai người bạn từ trên cầu thang bước dần xuống đỡ bạn dang tay về giảng hòa:

- Bình tĩnh, ông bạn; Buebey nó hiền lành! Tính nó không biết giữ mồm nhưng nó sẽ không làm phiền ông nữa.

- Tao cũng mong thế.

Một gã bạn tiếp.

- Chán chưa! Ông ấy chưa bắn vỡ sọ mày ra. Mày may đấy.

- Tôi còn ở thị trấn vài ngày nữa nếu bạn các anh muốn thì ta tiếp tục.

- Không đâu ông, tụi tôi sẽ lo ổn cả. Hắn không gặp ông nữa đâu!

Chandos xem như đã xong nhưng hắn nhìn, anh vẫn còn phải đề phòng.

Khi anh tra súng vào vỏ trở lại, trong phòng lại tiếp tục ồn ào. Ông cò ngồi xuống và cái trò chơi

tiếp tục. Chandos rời quán rượu vài phút sau anh sẽ phải đi tìm ở các quán khác, cả các sàn nhảy và các nhà chứa gái nữa. Loại sau này, chắc sẽ mất nhiều giờ đây, anh chưa gần một người đàn bà nào từ khi anh rời Texas vì cái cọ sát với Courtney Harte qua lớp áo lót vẫn còn làm anh bứt rứt.

Anh lại nghĩ đến nàng, mớ tóc anh đã tung đi vẫn còn gần chỗ anh buộc ngựa, anh nhìn mớ tóc một lát. Một làn gió từ sa mạc thổi ngược lại, làm mớ tóc lăn lăn về phía anh – Anh lấy chân dậm lên, một lát anh cúi xuống lượm lên bỏ vào túi áo trở lại.

11. Chương 11

Hôm nay chủ nhật, nhưng tín đồ ngoan đạo Reed Taylor không đi nhà thờ. Hắn kéo chiếc ghế cao đến ngồi bên cửa sổ nhìn xuống đường. Sau lưng hắn là một chồng tiểu thuyết bán sôn.

Reed Taylor rất thích đọc những tiểu thuyết phiêu lưu. Tác giả ưa thích của hắn trước đây là Wed Bunthine nhưng gần đây Reed thích đọc chuyện kể về đời Buffalo Bill của Prentiss Ingraham, bạn của Bill nhưng cuốn hắn say mê nhất vẫn là cuốn lấy miền tây hoang vu làm khung cảnh với cái tên là “tù nhân miền đất vỡ hoang” của E.S.Ellis .

Reed đang đọc lần thứ năm cuốn “con dao găm của Browse” thì ả Ellie May ưỡn ẹo từ buồng hắn đi ra. ả cố tình báo động bằng cái ngập ầm ỉ rồi đến sau Reed giang tay ôm lấy cổ hắn:

“Em tưởng hôm nay hai đứa ngủ suốt ngày với nhau” nhưng cái mơn trớn của ả sáng nay làm Reed khó chịu vì hắn đã tận dụng thân xác cô trong đêm qua, nên hắn lơ đãng thì thào.

“Em tưởng thế là bậy đấy! Nào, đi về phòng em đi, cô gái ngoan!”

Ả bất bình chau mỏ ra, ả là cô gái đẹp, nét mặt đều đặn, rất thích đàn ông và biết yêu họ một cách tuyệt vời. ả cùng với Dora là hai cô gái “rượu” trong quán rượu của Reed, nhưng Reed không để họ phục vụ riêng khách bao giờ. Hắn còn thuê riêng một tay súng để cấm những vụ “rủ rỉ rừ rì” vụng trộm. Còn vấn đề là làm sao chia sẻ cho đều giữa hai ả, nên ngày xưa họ là bạn, nay thành hai đầu thủ tranh giành ông chủ.

Cả hai đều muốn Reed lấy Courtney Harte để họ được tự do làm ăn hoặc đưa họ đi Wichita có viên cảnh sát trưởng lúc cần có thể phàn nàn được... còn ở Rockley này, Reed để quán rượu được trưng ra rất đàng hoàng, “sạch sẽ” và được mọi người kính nể. Không ai biết hắn là một con quỷ, Ellie May bực bội nói tiếp.

- Tôi biết anh chỉ có ba cái thú: vét thật nhiều tiền, đọc mấy cuốn sách cù lằn kia và ngồi ngóng cái con điên đó qua đường. Sao không theo Hảo Hảo cô nương đến nhà thờ và soán trở lại mà mời đi ăn. Hay anh sợ mục sư thấy anh đến nhà thờ thì xỉu mất...

Lời chua cay của ả vô ích Reed chẳng thèm nghe, Ellie tức giận quay đi nhưng thoáng nhìn thấy “cô nương” ở dưới phố.

- Này, lạ chưa, có anh chàng nào đón cô Courtney đi lễ về hả?

Reed chồm ngay ra cửa sổ, đẩy Ellie May ra chỗ khác, rồi vén rèm và trừng mắt nhìn Ellie May.

- Tao vả cho mày giờ đây, đồ khốn. Mày dư biết Pearce Cates mà !

- Cút – Cút ngay!

- Dễ thôi, cưng ạ!

Nhìn thấy Reed nổi giận thật là dễ sợ. Hắn vẫn tin rằng cái gì hắn muốn là được nên mỗi khi có gì không như ý, tưởng hắn có thể tan ra từng mảnh. Courtney là một thứ Reed đang muốn dù nàng chưa rơi vào vòng tay của hắn, nhưng hắn tin rằng một ngày kia nàng sẽ thuộc về hắn. Ellie May chỉ mong cô gái “giữ vững tay súng” để Reed Taylor phải một lần quý lụy cho đáng.

- Courtney.

- Nàng dừng, mặt đành lại khi nhìn thấy Reed Taylor đi ngang qua đường tiến về phía nàng. May quá! Chỉ còn vài bước nữa nàng đã về đến khách sạn, Mattie và Pearce cũng dừng lại cùng với Courtney và cả hai đưa mắt nhìn Courtney dò hỏi, nàng gật đầu và ra dấu chờ Reed – Nàng thấy hắn không có áo choàng, không đội mũ, thật là ngoại lệ vì hắn vẫn tự hào là người luôn luôn ăn mặc chỉnh tề. Không những thế râu hắn chưa cạo, tóc rối bù. Courtney cho rằng dù có lỗi thôi Reed vẫn có vẻ hào hoa cặp mắt đen, sống mũi cao và hai má lúm đồng tiền rất lôi cuốn; tất cả khuôn mặt hài hòa với tầm vóc cao, chắc chắn làm ta luôn cảm thấy con người khỏe chắc, hắn luôn là người thành công trong kinh doanh. Hắn là một gã đàn ông mạnh, hùng.

Courtney có nhiều lúc tự hỏi “không biết mình có điên khi để vài lỗi nhỏ của Reed làm đánh giá sai về anh ta” Nhưng nàng vẫn coi hắn là một anh chàng cứng đầu ngốc nghếch, một người sắt đá. Nàng chẳng yêu hắn được, nhưng khi nàng quay lại nàng vẫn nhìn Reed bằng đôi mắt thiết tha mà cuộc đời đã dạy cho nàng.

- Chào Courtney, từ ngày xảy ra vụ ở cửa hàng Handley mình chưa gặp nhau...

- Dạ, chưa thật...

- Em bị khủng hoảng à?

- Quả thật em cũng có bị ảnh hưởng.

Và thật thế, nhưng là việc nàng đang tìm người đưa mình đi Texas. Nàng đã thu gom đồ đạc và dò hỏi biết ông Benny Bixle có bán xe và con ngựa chứng bán rẻ. Chỉ còn tìm một người hộ tống, nhưng nàng vẫn muốn dựa vào vụ này làm cớ không gặp Reed, không thể nói với hắn “Em không muốn gặp anh được”

- Thật là chuyện khó tin, mãi tối ấy anh mới từ Wichita trở về. Dù sao cũng còn may là cái anh Chandler ấy lại có ở đây.

- Ông Chandos chứ?

- Gì nhỉ? Được thôi. Anh định cảm ơn anh ta đã giúp em, nhưng sáng nay anh ta đi rồi cũng tốt thôi em ạ.

Đụng chút là hắn rút súng, người thật là...

Courtney hiểu rõ lời bóng gió của Reed. Sáng hôm nay, nàng dậy trễ, không dự được cuộc độ súng lần hai.

Bạn của Jim Ward đã thách đấu, nhưng Chandos lại ra tay nhanh hơn chỉ để bắn què tay phải của gã kia Chandos rõ ràng không muốn giết người.

Thế rồi Chandos ra đi mang theo xác chết của Jim Ward và gã tù què.

- Anh không cần phải cảm ơn giùm cho em nhé. Em đã trực tiếp cảm ơn nhưng anh ta không nhận.

- Tiếc rằng anh không có đó để giúp em, cưng ạ. Rồi hắn đổi giọng say sưa.

- Chuyến đi của anh thành công lắm, anh tìm được lô đất hảo hạng ở Buffalo City.

Nhờ hỏa xa, mũi này có thể phát triển rất nhanh, lại gần vùng có khả năng làm ăn được. Họ muốn chọn tên mới là Dodge City (thành phố Đạc).

- Lại là thành phố chợ bò nữa ư?

Courtney nói chuyện cho qua, không chú ý gì đến cái giọng cố gắng tỏ ra dịu dàng, chú ý đến nàg của gã. Chắc anh sẽ đến đây chứ không chuyển về Wichita nữa?

- Không, anh tìm người coi sóc ở Dodge, còn Wichita vẫn là cứ địa của mình.
- Anh giỏi kinh doanh quá – Sao không duy trì luôn cả quán ở Rockly nữa?
- Anh sẽ xét lại nếu em có ý muốn vậy.
- Đùng Reed – Chuyện quyết định không liên quan gì đến em cả.
- Sao lại không được.
- Không, không dính gì đến em hết, chắc anh biết rồi chứ? Em định đi khỏi Rockley.
- Rồi đi? Em nói gì thế? Anh biết là em muốn về miền đông, cũng chỉ vì em mà anh bỏ Rockley. Nhưng em còn có gì ở miền Đông đâu cưng? Sarah cho anh biết...

- Em không cần biết Sarah nói gì.

Courtney cố thoát ra khỏi cái giọng trịch thượng ông chủ.

- Tôi đi đâu không liên can gì đến ai cả?
- Đương nhiên là có liên quan chứ.
- Reed, tôi phải đi. Mattie và Pearce đang đợi tôi.
- Họ sẽ chờ em. Courtney, nghe anh nói, cái chuyện em định đi đó, tôi dứt khoát không cho phép em.
- Anh cho phép tôi?
- Không, anh không định nói thế. “Chúa ơi, khi mắt nàng long lanh, giận dữ, sao lòng tôi...”

Anh thu xếp bỏ mọi chuyện trong hai tuần chúng ta làm đám cưới trước đã.

- Không.
- Cưng ơi, đi từ đây đến Wichita đường cũng dài lắm, đâu có mà cứ phải tán tỉnh nhau mãi được?
- Thôi đi!
- Em chưa bao giờ giải thích rõ vì sao em không muốn lấy anh. À, anh biết, em lại sẽ bảo em không yêu anh ...
- À, anh đã từng nghe tôi nói nhiều lần rồi chứ!
- Cưng ơi, rồi em sẽ biết yêu anh mà, anh sẽ bám lấy em.
- Tôi không cần anh bám, Reed – tôi...

Nàng chịu đựng cái hôn bất ngờ, không thềm vùng vẫy. Thật nhạt nhẽo, dù Reed biết hôn rất nghệ thuật, nàng chỉ thấy chán chường. Nàng muốn tát cho hắn một cái vì cái tội táo bạo đó. Nhưng cái cảnh hai người nói chuyện vốn đã tẻ rồi nên đành để xuôi luôn.

Khi hắn buông nàng ra, nàng lùi lại.

- Chào nhé, Reed.
- Rồi nàng đi qua mặt hắn.
- Mình sẽ làm lễ cưới thôi, Courtney ạ.

Courney thấy như lời đe dọa. Có lẽ phải hoãn chuyến đi cho đến khi Reed chuyển đi Wichita đã. “Không biết hắn có can mình không, hắn muốn phá đến đâu, có trời mà biết.”

Nàng mãi suy nghĩ nên suýt đâm phải một người. Hắn giơ tay ra cản nàng lại. Nàng giật mình không hiểu vì sao mình không nhìn thấy hắn? Lạy Chúa, Chandos? Hắn có nhìn thấy Reed hôn mình không? Nhưng nàng chỉ thấy trong mắt Chandos vẻ đứng đưng, không moi được chút gì sau cái nhìn ấy.

Nàng thấy má mình như hồng lên và hình như nàng liếc về sau xem Reed có còn nhìn theo nàng không. Gã đã đi vào trong quán rượu rồi.

- Tôi không ngờ lại gặp ông.

Nhưng nàng im bặt khi Chandos thả cho nàng một mảnh giấy.

- Cô có thể mua đủ thứ này trong một giờ không?

Nàng đọc tuốt từ trên xuống dưới. Tim nàng đập mạnh. Đây là danh sách những vật dụng cần thiết đi đường. Nàng ngược nhìn hắn:

- Vậy là ông đổi ý?

Hắn đắm đắm nhìn lại một lúc, rõ ràng hắn nhận thấy ngay vẻ mừng vui, lúng túng trong đôi mắt giống như mắt mèo kia.

- Một giờ thôi, thưa cô, nếu không tôi đi một mình.

12. Chương 12

Mattie chỉ gõ cửa một lần rồi đẩy cửa bước vào, mở lớn đôi mắt hỏi Courtney:

- Vậy hắn sắp đưa cậu đi Texas? Nhưng mình nhớ cậu đã nói...

- Ông ấy đổi ý. Ông ấy ít nói lắm. Ông chỉ đưa mình danh sách những thứ cần thiết và yêu cầu mình mua đủ trong một giờ. Nào giúp mình một tay, mình còn phải mua yên cương, các đồ thực phẩm và một con ngựa.

- Courtney, mình nghĩ cậu phải đi xe ngựa kéo. Cậu ngủ dưới đất được không?

- Chẳng có chỗ kín đáo cho cậu nữa...

- Mình có cái túi ngủ trong danh sách có túi ngủ phải không? Còn cách nào khác được đi thể này nhanh hơn là đi xe ngựa kéo nhiều.

- Nhưng cậu chưa bao giờ đi ngựa cả ngày, tha hồ mà đau...

- Mình sẽ cố xoay xở. Còn bây giờ đâu có bàn cãi được. – Nếu mình không chuẩn bị kịp, ông ta bỏ mình...

- Kệ hắn. Cha này đang vội. Hắn lôi cậu đi suốt cả thảo nguyên, da cậu sẽ sưng rộp cả lên rồi mà khóc đòi về, chờ tìm người khác đi.

- Không được – Courtney nghiêm nét mặt.

- Dân phiêu bạt ghé qua đây thì nhiều, nhưng mình có dám tin họ không? Mình tin Chandos. Vả lại, có điều phiền nữa là... Reed muốn cản không cho mình đi.

- Hắn làm gì dám cản.

- Dám chứ. Và lúc ấy chẳng có mấy người đứng ra chống lại Reed, bênh vực cho mình đâu.

- Cậu cho là Chandos có thể lo được. Ừ, được, mình tin Chandos có thể...

- Đúng lắm! Nào xem cậu phải mua những gì?

- Cậu phải mua quần tây, áo sơ mi. Courtney lắc đầu:

- Chắc ông ta ghi vào vì sợ mình mặc đầm không cưỡi được ngựa. Nhưng mình có chiếc váy vải len đã sửa để đi ngựa. Chắc được rồi.

- Cũng có thể có lý do khác nữa. Anh ta muốn cậu giả trai. Cậu nhớ vùng sắp đi qua toàn là...

- Đừng nói về chuyện đó. Mình đang run đấy.

- Nhưng cũng nên mua hai chiếc quần dài để đề phòng.

- À, Mattie. Cậu biết ngựa hơn mình anh ta ghi mình phải có ngựa tốt. Cậu mua dùm con ngựa đi.

- Ở quanh đây, không có nhiều ngựa hay để chọn – Thôi mình mua con ngựa nào tốt ở chỗ tụi mình cho cậu.

- Đừng trễ nhé Mattie. Anh ta nói một giờ là một giờ đấy.

- Mình sẽ cố xoay rồi sẽ gặp cậu trước cửa hàng Handley... bà Sarah biết chuyện này không?

Courtney đưa tiền cho bạn và chăm chú nhìn bạn.

- Cậu nghĩ cần thật à? Nếu bà ấy biết, bà ấy sẽ đến đây sẽ cho mình ngàn thứ hiểm nguy.

- Cậu có thể đi mà không nói với bà ấy được không?

- Không được Mattie ạ. Dù sao bà cũng đã chăm sóc mình mấy năm nay.

- Chăm sóc? Gớm nhỉ, cậu phải làm việc đến sụn cả người mà là bà ấy săn sóc đấy hả?

Courtney mỉm cười vì câu nói thẳng của bạn. Rồi nghĩ đến thời gian xa cách nàng nói:

- Mình sẽ nhớ cậu – Cậu muốn lấy thứ nào trong các món đồ mình phải bỏ lại không?

Mattie tròn đôi mắt.

- Cậu nói những chiếc áo đầm đẹp này hả?

- Còn hơn để cho bà Sarah.

Mattie vội chạy ra khỏi phòng để khỏi thấy bạn khóc nàng cũng trào nước mắt: Courtney dứt khoát ra đi mặt còn hoen lệ, Courtney làm thật nhanh việc đóng gói và thay đổi những y phục thích hợp với việc cưỡi ngựa. Trước khi rời khách sạn, Courtney chạy đi tìm Sarah. Nàng đã định để đến phút chót mới từ giã Sarah, nhưng không được.

- Như vậy cô vẫn không bỏ cái ý nghĩ điên rồ là phải đi Waco tìm bố cô hả?

- Không, dì Sarah.

- Cô điên thật đấy. Đừng có mong tôi sẽ nhỏ cho cô lấy một giọt nước mắt.

Cô sẽ chết trên cái thảo nguyên này thôi.

- Con đâu có đi một mình, dì Sarah.

- À ra vậy. Ai đưa cô đi?

- Con chỉ biết tên ông ta là Chandos, cái người đã...

- Tôi biết thằng đó rồi... Sarah rít lên. Rồi, thật bất ngờ, bà cười ngất:

- À! Tôi hiểu rồi. Có gì đâu, cô nghĩ ra chuyện nhắm nhĩ đi tìm bố cô chỉ là để đi theo cái thằng dâm thuê, giết mướn đó. Tôi biết mà, cô chỉ là thứ lông bông.

Đến lượt Courtney nổi giận, mắt nàng muốn tóe lửa:

- Bà dư biết không hề có chuyện đó nhưng tùy bà, muốn nói gì thì nói. Dù sao, nếu bố tôi còn sống, rõ ràng bà đã phạm tội ngoại tình đấy bà biết chứ?

Nhân lúc Sarah choáng váng, không nói gì được, Courtney bước vội ra ngoài.

Nàng an tâm khi thấy Sarah không theo mình.

Chưa thấy bóng dáng Chandos nàng vội vàng mua vài thứ cần thiết và định bụng sẽ từ giả một số người biết rõ nàng và vẫn thương yêu giúp đỡ nàng như ông Lars Handley, hai ông già Charley và Sumb, chị em Coffman. Lúc này mấy người đều đang ở trong cửa hàng của ông Lars Handley. Nhưng chưa làm được gì, đã thấy Mattie chạy vào.

- Ông ấy đợi cậu đó.

Nàng nhìn qua cửa sổ. Chandos đang ngồi trên lưng ngựa chờ nàng. Bỗng có một cảm giác lạnh toát chạy suốt người nàng: "Mình không biết gì về gã này, mà bây giờ mình giao hết cuộc đời vào tay gã, mình đi một mình với gã..."

Ông ta còn mang thêm cho cậu con ngựa nữa. Có đủ cả yên cương. Ông ta moi ở đâu ra và còn sắm cả yên cương cho cậu nữa. Chắc ông ta sợ mình không có ngựa hay mình mua con Nelly cho cậu. Con Nelly chắc là không hay rồi, nhưng có thể dùng để chở đồ như vậy cậu sẽ bớt vướng víu.

- Thôi đừng nói gì xui xẻo nữa.

- Nghe mình này. Không hiểu sao nhưng Chandos làm mình thật xúc động đấy.

Cậu cứ tưởng cái chuyện anh ta phải đi tìm mua ngựa cho cậu mà có nói gì trước đâu. Anh ta ít lời thiệt đấy Courtney nhưng anh ta, anh ta làm mình hoảng thật.

- Đừng Mattie!

- Làm sao được không biết sao mà cậu tin anh ta quá mức?

- Mình chỉ biết tin, thế thôi. Cậu đừng quên anh ta đã một lần cứu mình.

Bấy giờ thì anh ta lại giúp mình nữa thôi. Có gì đâu?

- Thế nhưng tại sao? Vì lý do gì?

- Thôi mặc nó. Mình cần có anh ta, thế thôi. Nào, ra giúp mình cột mấy thứ này lên lưng cô bạn già Nelly.

Chandos không hề chào họ. Anh cũng chẳng xuống ngựa để giúp. Còn Courtney thì vội vàng. Nàng không sợ trễ giờ với Chandos, nhưng cứ nghĩ tới chuyện Reed thấy mình ra đi như vậy. Nàng liếc nhìn về phía quán rượu của Reed. Chỉ mong hai người đi sớm, tránh đụng độ có thể xảy ra.

Mattie và Courtney ôm hôn từ biệt. Courtney đã lên ngựa, Chandos mới nói.

- Cô mua đủ mọi thứ trong danh sách đó chứ?

- Dạ đủ.

- Hối bây giờ thì quá muộn. Nhưng cô biết cưỡi ngựa đấy chứ?

Courtney cười lớn, gật đầu.

- Thế thì đi thôi!

Anh gõ nhẹ vào lưng con Nelly và đi trước về phía Nam. Courtney chỉ còn biết vẫy tay chào Mattie, rồi lúi thủi đi theo sau. Chẳng bao lâu họ đã ra khỏi thị trấn Rockley và Courtney âm thầm từ giả một đoạn đời của mình trong bốn năm buồn tẻ vừa qua.

Nàng chỉ biết chăm chăm theo Chandos. Anh không bao giờ đi bên cạnh nàng. Có lúc nàng phóng ngựa lên muốn đuổi kịp anh, nhưng anh lại vượt lên giữ khoảng cách không xa quá, cũng không gần quá, nhưng hai người không thể nói chuyện được với nhau. Tuy nhiên, anh ta như có thể nhìn về phía sau, biết mọi chuyện nàng làm. Con ngựa nàng cười lúi lúi, anh lập tức đi chậm lại. Nói tóm lại anh luôn giữ khoảng cách và như thế rõ ràng làm nàng an tâm hơn.

Đến chiều hôm đó, khi mặt trời sắp lặn, Chandos bỗng dừng lại. Anh đi về phía nàng một cách lăm lăm, dứt khoát, nàng lo sợ nhìn chung quanh và thấy có gì không ổn. Anh lúi tuột nàng xuống ngựa. Nàng kêu thét lên, té sụi vào anh. Một tay anh ôm lấy ngang lưng nàng, một tay vòng xuống ngang hông.

- Chandos, dừng! anh làm gì thế?

Nàng gỡ tay, vùng vẫy, kêu thét.

Anh không nói một câu. Hai mắt màu xanh lạnh băng nhìn sâu vào mắt nàng, như rục lửa.

- Tại sao anh làm vậy?

- Tại sao không?

Nàng thật sự không tin chuyện xảy ra như thế này được, nên chán ngán:

- Tôi đã tin anh.

Anh vòng hai tay ôm chặt lấy nàng:

- Đáng lẽ cô không được tin tôi.

Courtney khóc và nghĩ mình nên khôn ngoan.

- Đừng! Anh làm tôi đau.

- Cô dễ phải chịu đòn nữa, nếu không làm như lời tôi, ôm lấy tôi nào. Giọng anh bình thản, không gay gắt hơn, không dịu dàng hơn. Nàng không biết mình có phải làm đúng như lời anh không, rồi ngần ngại làm như anh nói.

- Thế là tốt. Và anh kéo bật một vạt áo nàng ra. Courtney trào nước mắt và âm ỉ khóc; cảm thấy mình bất lực. Nhưng đột nhiên Chandos đẩy nàng ra, dẫn nàng nằm ngửa trên mặt đất trước mặt mình rồi vội vàng anh cuộn ngược cả lớp áo của nàng lên. Nàng cảm thấy mình bị phản bội, yên lặng nhìn anh cố tỏ bằng ánh mắt cho anh thấy sự thất vọng, chán ghét của nàng.

Nhưng anh đứng dạng chân, vững chắc, yên lặng và tàn bạo. Rồi anh hỏi:

- Cô hình như chưa biết hết tình thế của cô hôm nay? Sao cô không khóc lóc và giận dữ?

- Tôi biết – tôi biết – tôi làm gì được?

- Có nhiều chuyện tồi tệ có thể xảy đến cho cô. Tôi có thể muốn làm gì cũng được hăm hiếp chỉ là chuyện nhẹ nhất. Tôi có thể bóp cổ, giết chết và quăng xác cô ở một nơi nào không bao giờ có ai tìm thấy nữa.

Nàng rùng mình toàn thân run lấy bầy, rồi nàng òa khóc. Anh vội lấy tay bịt miệng nàng:

- Đừng khóc nữa. Tôi không đụng đến cô nữa.

Nàng lắc đầu, thút thít. Anh thở dài.

- Hãy nghe đây, mắt mèo có đau mới nhớ được. Vì thế tôi phải cho cô thấy rằng, như tôi vừa làm, bất kỳ người đàn ông nào cũng có thể hăm hiếp cô, trấn lột cô và rồi có thể giết cô đi để phi tang. Cô không có thể giao tính mạng cô cho bất kỳ người nào, trên cái vùng đất hoang vu này. Tôi đã cố gắng trình bày cho cô rõ, nhưng cô vẫn không tin, không chịu hiểu. Những gã đi trên con đường mòn đều rất nguy hiểm.

Thấy nàng thôi khóc, anh bỏ tay, nhìn nàng, rồi đứng lên, quay đi, như nói một mình.

“Tối nay ta cắm trại ở đây. Đến sáng tôi đưa cô về Rockley”

13. Chương 13

Trong nhiều giờ Courtney nằm ngắm bầu trời đêm đầy sao. Rồi nàng lăn người, nằm úp xuống mà nhìn đăm đăm vào ngọn lửa đang tàn. Có lẽ đã khoảng nửa đêm.

Nàng thấy trong lòng dịu xuống Chandos không đụng đến nàng, không đến gần nàng nữa, trừ lúc anh phải mang thức ăn cho nàng anh cũng không nói gì thêm.

“Tại sao hắn lại tự xem như có quyền dạy mình? Tại sao hắn làm cho mình tràn đầy hy vọng, rồi đột nhiên phá sạch đi như vậy?”

Nghĩ thế nàng tức tức khóc, thỉnh thoảng vài tiếng nấc và tiếng thở dài não ruột. Nhưng thế cũng đủ làm Chandos nghe và không ngủ được.

Chandos ngồi dậy, rón rén không gây tiếng động đến gần bên nàng, anh ngồi bên cạnh nàng, đưa tay ôm sát nàng vào trong lòng. Nàng thở dài.

- Mèo con, quên đi. Hãy thoải mái, tôi không đụng đến em nữa.

Nhưng người nàng cứng nhắc như không có cảm giác, nàng không tin anh nữa, anh đâu có quyền trách nàng?

- Từ nay tôi không quấy rầy em nữa. Nên em đừng khóc,

Nàng quay lại để nhìn anh hai mắt nàng như hai vết thương lớn. Chandos như bị tê dại khi nhìn thấy khuôn mặt nàng còn đầm nước mắt nàng đau đớn nói:

- Anh làm hư tất cả mọi chuyện rồi tôi chẳng bao giờ tìm thấy cha tôi được nữa!

- Được mà... Còn nhiều cách tìm được ông ấy.

- Cách nào? Anh ta làm tôi tiêu bao nhiêu tiền để mua mọi thứ đi Waco quần áo không mặc nữa này, con ngựa già rồi ai mua lại nó này, khẩu súng mắc hơn cả ngựa nữa bây giờ bỏ đi này.

- Ai bỏ súng đi nào? Nếu vừa rồi em mang súng trong người em có thể buộc tôi không được lại gần em.

- Tôi làm sao mà biết anh lại tấn công tôi.

- Không phải, tôi cần em phải biết sẽ bị tấn công. Tôi muốn em có súng. Đi thế này, em phải luôn sẵn sàng khi có biến cố...

- Bây giờ tôi có súng.

Nàng lấy khẩu súng giấu dưới chăn gờ lên nhắm về phía trước.

- Giải lắm, cô nàng. Em khôn rồi. Thời gian làm em khôn ra. Anh luồn tay vào trong chăn, nắm lấy súng, xoay mũi súng đi.

- Lần tới nhắm ngay vào chỗ định bắn, nhất là khi nó gần em.

- Cũng chẳng làm gì được? Nàng thở dài về cô đơn, buồn bã, tôi chẳng bắn anh được.

- Thấy rõ ràng là khiêu khích, cứ bắn. Đừng khóc nữa, chịu không? Tôi trả lại tiền cho.

- Cám ơn anh nhiều. Giọng nàng tha thiết nhưng không một chút an tâm.

Như thế giải quyết được gì nào? Đi cách nào? Tôi cũng không thể đi một mình được. Anh đã dạy tôi đừng tin ai cả. Rồi tôi làm sao?

- Đừng đi tìm cha em về nữa. Viết thư cho ông. Ông sẽ về với em.

- Anh dư biết thư đi Waco không biết bao giờ sẽ đến... tôi đi đến đó nhanh hơn ngồi chờ.

- Tôi có thể mang thư đi cho em.

- Anh vẫn đi Waco à?

- Tôi đâu có đi xa thế, nhưng nếu cần, tôi đi.

Nàng nói giọng không tin tưởng.

- Anh đâu có đi, không có chuyện này. Anh đi làm gì cho mệt?

- Tôi nói đi là tôi đi.

- Nhưng nếu cha tôi không có ở đó? Sao tôi biết được?

Mắt nàng nhìn anh dò hỏi, nhưng anh tỏ vẻ không hiểu.

- Tôi có thể quay về lối này một ngày nào đó.

- Một ngày nào đó? Và tôi phải đợi cho đến một ngày nào đó?

- Em muốn tôi phải làm gì cho em nữa? Cô nàng? Tôi còn việc của tôi chứ đâu để em sai vặt?

- Tôi yêu cầu anh đưa tôi đi Waco. Và anh đã nhận lời thế mà...

- Tôi chưa bao giờ nhận lời tôi chỉ ghi mấy thứ để em mua rồi em suy ra theo ý em.

Giọng anh vẫn bình thường, nhưng nàng biết anh đang bực. Tuy nhiên nàng vẫn tiếp tục.

- Như thế, tại sao anh không đưa tôi đi? Đẳng nào anh cũng đi Texas.

- Em đã học được kinh nghiệm, phải không?

- Tôi biết... tôi biết.

- Nếu không, làm sao em bình tĩnh mà đi với tôi được? Courtney nhìn ra ngoài xa, lúng túng. Anh có lý.

- Tôi hiểu sao anh đã làm thế phải nói là tôi không thích cách làm đó, nhưng tôi hiểu anh làm thế không phải để xúc phạm tôi!

- Em không biết tí gì.

Courtney thấy cánh tay anh ghì nàng chặt hơn.

- Nàng hốt hốt nói "Anh định – Anh định – Anh định thật..."

- Nghe đây, cô nàng. Em không thể biết hết chuyện tôi có thể gây cho em. Vậy đừng đoán mò. Anh ngồi lên, như lúc này đây tôi chỉ muốn em thôi khóc. Em đã thôi khóc rồi bây giờ cố ngủ đi.

- Sao lại không đoán được chuyện của tôi đâu có dính gì đến anh? Hãy quên là tôi đã có lần nhờ anh giúp. Đúng ra, là hãy quên hết mọi chuyện.

Anh đứng thẳng lên. Cách hờn dỗi của nàng không làm anh khó chịu. Anh chỉ muốn nàng an tâm, dễ chịu, nhưng câu nói của nàng làm anh phải dừng lại: "Tôi đã có cách. Tôi sẽ nhờ Reed Taylor đưa đi Waco. Thế nghĩa là tôi để cho hắn cưới. Nhưng làm sao được. Đời tôi... đã quen với việc gặp những cái diễn ra ngoài ý mình. Đành chịu vậy!"

Chandos mỉm cười một mình trong đêm. Dù sao cô này cũng can đảm lắm.

- Em vừa nói với tôi em nhất định dùng thân xác em để đi Waco à?

- Sao? nàng quay ngoắt lại nhanh đến mức làm tuột tấm mền trên người "Tôi chưa bao giờ nói..."

- Không phải cô vừa nói cô sẽ lấy anh chàng kia?

- Như thế có liên quan gì... liên quan gì đến điều anh nói?

- Sao lại không? Cô định cho hắn cưới mà không nằm chung với hắn được à? Courtney thấy má nóng bừng. Nàng không hề nghĩ đến điều đó, nàng chỉ muốn nói cho hắn nổi bực tức. Nàng chống chế: "Ngày mai khi anh đã đưa tôi về Rockly rồi chẳng còn có chuyện gì anh phải bận tâm về tôi nữa"

Anh đến gần bên nàng, đứng cao lênh khênh ở bên nàng.

- Nếu cô muốn bán trinh tiết... để tôi xét lại.

Nàng nín lặng. "Hắn nói vậy để chọc mình chăng?"

- Tôi nói đến hôn nhân giọng nói Courtney run rẩy: "Còn anh".

- Không.

- Vậy chẳng có gì để bàn nữa.

Chandos đứng yên lặng nhìn nàng quàng tay kéo tấm chăn lên đến cằm. Anh quay ra ngoài nhìn lên bầu trời đêm đầy sao. Anh nghĩ “chắc mình điên”

Anh thở dài và lơ đãng nói.

- Tôi sẽ đưa em đi Texas.

Tiếng nói như rơi vào im lặng. Một lúc, nàng nói:

- Giá của anh bây giờ cao quá.

- Không quá lắm đâu, thưa cô, đó là giá cô cho đấy!

Thế là anh lại một lần nữa phải đổi ý! Nhưng nàng vẫn còn cảm thấy tủi hổ.

- Thôi, cảm ơn.

- Tùy cô.

Anh bước đi vài bước. Nàng rầy rứt “Hắn là cái gì mà dám đem cả cuộc sống của mình ra mà đùa giỡn”

Một lúc rất lâu, chỉ còn tiếng tí tách của đồng lửa gần tàn. Rồi nàng thì thào gọi:

- Chandos?

- Sao?

- Tôi nghĩ lại. Tôi nhận... việc anh đề nghị.

- Thì cố ngủ đi, cô bé. Ngày mai, ta sẽ đi sớm.

14. Chương 14

Hương cà phê làm Courtney tỉnh giấc. Nàng nằm yên một lúc hưởng cái ấm áp của nắng sớm mơn man trên má, nàng chưa bao giờ ngủ ngoài trời ban đêm nên mọi thứ tạo cảm giác thích thú chiếc túi ngủ trải trên lớp cỏ dày có cái êm ái khác hẳn với chăn nệm ở nhà.

Nhưng khi cử động nàng mới thấy hết cái ê chề của buổi hành trình hôm qua. Dù mới đi có sáu giờ và khoảng hai mươi lăm cây số, các bắp thịt trong nàng đều rạo rạo. Nàng quay nhìn về phía người bạn đồng hành và thấy Chandos đang đứng cạo râu. Anh ở trần, chỉ có chiếc quần dài và giày ống, dây lưng đeo súng trĩu xuống để bao súng vừa sát đùi phải. Nàng chú ý đến cái bắp thịt gồng lên và chuyển động theo động tác của anh, mắt nàng bị cuốn hút vì làn da sạm và bóng...

- Ngoan nào, chân sắt.

Anh nói với con ngựa bằng giọng dịu dàng và đầy thân ái nhưng sau đó anh nói tiếp bằng thứ tiếng gì mà nàng chẳng nhận ra. Và rồi Courtney thở hắt ra khi nghe anh nói tiếp.

- Em nên lo làm một ly cà phê đi, chúng ta sắp phải đi rồi đó. Nàng thấy má nóng bừng vậy là anh biết nàng đã thức giấc và đang nhìn trộm anh.

Courtney chậm chậm ngồi dậy các bắp thịt của nàng lại đau tê cứng nhưng nàng không dám tỏ ra ngoài mặt vì sợ Chandos lại đổi ý. Họ chỉ mới đi có một ngày, nàng tìm cách gọi chuyện.

- Anh nói tiếng Tây Ban Nha đó à?

- Không.

- Mattie nghĩ rằng anh nguồn gốc Tây Ban Nha. Tên anh bằng tiếng Tây Ban Nha hả.

- Không phải đâu.

- Bộ anh giỡn sao? Nàng cố hỏi một lần nữa.

Nếu anh không phải nguồn gốc Tây Ban Nha, thì quê gốc anh ở đâu?

- Cà phê nguội rồi đó, thưa cô! Và thế là nàng nhớ đến cà phê và cảm thấy mình đói cồn cào.

- Còn gì ăn không, Chandos?

Lúc này anh mới nhìn nàng. Mái tóc tuột sổ trong đêm, đổ xuống vai trái, trùm lên chiếc áo len. Anh nhớ cái lần anh đã lấy mấy ngón tay xoắn mớ tóc óng ả đó. Nàng đang nhìn anh bằng cặp mắt mọng vì khát và thức dậy nhiều lần trong đêm và làm cho cặp mắt có vẻ thêm xéch hơn lên. Anh ngần ngừ trước vẻ đẹp chưa từng thấy và tự hỏi không biết nàng có biết nàng đẹp hay không?

- Có mấy miếng.

- Có thể thôi ư? Miếng bánh nướng ở bên bếp đó.

- Buổi sáng vì quen ăn đồ nhẹ, tối qua lẽ ra cần phải chịu khó ăn.

- Tối qua thật là nuốt không xong. Lúc ấy tôi đang... nàng im bặt “không được nhớ gì chuyện cũ nữa” và thế là nàng trả lời.

- Bánh có vẻ ngon lắm.

Chandos vừa cạo râu vừa suy nghĩ.

“Chandos ơi mây điên rồi, vì sao mây nhận đưa một phụ nữ qua vùng hoang vu dài hơn năm trăm cây số này? Có phải vì mây không thể nào quên được khuôn mặt đẹp đầy nước mắt, không quên được cặp mắt xanh như mắt mèo, cặp mắt đầy thất vọng đó không? Mây không thể mang mãi những hình ảnh đó trong lòng hay mây sợ ám ảnh vì hình ảnh đó về mai sau cũng như mây sợ ám ảnh vì đôi mắt hãi hùng của cô bé trong bốn năm vừa qua. Mây đã tha mạng cho cô ta khỏi chết, mây gắn với những khổ đau mà cô ta phải gánh chịu. Cô ta đâu có biết! Mây cũng chẳng bao giờ nên cho cô ta biết là mây đã sai lầm khi quay trở lại Rockley để xem cô bé “ngày xưa” còn đó hay không rồi mây lại quay trở lại để bảo vệ cô ta vì thấy cô ta điên cuồng nhất định ra đi. Đáng lẽ mây phải vượt ra khỏi cái ám ảnh đó, phá vỡ ràng buộc giữa mây và cô ấy. Nhưng mây lại nhận đưa cô đi Waco. Mây điên thật rồi Chandos ơi.

Anh lau mặt rồi vớ lấy chiếc áo sơ mi vừa xỏ tay vừa tiến về phía nàng. Courtney đang ngồi bên bếp lửa dánh rõ ràng của một thiếu nữ đã trưởng thành nàng nhìn ra vùng đất bằng phẳng chung quanh trải dài ngút ngàn, không một bóng cây lớn hay những bụi cây nho nhỏ. Anh biết những nỗi suy tư trái ngược đang dày vò nàng và anh đứng yên chờ đợi.

Rồi anh bước qua bếp lửa khụy xuống bên cạnh nàng, lấy tay hất mái tóc phủ trên vai nàng, anh nói.

“Em khó làm được gì với mớ tóc này!”

“Được thôi!” nàng nói qua hơi thở – rồi dứt một sợi chỉ từ túi ngủ nàng quần chung quanh mớ tóc màu mật ong thành một búi nhỏ sát vào gáy. Chandos yên lặng đứng nhìn nàng làm những động tác đó rồi bỗng nói.

- Tôi đi ra ngoài xa kia... gắng nhanh lên nếu không em lại phải đuổi theo tôi.

Nói rồi anh dẹp hũ cà phê, chiếc ly thiếc, dập tắt lửa và lên ngựa đi trước. Courtney thở dài nhẹ nhõm nàng có thể giải quyết những yêu cầu tự nhiên... Và nàng bỗng giật mình ý thức rằng Chandos rất tinh tế, hẳn biết nàng cần gì, và nàng thấy tê tái khi phải dẹp kiểu cách trong chuyến đi lâu dài một mình với người đàn ông này anh chỉ đi trước khoảng nửa cây số, đứng nhìn về phía trước và chẳng thèm quay lại khi nghe tiếng chân ngựa của nàng đến gần. Khi nàng đã dừng ngựa ngang anh, anh mới liếc nhìn nàng, đưa cho nàng một miếng thịt khô.

- Nhai đi. Nó giúp em đủ sức đến trưa.

Vậy là hẳn biết nàng đang đói. Nàng nhìn xuống đất nói nhỏ.

- Cám ơn anh.

Nhưng Chandos vẫn đứng yên. Hắn nhìn nàng thật lâu và nàng buộc phải nhìn lên. Nàng vẫn bắt gặp hai con mắt xanh bí hiểm.

- Đến đây, em vẫn còn có thể quay về đây, em hiểu không?

- Tôi không quay về đâu.

- Em có biết mình sẽ đi vào nơi như thế nào không? Ở đây không còn dấu vết gì của văn minh cả và tôi nhắc lại. Tôi không phải là vú em đâu. Những thứ gì em tự lo được... thì em phải tự lo lấy, đừng mong ai giúp em đâu.

Nàng gật đầu – tôi có thể tự lo được chỉ cần anh bảo vệ tôi khi cần.

Rồi ngập ngừng một lúc “được chứ”

- Tôi sẽ gắng hết sức thưa cô.

Nàng thở dài nghĩ đến một bước đã dần xếp xong. Chỉ cần anh đừng tự xem là kẻ bị bắt buộc phải tham gia vào chuyến đi này thì hai người mới có thể đi xa với nhau được. Nhưng hắn vẫn còn xưng hô với nàng nghiêm trang thế.

- Anh Chandos tôi có tên đó.

- Tôi biết rồi.

Hắn cắt ngay, thúc ngựa đi tới. Nàng thấy tức nghẹn, nhìn chăm chăm theo sau lưng hắn.

15. Chương 15

Đến buổi trưa khi họ sắp vượt sông Arkansas thì Courtney lần đầu tiên nhìn thấy một người da đỏ. Họ đi về phía Tây, gặp sông, đi dọc theo con sông về phía Nam, trên một chỗ nông để vượt qua bên kia.

Ánh nắng mặt trời buổi trưa phản chiếu trên mặt sông làm nàng lóa mắt. Thật khó nhìn thấy rõ những gì dưới bóng cây cổ ven bờ bên kia. Nên nàng chỉ nhìn thấy có gì lay động trong khóm cây ven bờ và hình ảnh người đàn ông, có hai bím tóc dài, đen hiện ra gần như ảo ảnh.

Khi nàng nói cho Chandos nghe hắn chỉ nhún vai.

- Có thì có chứ sao. Đừng bận tâm gì cả.

Rồi hắn nắm lấy cương ngựa của nàng và dây cương của con Nelly kéo xuống sông. Nàng quên hẳn người da đỏ chú ý theo dõi mức nước lạnh toát dần dần nâng cao. Nước ngập chân, đùi nàng, rồi hông nàng. Con ngựa cái lộ bì bõm cổ nhô đầu dò từng bước trong dòng nước chảy xiết. Sang đến bờ bên kia, chiếc váy vải mohair và áo nịt ướt sũng. Nàng phải thay ra, phơi trên bụi cây và mặc chiếc quần mới mua. Nàng vỗ về con ngựa đưa nàng qua bờ an toàn. Ngựa của nàng và của Chandos đều là giống pintor, một giống ngựa hay của người da đỏ, nổi tiếng chạy nhanh và bền sức.

Nàng ra sau bụi cây và đứng khuất sau con ngựa để thay chiếc quần mới. Chiếc quần này hôm qua nàng tưởng vừa, nhưng thật ra là quần dành cho cỡ tuổi mười bảy, mười tám nên chật căng và bó sát người. Nàng thấy Chandos còn đi theo ven sông kiếm thức ăn, nên tiến ra chỗ bếp lửa nơi anh đang nấu món thịt hầm với rau. Nàng vừa cầm chiếc muỗng định khuấy thì có tiếng thét lên.

- Đã ngựa!

Courtney đánh rơi muỗng quay lại nhìn Chandos đứng sau nàng vài bước, một tay còn xách thức ăn, một tay bưng lấy đầu. Rồi hắn buông thông tay xuống, nhìn vào mắt nàng.

Chandos sao thế?

Hắn không trả lời. Hắn nhìn chăm chăm vào chiếc quần chật căng, làm nổi hẳn đường cong trên người nàng, làm như hắn thấy nàng không mặc gì cả. Mặt nàng nóng bừng. Anh không vừa lòng như vậy à? Tôi định không mua nhưng Mattie bàn rằng anh muốn tôi giả trai. Tôi đâu biết nó chật vậy. Vả lại tôi chẳng có thì giờ thử nữa, tôi chỉ được anh cho có một giờ.

- Câm đi, đàn bà. Tôi không cần biết lý do quỷ gì khiến cô mặc cái đồ này. Thay ra ngay và mặc chiếc váy cũ vào.

- Nhưng anh đã ghi cho tôi mua.

- Quần và sơ mi – Tôi ghi thế – Thế không có nghĩa là cô không cần biết gì mà cứ bày cái đồ chật ních đó trước mắt tôi.

- Anh dám nói.

- Đừng có chọc tôi, thưa cô. Mặc lại cái váy vào!

- Chưa khô mà.

- Nó có ướt sũng ra cũng mặc – Mặc vào ngay đi!

- Được thôi! Tôi bị cảm và anh phải... thì mặc xác anh.

Anh bỗng bám lấy vai nàng quay ngược thật mạnh trở lại làm nàng té chúi vào lòng hắn. Nàng giận dữ.

- Nào! Anh muốn tôi đi thay mà!

Giọng anh bỗng đổi thành trầm khàn, êm dịu và có vẻ bối rối.

- Cô không hiểu gì cả hiểu không mè con?

Nàng bực tức.

- Nào, bây giờ có bỏ cho tôi đi không?

Anh vẫn giữ nguyên hai tay đỡ lấy hông nàng, ánh mắt bối rối và nàng cũng đột nhiên như muốn ngộp thở.

- Từ đây về sau, thưa cô tôi đề nghị cô đừng làm tôi bị bất ngờ như thế. Cô có thể mặc chiếc quần đó nếu tôi kiểm chế được... Đây là do tôi. Không phải lỗi của em đâu.

Nàng hiểu đó là một lời xin lỗi – “Nếu anh không bực nữa thì để tôi ăn đã, chờ cho chiếc váy khô. Được không nào?”

Một giờ sau họ lại đi dọc theo sông, nhưng không sát vào các bờ bụi ven bãi. Courtney lại thấy một người da đỏ. Có phải là tên lúc trước không? Nàng chắc chắn lần này là một gã da đỏ thực sự, gã cũng cưỡi ngựa pinto như của nàng. Hắn đứng trên đỉnh đồi nhỏ, như chờ đợi nàng và Chandos đi tới.

Nàng lùi ngựa sát vào Chandos.

- Anh có thấy hắn không?

- Ừ.

- Hắn muốn gì nhỉ?

- Chắc không phải bọn ta.

- Vậy sao hắn đứng đó, như chờ mình?

Hắn quay đầu nhìn nàng.

- Dẹp đi, cô gái. Đây chỉ là người đi đầu tiên cô thấy. Cô sẽ còn gặp nhiều nữa.

Đừng để ý đến họ!

Đừng để ý?

Nàng giữ im lặng nhưng nàng thấy anh giận dữ và chừng nào Chandos còn không để ý đến bọn người này, Courtney còn phải lo.

Chẳng bao lâu họ vượt quá chỗ người da đỏ. Nàng trông lại xem hắn có theo họ không nhưng nàng thấy hắn vẫn đứng im tại chỗ Courtney vẫn nhớ lại những tin về xô xát giữa người da đỏ này đọc được trên báo hay nghe đồn. Đầu tiên là vụ Đoàn Đệ thất kị binh của tướng Froses Cuter đã tấn công một nhóm Da Đỏ Chayennes vốn thiện cảm với quân đội. Vụ tàn sát này cùng xảy ra một năm với tai nạn cho gia đình nàng, làm nàng mất cha. Nhưng Cuter đã được tòa tha bổng vì không có bằng chứng xác thực. Người da trắng giết người da đỏ trả thù. Rồi lại trả thù, lại trả thù... Biết bao giờ hết.

Với bao nhiêu bộ lạc rải rác từ Mexico đến biên giới Canada, chỗ nào cũng có xô xát.

Năm ngoái mũi xe của di dân người Kiowas và Comanche tấn công, chủ xe đã quay vòng xe lại thành chiến lũy để chống trả và tạo điều kiện cho một số thành viên trốn thoát, những người còn lại đều chết và bị cắt nát.

Tù trưởng người Kiowas lên Set-thi-ti thường đội nón, đeo quân hàm của quân đội Mỹ đã bị nghi là người tổ chức cuộc tấn công này, hiện đã bị giam ở nhà lao Tepea. Còn tù trưởng da đỏ lai da trắng Quarar Parker hiện nay trở thành thủ lĩnh người Comanche đang gây ra nhiều cuộc chiến rải rác khắp nơi kể cả ở vùng đặc khu da đỏ.

Chuyến đi này thật nhiều nguy hiểm quá. Một người hộ tống như Chandos có đủ bảo vệ cho nàng không? Không biết nên nguyện cầu hay nên theo thái độ bất cần của Chandos nàng chỉ còn hy vọng Chandos có lý do để bình chân như vại.

16. Chương 16

Chờ cho Courtney ngủ hẵn, Chandos với lấy khẩu súng, đội ủng, rồi yên lặng ra đi khỏi khu hai người cắm trại. Hắn đi xa hẵn bờ sông. Trời tối sẫm, mọi vật chìm trong đêm.

Chandos đi một lúc thì Sói Nhảy theo sau liền. Hai người, trước sau vài bước, cứ yên lặng đi trong đêm cho đến khi đủ xa “để tiếng nói không theo gió về trại được nữa”.

- Đàn bà đó của bạn đấy ư, Chandos?

Chandos dừng lại, nhìn trừng trừng về phía trước mặt “Đàn bà của ta ư?” cái tên gọi thật thú vị. Nhưng chưa có đàn bà nào thuộc riêng ta, chưa có ai gọi là của ta”. Vì chưa có thời gian. Hiện nay, người đàn bà duy nhất hay lui tới là Calida Alvalez được gọi là Calida hấp dẫn. Nhưng Calida là của nhiều đàn ông:

- Không, đàn bà đó không phải của ta.

Sói Nhảy nghe trong câu trả lời có mùi vị chua chát.

- Sao vậy?

Có nhiều lý do nhưng Chandos chỉ đưa ra lý do chắc chắn nhất.

- Đàn bà không phải loại dễ theo đàn ông và ta thì chưa nghĩ đến khi việc ta chưa xong.

- Nhưng đàn bà đó đi với người mà.

Đêm như sáng lên vì hàm răng trắng của Chandos cười không thành tiếng.

- Hôm nay bạn tò mò quá thể, Sói Nhảy! Chắc bạn cho ta là điên, nhưng ta nói đàn bà đó mạnh hơn ta! Không, phải nói là dai dẳng hơn ta.

- Hắn có quyền phép gì thế?

- Khóc, khóc nhiều lắm.

- Ừ ta cũng biết. Nước mắt có nhiều quyền phép lắm.

Chandos biết bạn đang nhớ đến người vợ đã chết không bao giờ hẳn quên. Cái nhìn, lời nói của Sói Nhảy đều cho thấy Sói Nhảy nhớ từng chi tiết. Hẳn có thể kể lại cho Chandos từng chi tiết về nàng.

Những việc họ phải làm cho đến hôm nay là vì máu của những người thân yêu, Chandos thường cố quên chuyện đã xảy ra. Nhưng Sói Nhảy không quên. Chàng trai Comanche vẫn còn sống hàng ngày trong kỷ niệm thương đau. Kỷ niệm bây giờ là lẽ sống, là sức mạnh của Sói Nhảy. Thảm cảnh đó chỉ tan đi cho đến ngày họ giết cho kỳ hết mười lăm tên đồ tể đó. Chỉ đến lúc đó Chandos mới quên hình ảnh khi Sói Nhảy, bạn thân nhất của hắn, đầm đìa nước mắt, khụy xuống bên xác người vợ đã chết, trừng trừng nhìn đến nỗi con mắt vào đứa con mới hai tháng tuổi nằm cách đó vài bước. Cái xác nhỏ bé đó có nhiều vết tím bầm ở cổ.

Thỉnh thoảng những hình ảnh đó lại hiện về bao vây lấy hắn, làm hắn quên hết chung quanh. Trong người hắn tiếng than khóc lại trào lên như ngày hắn về đến nhà sau mấy năm xa cách và phải chứng kiến thảm cảnh đó. Chỉ lúc đó nước mắt mới lại tuôn chảy được nơi Chandos, nơi Sói Nhảy, nơi người cha ghẻ của Chandos khi ông đắp kín đôi chân bết máu của người vợ bị hãm hiếp nhiều lần và lấy tay vuốt mặt cho bà, đôi mắt màu xanh da trời vẫn còn hằn lên nỗi đau khủng khiếp khi chết. Người đàn bà ấy là mẹ Chandos là người có đôi mắt xanh màu da trời như Chandos.

Phải có một ngày nước mắt chảy được. Lúc đó Chandos mới không còn nghe tiếng than khóc của bà. Lúc đó bà mới có thể thanh thản trong giấc ngủ ngàn đời. Còn hình ảnh của Cánh chim trắng nước mắt có làm mờ phai được không? Chandos nhớ đến đứa em gái khác cha, vẫn thường yêu anh, vẫn xem anh như một người mẫu mực. Cánh tay gãy nát, răng sứt mẻ, thân thể quần quai, đầm máu. Mẹ hắn bị hãm hiếp vì bà là người đàn bà đẹp. Điều có thể hiểu được. Còn Cánh chim trắng. Hình ảnh khủng khiếp ghê tởm ngoài sức tưởng tượng.

Chỉ còn hai trong số mười lăm tên đồ tể da trắng đó còn sống. Sói Nhảy và năm người anh em Comanche cùng đi theo Chandos. Họ đã tìm gặp và hành quyết hầu hết mấy tên giết người trong năm đó. Cha ghẻ của Chandos đi theo hai anh em Joe và về sau họ tìm thấy xác của ông bên cạnh xác hai anh em hắn. Còn lại mấy tên khiếp nhược đã tìm cách trốn chui nhủi trong cái thị trấn làm cho nhóm họ còn ít quá, lại là người da đỏ, khó mà đến gần được, Chandos quyết định cắt tóc luyện súng như người da trắng, để vào thị trấn này xua bọn chúng ra.

Hai tên cao bồi Tad và Cal rời thị trấn khi nghe Chandos đang lùng chúng. Rơi ngay vào tay Sói Nhảy. Cincinnati đã đấu súng với Chandos. Inly cũng đấu súng nữa. Cả hai đều chết.

Chỉ còn Wade Smith, là người Chandos muốn tìm gặp, nhất là Dare Trask hai tên này vẫn né anh. Trước khi chết, John Handley, con trai của Lars Handley đã cho họ biết nhiều tin hơn cái lão trại chủ bự con kia. Hẳn cho biết Dare Trask đã giết người vợ trẻ của Sói Nhảy và vì thế họ chưa nghỉ yên khi bọn chúng còn sống. Chandos cũng chỉ chấm dứt cuộc săn bắn khi nào bắt gặp được Wade Smith.

Những người anh em da đỏ này đã đi với nhau trong bốn năm qua. Và lần này họ đang đợi anh để trở về Texas thì Courtney xin vào. Chandos nói như câu chuyện vẫn tiếp từ bao giờ.

- Hẳn không có ở Newton.

- Làm sao đây?

- Tôi nghe Smith trốn ở Paris, Texas.

Một thoáng yên lặng.

- Còn người đàn bà?

- Nó cũng đi Texas.

- Vậy, tôi nghĩ anh em không đi cùng bạn trong chuyến đi này, Chandos cười thâm.

- Có thể nó chưa hiểu đâu. Hôm nay, thấy bạn nó mất bình tĩnh. Đừng để nó hoảng khi thấy các người anh em kia.

- Vậy, khi cần cứ gọi. Chúng tôi theo xa xa. Sói Nhảy ra dấu hứa hẹn rồi lặn đi trong đêm yên lặng như khi hấn đến.

Chandos đứng yên như thế một lúc. Anh nhìn lên bầu trời đêm, thấy lòng mình trống rỗng. Bao giờ những người thương yêu của anh mới ngủ yên không kêu khóc trong những giấc mơ của anh nữa? Ngay lúc đó, chợt anh nghe có ai gọi tên anh, làm anh lạnh toát toàn thân. Anh sống lại cái hoảng hốt của ngày nào anh trở về trại quê nhà và anh cầm đầu chạy như bay đến bên nàng.

- Sao? Sao vậy?

Courtney té quỵ vào anh, vịn vào bộ ngực trần của anh, ấp úng.

- Xin lỗi! Tôi tỉnh dậy, không thấy anh đâu, tôi không muốn khóc. Tôi cố không khóc. Nhưng tôi sợ anh bỏ tôi ở đây – Tôi sợ quá – Chandos – anh đừng bao giờ bỏ tôi chứ, Chandos.

Tay anh lùa vào trong tóc nàng, ghì đầu nàng lật ra và anh hôn nàng, thật mạnh. Cặp môi anh không mơn trớn mà cứng nhắc. Cách anh hôn và ôm nàng thật thô bạo.

Một lúc, nàng mới nhận ra mình là kẻ đang muốn kéo dài cái hôn, là kẻ đang rút lấy anh, và nàng giật mình nghĩ, lùi lại đẩy anh ra, nhưng hai tay nàng vẫn bám lấy anh và cặp môi nàng vẫn riết sát môi anh. Nhưng Chandos gỡ tay nàng rồi vươn tay đưa thẳng nàng ra, hai mắt xanh màu da trời của anh nhìn sâu vào trong đôi mắt nàng. Courtney như bừng tỉnh, bối rối, nàng đưa tay lên nắn nhẹ cặp môi anh, ngơ ngẩn hỏi:

- Sao – sao anh làm thế?

Ừ, mà anh muốn gì nhỉ? Cặp vú, chín, tròn ảm sát vào ngực anh. Hai cánh tay trần, mềm, êm bám vào cổ anh. Làn vải sơ mi mỏng và chiếc áo nịt truyền hơi ấm của nàng cho anh. Tại sao? Hỡi trời “Chandos” nàng nắn nỉ.

Anh chưa biết nói sao thì thấy ở xa, ở phía xa sau lưng nàng Sói Nhảy đứng yên nhìn anh từ lúc nào. Có lẽ bạn anh nghe thấy tiếng kêu và muốn đến giúp anh. Sói Nhảy đến đã lâu chưa? Hấn toét miệng, gật đầu một cách có ý nghĩa về phía Chandos rồi quay người, lặn mất. Chandos thở dài.

- Hãy quên đi – hãy quên đi. Đó là cách tốt nhất để bít mồm cô lại.

- Ôi!

Quý thật, sao nàng lại có vẻ bức mình thế? Anh nặng nề bước về phía đồng lửa, liệng một khúc gỗ thêm vào trên đồng than hồng, không quay lại phía nàng.

- Đi nghỉ lại đi, cô bé.

- Anh ở đâu vậy?

- Phải xem ngựa của tôi còn hay mắt, rồi hãy hoảng lên.

Courtney ậm ừ trong miệng. “chắc hấn đang nghĩ mình là con mụ nhất như cầy, dính vào thêm bận”

- Tôi sẽ gắng tránh...

Courtney vừa nói đến đây vội ngừng lại nàng thấy hấn xô một tràng tiếng xa lạ, liếc nhìn chung quanh rồi chạy ra chỗ buộc ngựa “Anh đi đâu thế?”

- Nếu tôi không lầm... thì tôi đi tắm. Anh trả lời vừa lục trong túi yên một cái khăn và miếng xà bông.

- Anh Chandos, tôi ... chỉ muốn ...

- Nghỉ lại đi.

Courtney lại quẩn mình vào trong tấm trải. Nàng thấy giận mình, nhìn theo anh lững thững đi ra phía bờ sông, nàng chỉ muốn hỏi, có phải đâu mà hấn phải làm bộ... Nàng bỗng nhìn thấy một đồng quần áo bên tấm trải. Toàn quần áo của nàng. Nàng cảm thấy như mặt mình nóng lên, nàng không nhớ rằng trong lúc hoảng hốt nàng đã nhảy vào lòng hấn trong khi người chỉ có đồ lót. Nàng không biết mình phải cười hay khóc. Không có gì đáng ngạc nhiên khi hấn phải hành động như vậy... Rõ ràng hấn còn bị đặt trong tình trạng khó xử hơn nàng. Courtney thở dài quay mặt về phía đồng lửa và dòng sông ở bên ngoài kia. Nàng

không nghe tiếng gì hay nhìn thấy anh đang ngâm mình trong dòng nước. Nàng mong mình sẽ đủ can đảm để tắm sông như anh, chứ không lội cả người có quần áo để rũ bần như ngày hôm trước. Dòng nước chắc sẽ tạo ra những hiệu quả kỳ diệu cho các bắp thịt đau đớn của nàng.

Nàng còn tỉnh táo khi Chandos quay về, nhưng làm bộ như ngủ để tránh phải nghe hấn răn dạy nữa. Nàng ngạc nhiên thấy mình hé mắt nhìn qua lông mi dày để quan sát hấn. Nàng thấy hấn có cử động mềm mại như con thú rình mồi và toát ra vẻ gì như ngạo mạn làm như lúc nào cũng sẵn sàng làm chủ tình thế, sẵn sàng và chắc chắn vượt qua mọi thử thách tạo cho nàng một cảm giác an tâm, thư thái.

17. Chương 17

- Chào anh! Cà phê đã pha rồi đó . Phần ăn sáng tôi ủ hầy còn nóng . Anh ăn bây giờ nhé?

- Không ăn, cô còn nhớ tôi đã nói tôi không ăn sáng.

- Tôi nhớ rất chính xác, thưa ngài . Ngài nói chỉ ăn nhẹ vào buổi sáng, chứ không phải không ăn gì cả . Vì vậy tôi làm cho ngài 2 bánh xếp bột bắp rất nhẹ. Nhớ có lần ngài có nói ” Nếu ăn sáng chất lượng hơn, ta có thể không dừng lại buổi trưa, và tận dụng được thời gian để đi”.

- Nếu cô bớt liếng thoáng 1 chút , thưa cô, tôi sẽ cho biết là ...trưa hôm qua khi ta dừng lại là vì cô, không phải vì tôi đâu. Nếu không có cô đi theo, tôi đã đi quãng đường này trong nửa thời gian...Nếu cô thấy cái chỗ để ngồi trên người cô tốt, thì ta sẽ đi thêm...

- Làm ơn thôi...tôi xin lỗi.

Nàng chệnh choạng, mặt bừng đỏ. Một lần nữa nàng thấy mình sai lầm. Nếu chuyển đi ít làm nàng đau đớn như Mattie đã cảnh cáo trước phần lớn nhờ sự ân cần, chu đáo của anh...

- Tôi muốn ăn bánh xếp cô đã làm.

Nàng vội dọn ra, khi trao ly cà phê cho anh, nàng hỏi:

- Bao giờ chúng ta đi vào “Lãnh Thổ Da Đỏ” ?

Suy tính rồi anh trả lời :

- Khi ta dừng trại tối qua, ta đã đi 2 giờ trên lãnh thổ da đỏ .

- Ôi! Ở trên đất da đỏ rồi ư ?

Nàng đã tưởng phải thấy vô số những ngôi làng của người da đỏ . Nhưng rõ ràng chẳng khác gì ở Kansas và những vùng họ đã đi qua, trong tầm mắt nàng, cũng vẫn chỉ là đất bằng mênh mông , không 1 bóng người , chỉ có những cây cao ven bờ sông . Vậy mà người ta nói đất này được chia lô cho người da đỏ...Chắc họ phải ở đâu đó, trong vùng này...

- Đừng lo, cô bé...

Nàng liếc nhìn lại anh , nụ cười căng thẳng. “Mình lo...lộ cả ra ngoài kia ư?”. Nàng cố hỏi sang chuyện khác.

- Sao anh không gọi tôi là Courtney?

- Đây là tên văn minh của cô. Chẳng dùng gì được trên cái vùng hoang vu này.

Nàng lại thấy buồn.

- Vậy Chandos...chắc là tên thật của anh?

- Không đâu ...

Nàng tin chắc anh sẽ không nói gì thêm nữa, như mọi lần nhưng lần này anh tâm sự:

- Đây là tên em gái tôi thường gọi tôi...lúc em còn bé khi em chưa đọc sỏi tên tôi được.

“Tên nào có thể phát âm gần như Chandos nhỉ?”. Courtney tự hỏi đồng thời nàng tah61y sung sướng được biết thêm về anh. Vậy anh còn có 1 cô em gái. Rồi nàng nghe anh nói như cho mình anh nghe hơn là nói cho nàng.

- Cái tên này tôi sẽ dùng cho đến khi tôi hoàn thành công việc phải làm để cho mẹ và em tôi thôi kêu khóc và có thể ngủ yên.

Toàn thân Courtney bỗng như lạnh toát.

- Bí hiểm hoàn toàn, tôi đoán anh sắp phải giải thích rõ thêm ý nghĩa câu anh vừa nói?

Anh hình như cũng bình tĩnh. Đôi mắt xanh sáng lên, đón nhận cái nhìn của nàng 1 lúc lâu, rồi anh bỗng nói:

- Cô chẳng cần phải hiểu.

Nàng muốn nói nàng không những muốn mà nàng cần phải hiểu không phải chỉ những gì anh nói, mà tất cả về anh.

Nhưng nàng lại yên lặng.

Nàng để anh uống cà phê 1 mình, đứng lên đi buộc yên cương cho ngựa. Trong lúc cột chặt tấm trải (túi ngủ) vào phía sau yên ngựa, nàng hỏi:

- Ngựa này có tên không, Chandos?

- Không...- anh tiếp tục chuẩn bị cạo râu và chẳng nhìn nàng.

- Tôi có thể đặt tên cho nó?

- Cô muốn gọi nó là gì chẳng được, mèo con.

“Muốn gọi nó là gì chẳng được” cũng như anh muốn gọi nàng là gì chẳng được. Còn anh, anh có biết nàng không thích được gọi là “cô”, mà thích anh gọi nàng là “mèo con” hay không? Thế đấy: mình thích hơn cái tiếng “cô” kia và cả cái cánh anh nói – Sao nhỉ? Sao cho âm thanh nó vang lên 1 cách ấm áp, thân mật hơn cả âm thanh của tên mình nữa.

Nàng đến bên bếp lửa để dập lửa và xếp đồ dùng ra 1 chỗ. Trong khi làm việc nàng bỗng nhận ra mình đang thoáng nhìn về phía Chandos đang cạo râu.

Nàng nhìn thấy tấm lưng trần của anh và nàng thấy mình đưa cái nhìn vuốt ve dọc theo tấm lưng dài, chắc, với làn da săn bóng. Thật đẹp, nhiều nam tính. Nàng thấy cơ thể anh như 1 bức tượng mà nhà điêu khắc đã cố tình chú ý làm sao cho tôn lên những nét hấp dẫn nhất. “Lạy Chúa, Courtney ơi, từ từ thôi. Tuyệt diệu còn hơn nữa đấy!”.

Khi gom đồ dùng ra bờ sông để rửa, Courtney bỗng thở dài. Nàng phải tự thú nhận với lòng mình. Nàng không lấy làm lạ. Nàng đang say mê cái thân thể của Chandos. Không, say mê chưa được mà phải nói là ham muốn.

Nàng đỏ mặt.

Có đúng không?

Có phải vì thế mà nàng luôn thấy mình kỳ cục khi nhìn anh, khi anh chạm vào nàng và nhất là khi anh hôn nàng tối hôm qua. Thật sự, mình đã biết thế nào là ham muốn?

Nhờ Mattie, người bạn gái thường huych toẹt với nàng về chuyện chồng con. Courtney có lẽ biết nhiều hơn bình thường.

“Tay mình không rời anh ấy được” Courtney cũng cảm thấy như thế với Chandos, nàng muốn chạm vào anh, muốn đưa ngón tay mơn trớn làn da săn chắc, khám phá những gì mới lạ, chiếc hôn hôm qua còn bỗng bình trong đầu nàng.

Nàng không phải là cô gái chưa từng hôn ai , những cái hôn của mấy anh chàng tán tỉnh nàng . Cái hôn chiếm hữu Reed, nhưng nàng chưa bao giờ có cái cảm giác say sưa, kỳ diệu như khi nàng hôn Chandos ngày hôm qua.

Nhưng nàng vẫn không biết rằng những cảm giác đó sẽ có nồng độ đến đâu nếu Chandos hôn thật sự vì yêu nàng, vì muốn nàng . Nàng thật sự bàng hoàng khi thấy mình thắc mắc không biết người đàn ông thô bạo này sẽ làm tình như thế nào ?

Man đại?

Cực cần như cách sống của anh ta ư ?

Hay anh sẽ dịu dàng , môn trớn ? Có lẽ là cả hai , mỗi thứ 1 chút!

Nàng thả chiếc soong xuống nước , rồi vội vàng nhảy núp lại khi nó theo dòng nước trôi đi . Nàng vùng vẫy , dù đã vớt được chiếc soong rồi, và sẵn sàng xỉ vả Chandos về cái tội trớn nàng trong lúc đó, nhưng trong khi nói vậy thì mắt nàng dán vào cặp môi gợi cảm , nàng rên rỉ , rồi nàng quay nhìn ra xa .

Tôi sợ là tôi đang mắc bệnh mơ mộng. – Nàng rụt rè thú thật, trong thâm tâm lại cầu mong anh phải đoán ra những điều nàng đã nghĩ trong lúc vừa qua. Cô cố giữ cái soong cho đến hết chuyến đi, được không ? Đã quá giờ ta đi phải đi rồi đây.

Rồi anh bước đi , để nàng nghiền ngẫm về sự thờ ơ của anh. Sự thật là thế. Hắn là 1 gã giết thuê bất cần , thô bạo, man đại. Hoàn toàn không chấp nhận được . Hắn không phải là người biết mơ mộng yêu đương.

18. Chương 18

Họ sắp vượt qua ngã 3 sông Arkansas . Trời đã về chiều . Courtney ngầy ngật vì cái nóng. Đã là đầu tháng 9 mà mùa hè vẫn chưa muốn qua. Trời thật nóng và ẩm. Thân thể nàng chỗ nào cũng như nhớp mồ hôi.

Nơi họ đang đứng là dãy đồi thấp chiếm hết phần cực đông của vùng “Lãnh Thổ Da Đỏ”, chạy dài xuống miền Nam đến tận miền núi Arkansas những đồi sa thạch này chỉ thỉnh thoảng có ngọn cao vài trăm mét, còn lại là những đồi thấp, còn phủ đầy loại cây rừng, nhưng nhiều nhất vẫn là rừng sồi và nhất là loại sồi lùn.

Sang đến bờ bên kia, khi Courtney còn đang rũ chiếc áo váy sũng nước sông thì Chandos đã dặn dò mọi việc rồi đi. Anh hẹn nàng phải sắp xếp dựng trại xong khi anh về . Nàng chưa kịp phản đối anh đã vội phóng ngựa đi. Nàng đành ngồi sụp xuống , tức giận nhìn theo bóng anh mất hút . “Hắn muốn thử mình đây” nàng biết việc phải làm và đã thấy Chandos từng làm nhưng vẫn bực bội. Trước nhất là chăm sóc cho hai con ngựa, con nàng cưỡi và con Welly, rồi gom củi, đốt lửa, củi ẩm, khói xông lên mù mịt. Nàng lục túi bên hông ngựa để lấy lon đậu ra nấu.

“Sau chuyến đi này, đến chết mình cũng không thèm ăn món đậu này nữa”. Thế là chỉ gần một giờ sau mọi việc đã xong. Nàng thấy hạnh diện về mình và nghĩ đến chuyện ngồi chờ Chandos trở về. Lúc đó Courtney mới giật mình thấy váy áo mình còn ướt trong cuộc vượt sông vừa qua và nàng nghĩ ngay đến việc giặt giũ, ngâm mình trong dòng nước mát. Nàng nhặt vội bánh xà bông, chiếc khăn, một bộ đồ khô để thay và khẩu súng, rồi tiến ra phía bờ sông. Chỗ bãi có nhiều đá. Có những tảng đá lớn, nặng, có những tảng đá tròn nhẵn với thời gian. Một tảng đá thật lớn nằm ngăn một phần dòng nước chảy, cản bớt dòng nước siết, tạo ra một vùng nước nhỏ êm đềm. Courtney hướng ra chỗ này lội xuống.

Nàng giặt quần áo ngoài rồi trải trên mặt đá. Sau đó nàng rũ bím tóc, gội đầu trong dòng nước. Cuối cùng để nguyên quần áo lót, nàng chà xát cùng thân mình, ngâm toàn thân trong dòng nước lạnh. Dòng nước cuốn đi bụi đường, mồ hôi và làm tan đi mọi mệt mỏi của đoạn đường dài trên lưng ngựa. Nàng ngâm mình sâu trong dòng nước, khuất sau mấy tảng đá, cảm thấy mình cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Nền trời bắt đầu nhuộm màu tím đỏ. Nàng nhìn lên tảng đá, lượm vội mấy cái quần áo rải trên mặt đá rồi bước lên bờ. từ phía hạ lưu, dọc theo bãi sông, bốn con ngựa cùng phi tới, quay thành một vòng trước mặt nàng, chặn ngang con đường về trại.

Bốn người trên lưng ngựa đều là những gã đàn ông, nhưng không phải là ân da đỏ. Bọn họ ngồi yên trên ngựa, dấn mắt vào nàng, làm cho nàng sờn gai trên mọi lỗ chân lông và đầu nàng như có hồi chuông đổ dồn dập. Nàng thấy ống quần của họ đều hầy còn ướt, như thế là họ cũng từ bờ sông phía bắc vượt sang đây. Trùng hợp hay họ theo nàng và Chandos từ hôm nào? Tại sao khi họ vượt sông nàng không nghe tiếng hay thấy họ trước lúc lên bờ.

Thằng đàn ông của mày đâu rồi?

Gã đưa ra câu hỏi đúng là một bức phát thảo màu nâu, tóc nâu, mắt nâu, áo chèn nâu, quần áo nâu, chiếc giày, nón, tất cả đều một màu nâu nhàn nhạt. Tất cả bọn họ đều còn trẻ vì “có tay súng nào sống được già đâu?” bốn đứa nhìn nàng chăm chăm như bảo nàng chúng là tên đầu súng, giết thuê, rằng chúng luôn có súng bên mình, rằng chúng có luật riêng, là luật súng mà mọi người phải nghe theo.

- Ta hỏi đây...hắn có gần giong.

Nhưng Courtney thấy chân tay mình cứng ngắc, không sao nhúc nhích được nhưng nàng cố gấn tự chủ.

- Người bảo vệ tôi sẽ về bất cứ lúc nào!

Hai trong bốn tên cười lớn.

- Nó nói gì lạ nhỉ?

Nhưng bộ phác thảo màu nâu không cười, mặt hắn không hề biến sắc.

- Mày chưa trả lời câu tao hỏi? Nó đâu?

- Đi sẵn rồi.

- Lâu chưa?

- Khoảng hơn một giờ.

- Vậy mà tao chưa thấy tiếng súngmổ hả Dare? “Phải dò hỏi lâu đó”

Tên nói câu này – trẻ, tóc đỏ.

- Càng hay ta sẽ nghĩ ra cách cùng nhau tiêu khiển.

Thêm một tiếng cười, gã bạn toàn màu nâu ra lệnh:

- Đem nó về trại. Remero.

Gã này xuống ngựa, đến gần nàng. Cái tên Romero đặc giọng Mễ Tây cơ, quần áo Mễ, trừ đôi mắt một màu xanh biếc. Hắn chỉ cao hơn nàng chút ít. Hắn mặc đồ đen từ đầu đến chân nhưng có gấn nhiều nút bạc, lúc này vẫn còn lấp lánh dưới ánh trời chiều. Mặt hắn hốc hác, có vẻ trầm tư như khuôn mặt của Chandos, nhưng hắn vẫn có vẻ là tên nguy hiểm nhất trong bọn.

Hắn đến gần nàng, đưa tay định nắm lấy tay nàng nhưng nàng giật phắt lại.

- Đây, hãy để cho tôi yên.

- Không được, đừng rắc rối, người đẹp?

- Nhưng ta...

- Callate... hắn rít lên và đưa tay dần dần xuống phía mặt đất.

Hình như nhờ bản năng. Courtney hiểu rằng hắn muốn nàng đừng nói lớn. Hắn như muốn bảo vệ nàng. Mấy tên kia đã leo lên đồi trước cả rồi. Nàng bắt đầu thấy nàng run lập cập phần vì gió từ dòng sông thổi lên tấm thân trần của nàng, phần vì đôi mắt xanh lục của người đứng bên nàng.

Hắn lại với tay nàng, nàng lách ra.

- Ít nhất ông phải để tôi lau khô và thay quần áo chứ?
- Mặc quần áo ướt đó à?
- Không, kia kia...nàng chỉ vào bụi cây trên đó có bộ quần áo khô.
- Được chứ, nhưng nhanh lên.

Courtney quát lảng nên khi nàng luồn xuống chiếc khăn lông lấy khẩu súng, thì khẩu súng vượt khỏi tay nàng rơi xuống đất. Gã kia hoảng hốt, soài tới giật lấy khẩu súng rồi hất nhét vào lưng quần hắt. Nàng thấy xấu hổ vì nghĩ đến lúc Chandos sẽ chế riếu nàng vì vụng về, hèn nhát. Nàng cầm cuối bước lên dốc.

Romero theo sau nàng đứng rất gần, làm nàng hoàn toàn lộ liễu, không thể thay được bộ đồ ướt, nên nàng đành choàng chiếc áo khô ra bên ngoài. và thế là chiếc áo dần dần thấm nước.

- Cô cảm lạnh mất, người đẹp.
- Tôi có cách nào khác được?
- Cô vẫn có cách làm được đấy! Rồi hất nhún vai. Thôi được – Đi thôi

Hắn chỉ tay về phía trước như yêu cầu nàng dẫn đường. Một lát sau, họ đến Khu trắng nàng đã dừng trại.

Ba gã kia ngồi quanh bếp lửa, lấy đậu và bánh của nàng ra ăn và đua nhau uống cà phê...Courtney tức giận nhưng đồng thời nàng thấy lo sợ nhiều hơn. gã to lớn tóc đen,cười lớn.

-Một chút nữa thôi, Johnny Đỏ mày sẽ thấy tài rút súng nhanh của thằng đó, câu xỉ vả như quất vào mặt Courtney. Tên Mẽ rít lên.

- Đồ ngu! Nó là con gái.

Gã to lớn lại xì một tiếng, diều lại.

- Tao i ị....vào cái đồ con gái. Mày lật nó xuống rồi để ngay vào đây này.

Courtney đỏ mặt thấy hắn lấy bàn tay vỗ vào giữa hai đùi hắn. Nàng quay ngang, mắt hoảng hốt nhìn tên Mẽ, nhưng hắn nhún vai.

-Thế là đúng rồi đó.

- Không.

Romero nhún vai đôi vai nhỏ lần nữa, nhưng lần này hướng về gã to lớn.

- Mày thấy không. Hanchette! Nó không cần biết rõ mày đâu.
- Tao không cần biết con quỷ đó muốn gì. Roemro.

Gã đứng hắt lên.

Gã người Mẽ bước lên trước mặt Courtney nhưng quay lại phân trần với Dare bộ phác màu nâu.

— Amigo (ông bạn) xin ông nói dùm con đàn bà này là để...Chandos phải bỏ ra? Thằng Chandos có ngựa, nó chỉ quay về đây vì con đàn bà đó! Nếu là tôi, nếu mụ của tôi bị xài xể, tôi cũng chẳng còn ham nữa. Tôi sẽ đồng ngựa đi tuốt.

Courtney xanh mặt. Đúng là loại người...? Nàng chờ gã Dare.

Rmoro nói đúng đấy Hanchette. Để tao tóm cái thằng chết bầm đó rồi tụi bây làm sao để biết con mồi của nó cũng được.

Courtney thì thào như chỉ nói riêng với tên Mẽ.

- Anh biết...biết Chandos hả?
- Không.
- Sao họ biết?

- Không phải thế – Chandos tìm Dare, nhưng không ở lại gặp. Dare ghét cái lối đó lắm. Vậy là anh ta theo tụi tôi hả?

- “Si”(đúng) – chúng tôi theo sau một ngày đường, tưởng không gặp được. Không ngờ hắn đi chậm thế.

Courtney biết vì mình mà Chandos phí thời gian và bọn này bắt kịp anh được.

Nàng thăm dò nhẹ nhàng ”khi anh ấy về rồi và bạn anh biết câu trả lời... thì sao?

Romero không hề chớp mắt.

- Dare sẽ giết nó.

- Tại sao?

Dare giận lắm vì mất bao nhiêu thời gian theo vết hắn...và còn cái cách hắn đến tìm Dare ở thị trấn Newton nữa, thách thức đó không thể tha thứ được.

Lúc đó tụi tao còn ở Allilene và khi về thì thằng Chandos của em đã đi rồi.

- Hắn không phải là bồ tôi. Hắn đưa tôi đi Texa, thế thôi, tôi chẳng biết hắn nữa là... Nhưng tên Mẽ khoa tay cần nàng.

- Cô đi với hắn vì chuyện gì không cần biết, bella.

Nàng vẫn nhấn mạnh.

- Nhưng,các ông... vì sao các ông giết hắn? chỉ vì lý do thế thôi sao?

- Dare là thế đó.

- Sao ông không cần hắn?

- Chẳng ăn thua gì đến tôi. Nhưng cô đừng sợ. Tụi tôi không để cô bơ vơ ở đây. tụi tui về Texas, cho cô đi theo.

- Thế có ích gì, thưa ông?

- Thế thôi, hoặc là cô thích chết cùng hắn.

Cứ suy nghĩ đi, cách nào tụi nó cũng xức cô thôi. Một hay bốn thì cũng thế thôi, chứ gì ?

- Bốn? Cả ..ông nữa?

- Cô là một bella (cô gái đẹp) và tôi là một gã đàn ông.

- Nhưng ông vừa ngăn Hanchette.

- Thằng ấy ngốc lắm. Dare sẽ hành cô thôi và ta sẽ vui thôi... để cho Chandos thấy chứ ?

- Bây giờ hắn đang có lợi thế hơn các ông...

Nàng khoa tay chỉ vòng vòng chung quanh hy vọng làm hắn nao núng.

Bốn ở ngoài sáng... còn hắn ở trong bóng tối.

- Si! Si! Nhưng tụi tao có mày.

Nàng thấy mình phải giúp Chandos.

- Tôi làm phiền Chandos lắm. Tôi chắc chắn hắn muốn xử tôi luôn. Các ông giữ lại ích gì?

- “Khéo dử cô nương. Ta chẳng bị lừa đâu” Dare chen vào.

Courtney đăm đăm nhìn ngọn lửa. Chandos Chắc chắn thấy rõ cơ nguy. Chẳng lẽ vì cái gì mà hắn phải đương đầu với bốn tên này? Bốn chọi một? Hắn có liều thân vì mình không? Nàng không muốn Chandos phải chết nhưng cũng không chịu nổi cái viễn cảnh bị bốn tên kia hành hạ.

-Tụi tao nghe nói nó là thằng lai – Đúng không? Nàng như ngơ ngẩn một lúc rồi nhận ra là gã Hachette hỏi nàng. Nàng phải một lúc lâu mới hiểu hắn định hỏi gì? Tụi nó biết gì về Chandos? Tụi nó biết mình chẳng biết gì về anh ấy không?

Nàng nhìn tên cao lớn cái nhìn coi thường, như chẳng hề xú động.

- Ông định nói hắn lai da đỏ? Không đâu.

- Thật tình hắn là dân Comanche đến ba phần tư.

- Gọi thế nào nhỉ?

Courtney thích thú vì thấy câu nói của mình làm cho gã to lớn xúc động. Hắn nhìn ra vùng tối chung quanh. Một con ngựa dẫm lên cành khô, gây tiếng gầy khô khan. Tên cao lớn đứng dậy.

- Cô dầy dặn thật, cô nàng, ngủ được với thằng mọi lai đó? Johnny Đỏ trả đũa nàng và nàng như mắc vào tròng.

- Tôi nhắc lại lần nữa thôi, Chandos chẳng phải là bồ tôi. Hắn là tên mang rợ bất kham. Nhưng nhìn cách hắn bắn hạ tên Jim Ward tôi biết hắn là thứ người tôi cần để hộ tống tôi đi Texas, biết chưa?

- Cứt ! Lão Jim đó mà chết? hanchette hỏi lại. Courtney thở dài, chúng biết Jim Ward, một tên sống ngoài luật pháp, chúng cũng là bọn kẻ cướp rồi.

- Phải, Chandos giết hắn...hắn là tên săn cướp chắc vì vậy hắn săn anh? Nàng hất đầu về phía Dare.

Tên này lắc đầu, vẻ như chẳng hề chú ý đến câu chuyện.

-Thưa cô, tôi không phạm luật bao giờ, tôi cũng rất cẩn thận, không để sót một chứng nhận nào cả.

Hanchette và Johnny Đỏ cười lớn. Courtney cổ vót vác.

- Đúng các ông cũng bất trị như hắn. Các ông và hắn là một phường với nhau cả. Hắn có lần dọa tôi bằng cách hỏi tôi số da đầu người da trắng hắn đã lột được. tôi chẳng thèm tin. Tôi còn không tin nữa là mấy ông? Hắn còn kể chuyện từng theo cái tên tù trưởng Satanta nhưng tôi hỏi các ông có tin là hắn đã giết đến mười bảy tên cướp. Tin được hay không? Hắn chưa già như ông này đâu, chừng tuổi đó mà giết gì được nhiều thế? Tôi bảo hắn: lão toét thế đấy?

- Câm mồm đi, mụ đàn bà. Dare gào lên tức giận. Courtney ngờ nghệch hỏi: “sao thế, ông nghe có tiếng gì ư? Chắc là Chandos đấy! hắn chẳng thò ra đâu!”

- Johnny Đỏ, mày nhét ngay cái gì vào mồm con nhỏ này.

Johnny Đỏ vừa nhào tới phía nàng thì có tiếng súng nổ. Vai hắn bị dội lại , đẩy hắn lùi về phía sau. Tất cả đều nhòe cả dậy, kể cả Courtney. Johnny Đỏ lăn lộn trên mặt đất, hắn kêu ầm ỉ rằng vai hắn bể hết rồi. Courtney vội hét lớn lên cho Chandos.

- Chúng định giết anh đó Chandos.

Nàng vội ngừng bật khi Dare quơ bàn tay chop lấy nàng. Một tiếng súng nữa nổ, khủy tay gã bị trúng đạn, buông thõng xuống. Hắn buông súng. Hanchette lập tức quay súng đang cầm về phía Courtney. Một viên đạn bay ngay vào bàn tay hắn. Courtney nghe đầu mình như có tiếng chuông nhà thờ đổ, nàng nhìn ra xung quanh.

- Đồ điên! Hắn bảo vệ mụ đàn bà này.

Để yên nó đi! Romero muốn kêu lên như thế, và hắn hướng về Chandos kêu lớn.

- Thưa ngài, xin làm phúc.

- Đừng bắn nữa ngài thấy đấy, tôi kiệng súng đi rồi. Rồi hắn quăng súng ra xa, hai tay quay rộng. Hắn biết rõ ràng Chandos sẽ không bắn vì hắn không còn phòng thủ nữa.

Bên ngoài vẫn hoàn toàn yên lặng, có hai gã Johnny Đỏ và Hanchette đang ôm tay rên rỉ.

Courtney vẫn còn hoảng hai chân nàng còn run. Chandos đã thắng, anh đã ra tay trước. Sao bây giờ anh không ra lệnh cho bọn họ rút đi, lên ngựa về nhà. Romero đến gần đồng lửa để giúp Dare.

- Phải biết điều đó. Amigo. Hắn có thể giết cả bọn ta. Nhưng hắn chỉ bắn bị thương. Ông hỏi hắn đi, rồi ta đi thôi. Ông thất thế rồi.

- Ta vẫn còn con con nhỏ. Dare rít lên, nhìn về phía Courtney.

Nàng trừng mắt nhìn hắn.

- Đừng có tưởng ngon tên kia. Ta có thể đi ra khỏi đây mà mi không ngăn được. Hắn ở ngoài kia luôn nhắm vào mi đó.

Dare chưa kịp chấp nhận, thử bước tới phía nàng. Một phát súng vang lên, lần này viên đạn xé nát đùi phải của Dare, lập tức hắn khụy xuống, miệng kêu la ầm ỉ.

Roemro xóc vai Dare đỡ hắn lên.

-Thôi mà! Người ta sẽ đắp lỗ bây giờ nếu anh chưa chịu từ bỏ đi thôi.

- Không ngoan đấy.

- “Chandos”. Courtney kêu lên sung sướng và quay về phía có tiếng nói.

Nàng quay ra vùng có bóng tối bên ngoài vòng trăng và chỉ muốn chạy ngay lại phía anh. Nhưng nàng biết mình không được làm vướng anh. Anh đứng ven bờ rừng cây và đất trống, súng lăm lăm nhắm vào mấy tên cướp, vành nón rộng che sát mắt làm cho chúng không thể biết mắt anh nhắm vào đứa nào. Nhưng rõ ràng anh tỏ ra kiên quyết, không thỏa hiệp.

- Ngài Chandos – Hắn đứng dậy và dang tay ra khỏi thân mình. Chuyện không đâu mà ngài làm quá. Ngài tìm ông bạn tôi đây, ông đã chiều ngài đuổi theo ông đấy!

- “Nó nói láo đấy” Courtney chỉ ngón tay hăm dọa về phía Dare.

- Hắn định giết anh khi anh đã trả lời. tên này nói vậy, nàng hát đầu về phía Romero.

- Hắn còn nói nếu anh chết rồi tụi nó sẽ...sẽ...

- Cô vẫn còn lồi thối quá đấy, thưa cô.

- Chúng chiếm tôi!

- À! Tôi biết rất rõ điều đó, cưng ạ. Mà này, trong lúc cô còn đầy cảm hận sao không đi thu súng của bọn chúng lại cho tôi coi? Nàng thấy sợ anh, và muốn tỏ cho bọn kia biết rằng nàng thuộc về anh, rằng anh yêu thương nàng. Nàng cẩn thận không đứng chỗ nào giữa anh và bọn họ làm cản trở tầm nhìn của anh.

Romero để nàng thu lại cả khẩu súng của nàng hắn đã dắt trong lưng quần.

- Đừng hận thù nữa bé bella – nên nhớ là tôi đã giúp cô đấy”

- Chắc chắn rồi. Tôi muốn kể cho anh ấy nghe lý do đó, vì sao ông muốn giúp tôi. Để anh ấy xét đoán lấy.

Nàng cảm giận con người này, hắn đã đùa rỡ trên sự sợ hãi của nàng, hắn đã hăm dọa nàng, hắn đã đưa tay ra hy vọng rồi đập tan niềm hy vọng. Tất cả bọn chúng đều xứng đáng để bị lột da đầu, nhưng hắn là tên độc ác nhất.

Nàng đi theo bờ trắng, tiến về chỗ Chandos nàng lấy mấy khẩu súng ra sau lưng Chandos.

- Tôi biết bây giờ anh chưa cần hiểu lòng tôi biết ơn anh dường nào, nhưng tôi thật sự sung sướng vì thấy anh đã quay trở lại, lúc này tôi thật hạnh phúc.

- Cô vẫn còn ướt.

- Tôi ngâm mình trong nước khi bọn chúng đến.

- Trong quần áo này à?

- Tất nhiên là không có quần áo!

- Tự nhiên phải thế thật – anh cười lớn.

Rồi anh làm cho Courtney ngạc nhiên và cả bọn kia đều ngạc nhiên khi anh nói lớn.

- Nào ai còn đi được thì đi đi...Xin mời lên đường.

“Anh ấy đã để tất cả bọn họ ra đi!”

19. Chương 19

Ánh trăng thượng tuần cũng đủ làm cho phong cảnh như ngâm trong khối nước màu sáng bạc, đủ cho Courtney nhìn rõ thung lũng chi nhánh của dòng sông Arkansas và cánh của ba người lều lũi qua sông. Dòng nước chảy xiết, có lúc muốn xô Hanchette tuột khỏi lưng ngựa vì tay hắn bị thương không còn nắm dây cương và điều khiển nổi con ngựa nữa. Nhưng rồi cả ba đều lần lượt qua mặt nàng, lội ngược về phía Bắc, quay trở lại miền Kansas. Courtney và Chandos yên lặng chờ cho ba bóng người cưỡi ngựa khuất hẳn trong nền trời đêm.

Rồi, như cuộc hành trình của hai người vẫn diễn ra bình thường, như quên Dare Trask đang bị treo lủng lẳng trên cành cây gần bên đồng lửa, Chandos vẫn bình thần nướng hai con sóc anh vừa săn được, để chuẩn bị cho bữa ăn tối, anh lấy thêm đậu, pha thêm cà phê...Courtney vẫn ngồi yên một chỗ theo dõi anh làm việc, lúc nhìn đắm đắm vào cả con người Dare Trask bị trói tròn và treo trên cành cây.

Chandos đã báo cho họ biết tất cả đều được ra đi trừ Dare Trask. Chandos gọi tên họ gã đầy đủ, Dare Trask, như một người quen biết đã lâu, đúng hơn một người, anh đã biết rất rõ.

Trước khi đi, Chandos buộc Romero xé quần áo của Dare Trask thành từng giải nhỏ và trói chặt cả chân và tay hắn lại rồi anh nhờ Courtney lấy cuộn dây may sẵn trên yên ngựa của anh để treo lên bằng hai tay đã trói chặt vào với nhau, hai bàn chân cách mặt đất gần một thước.

- Ông không giết hắn chứ? Romero hỏi.

- Không – gã chỉ sẽ chịu một ít cực hình về việc hắn đã làm ở đây.

- Gã không làm hại gì đến ông cả, Senor.

- Đúng – nhưng chính vì những điều hắn đã xúc phạm đến cô đây. Không ai được chạm vào cô ấy trừ tao ra, mày biết không?

Romero nhìn Courtney nhớ lại những điều này nói về Chandos, rồi lại nhìn Chandos.

- Tôi chắc chuyện này không phải chỉ vì cô đây mà còn vì chuyện ông đã cố tình kiếm bạn tôi từ trước nữa chứ?

Chandos yên lặng và không trả lời. Anh chỉ dẫn ngựa của cả ba tên ra, lấy mấy khẩu súng dài và súng ngắn quăng xuống sông, rồi giao dây cương cho mỗi người và họ đã đi hết mặc cho Dare Trask gào thét kêu họ trở lại.

Dare Trask chắc rất đau đớn, các vết thương vẫn rỉ máu, dù đã được băng bó sơ sài.

Courtney vẫn nôn nao khó tả khi nhìn cảnh này. Nàng biết, nàng sẽ nhìn cảnh này bằng con mắt khác nếu trước đây hắn đã giết được Chandos, hay đã hãm hiếp nàng. Còn Chandos vẫn chuẩn bị bữa ăn và ăn tối như không có gì xảy ra.

Thấy nàng muốn nói, anh ra hiệu yên lặng, chỉ cho nàng thấy cần phải lắng nghe xem mấy gã kia có thể quay lại rồi ra hiệu cho nàng hãy đề phòng mọi thứ và lấp yên ngựa cho nàng. Nhưng khi nàng chuẩn bị xong, con ngựa của nàng và Chandos ra đứng ngang hàng với nhau, rồi dắt thêm ngựa của Dare Trask đứng bên

thì Chandos ngẩn ngại. Anh không dập tắt bếp lửa mà còn tiếp thêm vài khô trên đồng than hồng, bếp lửa vẫn tí tách và Chandos cũng chẳng tháo giày cho dare Trask.

Nàng nhìn anh chột hỏi

- Anh muốn tôi đi một mình ư?

- Đừng lo sợ gì cả. Đi trước đi, cứ theo hướng Nam mà đi, chậm chậm thôi.

Tôi sẽ đuổi kịp theo, vài phút thôi, thưa cô! Anh gọi nàng bằng “Lady”. Thưa cô một cách nghiêm túc, làm cho nàng nghỉ ngơi.

- Anh định giết nó?

- Không đâu!

- Hay anh hành hạ, tra tấn nó?

- Cô bạn – cái bình tĩnh của em khi đương đầu với bốn tên vô lại đâu rồi?

- Anh đẩy tôi vào vùng đất đầy da đỏ rồi đòi tôi phải bình tĩnh sao? Những phát súng các anh nổ hồi chiều chắc họ đã nghe rõ rồi. Bọn họ sẽ đến đây không phải chỉ một thằng, hai ba thằng, năm thằng mà cả một đoàn.

- Sao em có thể nghĩ rằng anh dám bỏ em một mình đi vào nơi nguy hiểm được sao?

- Em xin lỗi. Em thật là nhát như cáy.

- Không đâu, chiều nay em can đảm tuyệt vời đấy! Hãy đi đi. Tôi sẽ theo kịp sau vài phút. Tôi có chuyện nói với Trask mà em không nên nghe.

20. Chương 20

Tóc nâu, mắt nâu có thể là nhân dạng của nhiều người, nhưng cụt hai ngón tay, rõ ràng không thể làm được đây là Dare Trask rồi:

Chandos đứng trước kẻ thù, cố kiềm chế lòng mình, cố xua đi hình ảnh trào lên: Dare Trask kẻ đã hãm hiếp mẹ anh, kẻ đã làm nhục bà, cho đến hôm nay những tên tội phạm ấy với bà, chỉ còn hấn là đứa duy nhất còn sống sót.

Dare Trask cũng là một trong ba gã đã hiếp vợ của Sói Nhảy, bạn anh. Hấn cũng là kẻ đã dùng dao đâm vào bụng người đàn bà ấy sau khi thỏa mãn thú tính, không phải chỉ đâm để giết, mà vì hấn muốn làm chi đau đớn trước khi chết.

Hấn không những xứng đáng phải chết mà phải chết từ từ để trừng phạt về những tội hấn đã làm.

Hấn sẽ chết hôm nay, hoặc ngày mai, hoặc sau ngày mai nữa Chandos không thể ở đây để chứng kiến cái chết của kẻ thù và anh cũng không muốn nhìn cảnh chết chóc này nữa. Đã bốn năm nay...lòng thù hận sôi sục trong buổi ban đầu đã dịu xuống.

Hôm nay anh chỉ muốn hoàn thành lời nguyện trước người chết. Ngoài ra anh muốn quên hết.

Hôm nay Chandos phải cho gã biết vì sao gã sắp phải chết, gã phải hiểu những việc làm tàn bạo của hấn giờ đây sẽ mang lại tàn bạo cho chính hấn. Chandos móc mớ giẻ ra khỏi miệng hấn, đứng lùi lại ít bước, yên lặng nhìn hấn. Trask nhỏ nước bọt về phía anh, mắt hấn long lên không sợ hãi:

- Đồ lai, tao nghe mày nói với con đàn bà đó mày không giết tao ư?

- Mày cũng không tin điều ấy phải không?

Vẻ hùng hổ giảm rõ trên khuôn mặt hấn.

- Thật sự mày muốn cái quỷ gì đây? Tao có đưng đến con đàn bà khốn kiếp đó đâu? Mày không tin tao...
- Vậy Tomero nói chẳng đúng sao? Thì vì có gì mày phải che đậy bằng chuyện đó?
- Mấy thằng bạn mày không cần biết chuyện giữa mày và tao. Tao muốn họ cứ nghĩ rằng tao ghen, thế thôi. Chúng không thấy lại mày, chúng sẽ thắc mắc, nhưng chúng sẽ không biết rõ chuyện gì xảy ra ở đây.
- Mày thích rắc rối hả? Tụi nó sẽ quay lại, tụi nó sẽ quay lại thôi. Tụi nó không bỏ tao thế này đâu.

Chandos lắc đầu chậm chậm:

- Tao muốn mày chết dần ở đây một mình, Trask à. Tao đã cho bạn mày thấy dấu hiệu có dân da đỏ quanh vùng này, chắc giờ này bọn chúng đang chạy bán sống bán chết về phía biên giới đấy.
- Mày nói láo, tụi tao có thấy gì đâu? Mày thấy cái gì?
- Tao chẳng cần nói láo làm gì. Tao biết rõ họ sắp đến đây. Họ vẫn thường đi với tao. Nhưng chuyện này vì người đàn bà đó, họ ở lại sau. Nàng sợ da đỏ, mày hiểu không?
- Tao biết mày quá đồ con lai. Dare Trask đâu có dễ bị hù như thế này. Đây là vùng biên, tao cóc cần biết có bao nhiêu thằng da đỏ. Chandos nhún vai:
- Đây không phải là chuyện...mà tao đâu cần chứng minh với mày làm gì? Mày sắp thấy họ ngay bây giờ thôi mà. Vì tao gửi mày lại đây cho họ đấy. Gọi là tặng cho họ đó mà.
- Mày tặng tao? Vậy mày định giết tao, thế đấy. Mày có còn là người không thế?

Nhưng Chandos không chú ý đến lời chăm chọ đó:

- “Không phải là tao không muốn giết mày, Trask à” Chandos bước gần hẳn hơn.

“Hãy nhìn kỹ tao đi. Nhìn vào mắt tao đó. Mày có thấy cặp mắt này lần nào chưa...Không phải thấy mắt tao đâu mà ở trên khuôn mặt khác? Hay hăm hiếp nhiều đàn bà quá làm mày không nhớ được người đàn bà tao nói đến đó là ai nữa?”

Trask như nhận ra. Chandos lạnh lùng nói tiếp.

- “Vậy mày nhớ ra rồi à?”

- “Cách đây đã bốn năm”

- Tưởng đã thoát khỏi rồi phải không, tưởng người Commanche quên được hay sao? Mày có biết số phận mấy thằng kia ra sao không?

Trask biết rồi mặt hắn tái xanh. Hắn tưởng xong chuyện rồi. “Mấy tên man rợ đã trả hết thù rồi”

Gã điên cuồng giãy giụa. Chandos đánh hơi được cái sợ trong ánh mắt gã, như đọc được cái ý nghĩ sợ chết trong cái nhìn đó. Anh hài lòng bỏ đi. Chandos leo lên ngựa, bắt gặp cái nhìn ngơ ngác của hắn:

- Bây giờ mày đã rõ vì sao tao muốn mày phải chết. Nhưng hãy nhớ... người phụ nữ Comanche bị mày hiếp đầu tiên và mày đã để người đàn bà ấy phải chịu cái chết lâu dài, đau đớn.
- Đáng gì một con mụ da đỏ đó?

Câu nói làm lương tâm Chandos thanh thoi:

- Người da đỏ ấy trẻ, đẹp, dễ thương... chưa bao giờ làm hại một ai. Người đàn bà ấy là cái gì tốt đẹp, thánh thiện. Người đã giết cả đứa con ba tháng. Người chồng từ đó vẫn thương khóc vợ và đứa con nên hôm nay ta giao mi cho chồng của người ấy. Người chồng ấy muốn đòi tính mạng người chú không phải ta. Nói xong Chandos bỏ đi, mặc cho Trask kêu gào đòi anh trở lại và đòi anh giết hắn ngay, nhưng anh chỉ nghe tiếng đàn bà, trẻ em la hét vì bị đánh đập, hăm hiếp, đâm chém. Anh nghe tiếng đó như tiếng đồng đội của anh, ở rất gần anh, dù anh không nhìn thấy họ nhưng anh biết họ đang chờ anh, theo dõi anh và đã hiểu việc anh làm.

Một lát sau, Chandos nhìn thấy Courtney ở đằng xa và mọi hình hài âm thanh biến mất.

Nàng xóa bỏ quá khứ. Nàng là một người trong trắng trong cái xã hội độc ác này, nàng là thần được cho tâm hồn anh.

Nàng đang đứng giữa cánh đồng tràn đầy ánh trăng.

Khi thấy anh đến nàng ào khóc – Anh mỉm cười.

Nàng bình tĩnh, can đảm đối đầu với nguy hiểm, bây giờ nàng hoàn toàn an toàn thì nàng lại khóc. Anh kéo nàng sang ngựa của mình, để nàng ngồi trước anh, và ôm nàng thật chặt vào lòng. Nàng vẫn khóc những giọt nước mắt xua đi những nỗi kinh hoàng vừa qua, anh xoay nàng lại phía anh và hôn nàng.

Nàng đẩy nhẹ anh để gỡ mình ra, yên lặng, nhìn anh đắm đắm.

- Lân này anh có hôn để bịt miệng em không?

- Còn em có hỏi vì anh vì sao anh hôn em không?

- Em đang định...

- Đừng hỏi, mèo con ạ. Anh muốn nói với em mình sẽ ngủ chung với nhau ở đây và sáng mai em sẽ không còn thắc mắc vì sao anh hôn em nữa.

- Em không tin là anh thấy nơi em có gì hấp dẫn.

Anh chỉ gầm gừ, không gật đầu, không lộ rõ ý, chỉ tiếp tục gầm gừ.

- Em nghĩ anh để em cưỡi ngựa riêng đi.

- Lúc này làm thế có được không?

Toàn bộ con người nàng rung lên cái cảm giác được ngồi yên như họ đang ngồi, nhưng câu hỏi của anh làm nàng chua chát.

- Đúng, được mà.

Nàng nhảy vọt trở lại lưng ngựa và con vật lồng lên theo sau con ngựa của Chandos

Cứ thế nàng say sưa lao đi “Chandos không thờ ơ nữa, Chandos muốn chiếm đoạt nàng rồi”

21. Chương 21

Chandos ham muốn nàng – muốn chiếm đoạt nàng .

Ý tưởng này làm nàng sung sướng, lúc nàng tỉnh dậy vào buổi sáng . Nhưng rồi nàng như bị gáo nước lạnh dội vào sống lưng . Ôi nàng thật là mơ mộng, hão huyền ở chỗ này có mình nàng, và Chandos là 1 gã đàn ông . Đàn ông vớ được gì, trong tầm tay anh ta, là đủ anh ta ham muốn rồi . Anh có ham muốn nàng thật đâu ? anh chỉ bị lôi cuốn thôi .

- Em định xé cái chăn ra à ?

- Sao kia ?

- Em cứ nhìn vào cái chăn như muốn nuốt hết

- Em mới trải qua cơn ác mộng

- Biết bao biến cố ... em mệt mỏi là phải thôi .

Anh ngồi bệ vệ bên bếp lửa, ly cà phê trong tay . Anh đã ăn mặc đồàng hoàng, cạo râu sạch sẽ và đội chiếc mũ rộng vành : rõ ràng là anh đã chuẩn bị để đi, nhưng vẫn ngồi chờ cho nàng ngủ thêm .

- Anh có vội lắm không, rót cho em chút cà phê đi .

Nàng đứng dậy, gấp tấm trải và nàng thấy quần áo mình hãy còn ẩm từ tối hôm qua .

- Lạy chúa em quên mất
- Biết muộn quá hả ?
- Anh biết, sao không nhắc em ?
- Anh có nhắc nhưng em cảm ơn rồi nằm ngủ quên đi mất
- Em fải dậy thay quần áo

Nhưng lục quần áo, nàng thấy đều ẩm

Hôm qua vội vàng, nàng nhét hết mọi thứ quần áo vào 1 túi và bây giờ mọi thứ đều ẩm ướt .

Nàng nhìn ngó Chandos, rồi lại nhìn túi áo quần

- Chandos, em .. em ...
- Gì mà thăm hại thế, mèø con ?
- Em chẳng còn gì để mặc nữa .
- Hết sạch rồi ?
- Em gói mấy thứ ướt vào túi và quên lấy ra phơi
- Phải để nơi này mới phơi được – nhưng quần còn chứ ?
- Quần còn khô – em để bên túi yên
- Thì mặc quần thôi
- Nhưng
- Chẳng làm sao đâu .
- Anh cho mượn chiếc áo sơ mi

Anh quăng cho nàng chiếc áo thun màu kem, nhưng không có chiếc nút nào và nàng cũng không còn áo lót . Chiếc áo thun dài quá mông, nên nàng không thể nhét vào trong quần và fần cổ xẽ lại xuống thấp dưới ngực nàng , vì thế khi ra uống cà fê, nàng fải lấy chiếc nón che trước ngựa

Nàng nhìn thấy con ngựa của Trask và lại nhớ lại chuyện hôm qua

- Bắt tất cả mấy người bạn của Trask đi trở lại Kansas có nên không ? Chandos yên lặng nhìn nàng, thái độ như muốn nổ tung ra vì giận dữ
- Thưa cô, khi cô chưa biết hỏi họ đã phạm fải tội gì thì xin cô đừng xét đoán nên xử trí ra sao .
- Anh biết chắc hẳn là hẳn phạm tội gì ?
- Hãm hiếp, giết người, đâm chém đàn bà, trẻ con .
- Lạy chúa .. sao biết vậy mà anh không giết hẳn ngay đi

Anh không nói gì, đứng lên đi về fía ngựa

Tại sao mà không quên vụ Dare Trask đi . Hẳn có thể bị tội “ngựa xéo voi già” ở 1 vài nước . Nhưng sao nàng không chịu được anh hành hạ Trask như vậy ?

Nàng lấy ít cà fê còn lại rưới lên bếp lửa, rồi tiến đến gần ngựa của nàng mà Chandos đã chuẩn bị yên cương đầy đủ -153

Chandos đến sau lưng nàng hỏi với 1 giọng giễu cợt

- Em bảo anh đã lột được bao nhiêu da đầu ? Anh quên mất rồi ?

Nàng quay ngoắt lại, anh cười yên lặng nhìn nàng

Nàng nhớ những điều đã nói về anh tối hôm qua & thấy má mình nóng bừng

- Anh nấp trước đó lâu lắm à ?

- Khá lâu

- Em chắc anh chẳng để ý những điều em nói lung tung . Nhưng khi chúng hỏi anh là dân da đỏ, em nghĩ cứ bảo đúng . Em muốn làm cho tụi nó ớn . Tụi nó vẫn nói chưa biết anh mà sao lại bảo anh có nét của dân da đỏ ?

- Anh không giống da đỏ sao ? Em thấy bao nhiêu dân da đỏ rồi mà em có quyền để khoe mình fân biệt được giữa người da đỏ & không da đỏ ?

Courtney tái mặt . Chandos chọc nàng . Nhưng nàng thấy có cái gì tê tái . Một lúc, nàng thấy như anh không có ý gì đùa giỡn trong câu nói của mình, nàng thì thào hỏi:

- Vậy anh có dòng máu da đỏ , hả anh ?

Vừa nói, nàng chợt thấy ân hận anh chỉ đắm đắm nhìn nàng cái nhìn xa vời, như tâm hồn ở đâu đâu

Nàng khép hàng mi nhìn xuống

- Quên đi anh, mình sắp đi chưa ?

Anh cầm lấy tay nàng , để thêm fân thịt khô, nói nhỏ :

- Cái này giúp em chịu được đến bữa trưa .

Nàng nói cảm ơn rồi khi anh quay đi nàng bỗng hỏi:

- Chandos, anh biết Bella nghĩa là gì không ?

Anh như mỉm cười, nhìn nàng da diết:

- Tên Mehico gọi em như thế fải không ?

- Phải

- Có nghĩa là “người đẹp”

- À !

Courtney lại thấy mình có cảm giác nóng bừng, khó chịu

22. Chương 22

Nếu cần tắm, em fải tắm tối nay đi . Ngày mai, ta sẽ không đi theo dòng sông Arkansas nữa . Ba ngày nữa ta mới đi qua vùng có nước .

Thế là Courtney “chỉ giặt ít quần áo thôi”, khu cắm trại hôm nay trông như khu vườn nhà ai mới dọn về . Trên bụi cây nhỏ, cành cây lớn và hòn đá nào cũng có quần áo

Nàng cũng thấy mĩa mai vì đúng lúc họ ở ngay giữa đất toàn da đỏ , thì nơi cắm trại của hai người lại ẩm cúng nhường ấy. Nhưng thực sự lý do của sự trái ngược đó là do từ đây nàng cảm thấy an tâm thoải mái bên cạnh Chandos, tin tưởng vào sự hiện diện của anh

Trong khi nàng nấu bữa tối, Chandos nhắm mắt dựa vào chiếc yên làm ghế, nàng cất tiếng hát nho nhỏ . Điệu hát như thấm cả vào thân thể anh và anh fải nhắm mắt hơn nữa .

Không biết anh còn fải chịu cái cực hình cứ ham muốn nàng mà không được động đến nàng bao lâu nữa

“Mình không đụng đến nàng dù nàng có dâng hiến cho mình . Mình không phải là cái gã lịch sự như nàng mong muốn . Cái ý niệm là mình phải bảo vệ nàng chống lại cả bản thân mình nữa ...thật là cực hình ”

Còn Courtney cứ bày ra trước mắt anh những cái nhìn tội lỗi, nhưng cái cười dịu dàng như muốn mời hôn . Nàng biết mình muốn được gần anh, nàng biết nàng làm máu anh bốc lửa, nàng không tránh né những cái nhìn làm thân xác anh như muốn nứt tung ra

- Anh Chandos, tại sao họ không lừa thú qua mấy ngọn đồi này ? họ đi vòng hả anh ?
- Họ không lừa qua đây đâu, đường lừa thú ở phía tây ...cách đây khoảng bảy mươi cây số
- Vậy mà em cứ tưởng mình theo lối sống của họ là đi đến nơi gần & nhanh nhất ?
- Đúng thế !
- Vậy sao mình không theo lối mòn của các đoàn du mục đó ?
- Ta phải ghé Paus để mua sắm ta mất thêm năm ngày nữa, nhưng đành thôi
- Em có ý kiến gì không ?
- Một vài ngày, đâu có sao, em không cần anh đổi kế hoạch đâu . Bữa ăn xong rồi . Mình ăn nhé

Trong khi ăn, Courtney bỗng nhận ra rằng nàng vừa khoan khoái vì cuộc hành trình kéo dài thêm, lại vừa giận anh vì anh chẳng bàn kế hoạch với mình

Một số quần áo nàng đã khô, nên có thể thay đồ mới, vả lại, còn ba, bốn ngày nữa mới có nước , nên hôm nay phải tắm đã. Trăng trải màu trắng bạc trên mặt sông . Court ngâm mình trong dòng nước dưới bóng cây cao bên bờ . Nhưng khi lau mình, nàng thấy mình không có khăn, phải lấy tay xoa xoa nước cho khô và nàng ước ao được lấy tay xoa nước trên người Chandos như vậy

“Ôi Courtney đừng nghĩ đến nữa ”

Khi nàng về đến trại, đã thấy Chandos trải tấm nệm và đã chắt thêm cành khô vào đám lửa . Nàng thở dài

“Mình chưa buồn ngủ tí nào sau cơn ngộp lặn trong dòng nước mát, còn hẳn đã sẵn sàng đi ngủ rồi .”

Chandos vụt đứng lên khi nàng đến gần . Nàng giật mình thấy chiếc áo ngủ dán sát vào những chỗ trên thân lau tay còn ướt và thấy anh nhìn xoáy vào đấy . Nàng đưa trả cái áo sơ mi anh cho mượn và quay đi , nhưng Chandos đã quàng tay ngang lưng nàng

- Lần sau, em phải luôn báo cho anh biết . Em có thể bị rấn cấn, hay vấp phải khúc cây, hoặc trượt chân ... và có khi còn bị dân da đỏ bắt nữa đấy .
- Nhưng anh có thể nghe tiếng em kêu và đến kịp chứ, quá gần mà !
- Nếu em biết kêu, thì gã đàn ông biết làm cho em không kêu được
- Vậy anh bảo em đừng tắm .. ?

Anh thấy lúng túng :

- Thôi, quên đi !
- Quên gì ? không cần phải báo cho anh trước khi ...
- Đừng tắm nữa, em đừng tắm nữa . Phụ nữ đi đường xa thế này không nên tắm
- Vô lý ...khi em được bỏ hết quần, như tối nay ... em rất

Nàng không nói được nữa . Hình ảnh gợi ra làm Chandos điên lên, anh găm gù, rồi kéo nàng về phía mình và thả mình theo những đam mê dồn nén. Cặp môi anh chạm vào nàng làm hai chân nàng muốn rùn hẫ xuống, như không còn chịu được sức nặng của cơ thể, nàng vội quàng vai, ôm lấy cổ anh . Cặp vú nàng dán vào ngực anh . Cặp môi anh như con thú hoang riết lấy môi nàng, chen vào, bắt nàng hé môi và cọ vào, đầu lưỡi rụt rè của nàng cũng đi tìm anh . Nàng bỗng muốn đẩy anh ra, nhưng cánh tay siết chặt cứng như thép. Nàng quần quai - anh biết mình làm nàng sợ. Anh nói lỏng tay để giữa hai người có 1 khoảng cách

- Anh lại định làm em đau hả ?

- Anh đâu có nghĩ thế, mèo con !

Bây giờ anh trở nên dịu dàng, nhưng nàng vẫn còn sợ

- Tại sao anh lại tấn công em ?

- Tấn công à ?

- Thế anh gọi là gì ?

- Gây bão tố cho em ! – nàng mèo con, nếu anh làm em sợ, anh xin lỗi . Nhưng khi anh ham muốn em, anh không thể nào làm nhẹ nhàng được em hiểu không ?

- Anh ham muốn em – anh muốn ... em ?

- Em không tin à ?

Nàng cứ nhìn xuống như muốn che dấu niềm vui và sự hỗn độn trong đầu mình .

- Trước kia anh đâu cần em anh đừng làm thế chỉ vì anh cần đàn bà và ở đây chỉ có em là nữ.

Anh thở dài tự trách mình:

- Thế anh muốn gì khi điên cuồng bảo vệ em ? Anh thích em ngay từ lúc thấy em lần đầu trong cửa hàng ở Rockley , anh đấu với thằng khùng Jim Ward làm gì, nếu không fải vì em ?

- Không, ý em không muốn hỏi vậy .

- Em có biết anh định giết luôn Reed Taylor vì hắn đã hôn em và vì em đã để cho hắn hôn không ?

- Chandos !

Anh kéo nàng lại gần, lần này thật nhẹ nhàng

- Anh không cưỡng lại nổi mình nữa anh vẫn bảo fải gạt em ra khỏi tâm trí anh . Anh không muốn chạm vào em nhưng anh không cưỡng nổi nữa , nhất là bây giờ, anh biết rằng em cũng thích anh .

- Không, em không !

Không để cho nàng từ chối, anh muốn làm nhụt chí của nàng bằng những cái hôn, thật dịu dàng .. Nhưng lời thú nhận của anh mới là fép nhiệm màu mạnh hơn cả những cái hôn . Nàng biết anh vẫn ham muốn nàng từ trước đây, luôn luôn ham muốn nàng, thật là tuyệt diệu

Courtney thấy mình hoà nhập với anh, hôn trả không 1 chút ngần ngại, nàng cứ muốn tiếp diễn, kéo dài mãi mãi . Nàng không nghĩ đến cái gì sẽ xảy ra tiếp, không cần biết đến anh đã bồng nàng ra tấm trải của anh, để nàng nằm lên đó . Cái hôn của anh mỗi lúc 1 nồng cháy yêu đương, rồi anh cởi bỏ áo ngoài của nàng . Nàng đưa tay ra chặn anh lại , nhưng anh đã hôn tới tấp xuống thấp mãi . Phải làm gì chứ ? không biết bây giờ cản anh lại, anh có giận không ? Nàng có thể buộc anh dừng lại không ?

- Chandos, em không !

- Đừng nói gì hết, mèo con, anh phải ... thế này ... thế này ...

Nàng không hay biết anh bỏ lần áo lót trong cùng, bàn tay anh đi vào bên trong, lúc này ngón tay len vào con đường dốc và nàng chợt thấy anh đi xa đến mức nào . Bây giờ có ngưng lại được không ? Nàng vúi lấy cánh tay anh . Anh thì thào:

- Mèo con. Hãy tưởng tượng anh đã vào trong người em . Em đã sẵn sàng nhận – em có biết nhờ đâu anh biết em sẵn sàng đón nhận anh chưa – em phải để yên , để anh yêu em – để nghe tiếng rên rỉ khi anh đã ở trong em .

Rồi tiếp theo cặp môi, bàn tay anh, bây giờ hông anh cũng chuyển động. Courtney rên rỉ khó chịu. Nàng muốn thấy anh tung người nàng – nàng thấy thiếu thốn . Nàng không cưỡng lại được, nàng nhắc người mình

lên để thấy anh đầy đủ hơn. Nàng thấy mình lên cao, lên cao, cho đến khi người nàng bùng nổ niềm hoan lạc khó tin được, mang nàng đi xa mãi, tách nàng ra khỏi ý niệm về nàng nữa

Nàng chợt nhìn thấy mắt anh nhìn sâu trong mắt nàng chờ đợi, theo sát nàng, để cho bản thân anh vượt cao lên, trào qua bên bờ mà anh vẫn cố giữ mãi từ rất lâu.

23. Chương 23

Cả ngày hôm sau, Courtney là người sống trong yêu đương. Nàng lúc nào cũng ngập trong hạnh phúc dù nắng gió, dù đường trường mệt mỏi.

Đến ngày thứ hai, niềm hạnh phúc đó đã không còn hoàn toàn nữa. Ngày thứ ba, nàng nhìn vấn đề dưới khía cạnh mới. Nàng khó yêu được con người khó chịu như Chandos bản thân nàng nhận thấy mình có thể vẫn còn ham được gần anh, cần anh như một nhu cầu nhưng không thể yêu anh nữa.

Nàng giận anh lại giấu mình sau con người bí hiểm, biến nàng thành một thứ sở hữu, đưa nàng lên đỉnh cao hoan lạc, nhưng vẫn đối xử với nàng xa lạ “Không còn sai vào đâu được – Mình đã bị lợi dụng. Đêm đó Chandos toàn nói dối. Hắn chỉ nhằm thỏa mãn ham muốn phái tính, bây giờ hắn chẳng cần mình nữa”.

Họ đã đi sang ngày thứ bảy và lại phải vượt sông. Courtney lại phải dầm nước, nên sau bữa tối, nàng định đi tắm, nhưng không muốn cho Chandos biết, để tỏ ra ý chống đối.

Nhưng khi nàng sắp sửa lên bờ, quần áo lót còn dính vào thân, tóc còn rã rượi, nàng mới khám phá rằng có người đang theo dõi và khi thấy là anh, tim nàng muốn ngừng đập. Không phải là an tâm, mà bức bối, không biết từ bao lâu anh đã canh chừng nàng.

Anh bước ra khỏi bóng cây, tiến về phía nàng “Lại đây mèo con”.

Ba ngày qua, anh không gọi nàng như thế, cũng không là cái giọng khàn khàn, mà lại gọi nàng bằng cô. Nàng bừng lửa giận, mắt tóe lửa và thét lên:

- Quỷ bắt anh đi anh định lợi dụng tôi nữa hả?

Anh bước thêm bước nữa, nàng lùi xuống nước. Nàng định lùi thêm như anh dừng lại, nàng nhìn anh trừng trừng, cơ bắp trong người nàng như phồng lên, nhưng anh trở lại thứ ngôn ngữ quen thuộc quay đi và lầm lũi về trại.

“Phải như thế chứ mình phải dũng mãnh, cứng đầu” Nàng hãnh diện về mình.

Và nàng quyết định không về ngay, dù nàng đã thấy lạnh. Không phải đối diện với Chandos, nhưng vì muốn để anh nguội đi đã. Có tiếng súng nổ từ phía trại vang ra, nàng cũng mặc “Mình đâu có ngu. Hắn còn dùng mách ấy để mình chạy về xem chuyện gì... là hắn còn giận”.

Mười phút sau thì Courtney bắt đầu thấy lo lắng. Có thể nàng sai rồi. Có lẽ anh phải bắn con ác thú nào chăng? Hoặc là có kẻ bắn anh? Nếu anh chết?

Nàng chạy vội lên bờ, nhưng không thể không mặc như vậy mà về, phải thay quần áo khô, mặc chiếc váy màu be, sọc trắng, quanh ngoài chiếc áo khoác lụa trắng mới sửa, rồi xách cả mọi thứ, đi chân không, xách đôi ủng còn ướt, chạy vội về, vừa chạy vừa cầu nguyện đừng có đạp nhầm cái gì ngộ ngậy hay có nọc độc.

Cứ thế nàng chạy cho đến khi thấy ánh lửa, thì nàng đi chậm lại, cẩn thận từng bước, thế mà vẫn suýt dẫm vào con rắn nằm ngang lối đi, con rắn hổ mang, dài màu đồng sậm, chết ngắc rồi. Nhưng nàng vẫn cứ khốc lớn lên.

“Gì thế?” tiếng hỏi rõ ràng của Chandos làm nàng mừng rỡ khôn tả. Đang tiếp tục chạy cho đến khi nhìn thấy anh. Anh còn sống. Anh đang ngồi một mình cạnh đống lửa. Nàng sững lại, sắc mặt biến dần. Một chân Chandos không mang giày, ống quần cắt đến đầu gối. Máu trên bắp chân đang chảy ròng ròng vì anh đang nặn từng vết chích bằng dao để lấy máu ra. Anh bị rắn cắn rồi.

- Sao anh không gọi tôi? Nàng hoảng sợ thấy anh phải làm lấy một mình.
- Súng nổ mà phải đến giờ cô mới đến đây tôi gọi liệu cô có về hay không?
- Nếu anh cho tôi biết có chuyện, tôi đã về rồi.
- Mà cô cũng tin tôi sao?
- Hẳn biết cả, hẳn biết mình đang nghĩ gì. Sao hẳn ngồi im như thế? Đúng, hẳn ngồi im, để nọc độc không thấm nhanh vào máu” Courtney quăng đồ xuống, chạy lấy tấm trải của Chandos, trải ra bên cạnh anh. Tim nàng đập loạn xạ.
- Nằm sắp xuống.
- Khỏi cần dạy tôi, đàn bà.

Giọng anh đau đớn. Một mảng lớn trên bắp chân đỏ dữ dội. Anh đã lấy thắt lưng xiết chặt phía trên vết cắn ở bắp chân.

- Đã mút chất độc ra chưa?

Mắt anh nhìn chăm chăm vào nàng, sáng lên.

- Nhìn xem nào. Cô có điên k. Tôi làm sao cúi xuống đó được.
- Vậy là anh vẫn chưa.. mà cũng không gọi tôi nữa. Anh chỉ mới làm thế được thôi à?
- Cô cũng biết chuyện đó à?
- Biết, tôi đã thấy cha tôi chữa người bị rắn cắn. Ông ấy là bác sĩ mà. Anh có nối dây lưng này lần nào chưa? Cứ mười phút là phải nối một lần. Ôi, Chandos, nằm xuống đi. Để tôi lấy chất độc ra, kéo muện mắt.

Anh nhìn nàng rất lâu, làm nàng tưởng anh không thuận, nhưng rồi anh nhún vai và nằm ngả xuống tấm trải.

Anh phân trần, giọng yếu đi.

- Chỉ trích bằng dao được thôi. Tôi biết phải làm thế, nhưng không ghé miệng vào được.
- Ngoài đau ra, anh còn thấy sao không? Có choáng váng không? Có buồn ói không? Vẫn nhìn rõ đấy chứ?
- Ai là bác sĩ đây? Tôi hay cô?
- Câu trả lời anh cần đấy. Tôi cần biết chất độc đã vào máu anh chưa?

Anh thở dài.

- Thưa cô, mấy triệu chứng cô vừa hỏi đều chưa có ạ.
- Thế là tốt. Dù sao cũng đỡ, vì anh bị cắn cũng đã lâu.

Nhưng nàng không chắc đã đúng. Dù có bị suy yếu đi, con người như anh, đã chắc gì nói thực ra.

Nàng ngồi lên đùi anh và tiếp tục hút máu, nhổ ngay ra. Khoảng chừng một giờ, cho đến khi môi nàng rát, hai má đau ghê gớm. Khi nàng ngừng hút, máu không còn chảy nữa, nhưng vết thương còn đỏ và thịt chỗ ấy sưng vù lên. Nàng tiếc mình không biết mấy cây thuốc, chắc ở bờ sông hay trong rừng, phải có để đắp vào vết thương, hút chất độc ra và làm vết thương bớt sưng. Nhưng nàng lại không biết phải tìm đâu ra lúc này.

Nàng đành lấy nước sông, thấm ướt khăn và đắp vào vết thương, cứ mười phút nàng lại nối dây lưng cột bắp chân để máu chảy một chút, rồi lại siết lại.

Nàng cứ làm thế mãi, không nghỉ. Đến lúc nàng quay ra hỏi Chandos cảm thấy ra sao thì anh đã ngất từ lúc nào.

24. Chương 24

”Lão già, ông mà cắt tóc tôi, là tôi giết đó?”

Trong cơn sốt nóng, và mê sảng, thỉnh thoảng Courtney lại nghe Chandos lầm nhảm như thế. “Đời anh thật là khổ”.

Đêm đó, có nhiều lúc nàng thiếp ngủ, nhưng lại tỉnh ngay được. Có lúc nàng nghe Chandos kể lể rằng anh chỉ chết khi bọn nó phải bị giết hết. Lúc đó nàng định đánh thức anh dậy, nhưng anh xô nàng ra.

“Đồ quỷ, Calida, để tôi yên”.

Thế là, nàng để anh vậy, không đánh thức nữa. Có lần đang thay tấm khăn ướt, nàng nghe những câu, tiếng, về ký ức anh đang sống lại những trận đấu súng, đánh nhau và cuộc đấu khẩu với một nhân vật trong mơ mà anh thường gọi là “lão già”. Có lúc anh gọi Meara tên của người phụ nữ, nàng biết anh chăm lo cho họ biết chừng nào.

Cánh chim trắng, chắc là tên một người da đỏ. Có một số tên người da đỏ, anh gọi bằng “bạn”. Có lúc anh phải bảo vệ người Comanche nào đó chống lại “lão già”.

Ngồi bên anh nghe những lời như thế, nàng lại nhớ có lần hỏi anh “Là có phải con lai không?”

Trước kia, nàng ít khi nghĩ xem anh có là dân lai không, nhưng bây giờ thấy đây là điều có thể. Rồi nàng lại nhớ những ngôn ngữ mà anh dùng để nói với ngựa, với một mình, có thể là một phương ngữ của người da đỏ.

Điều lạ là, điều đó không làm nàng bối rối. Nàng không cần biết anh có dòng máu da đỏ hay không, với nàng anh vẫn là Chandos.

Khi những tia nắng bình minh báo hiệu ngày mới, Courtney lại chuyển sang nỗi lo Chandos không bình phục được. Nàng bối rối, không biết phải làm gì để cứu anh nữa. Vết thương vẫn không giảm bớt anh vẫn nóng, có vẻ đau đớn hơn, anh rên rỉ và nói mê một cách yếu đuối như hết cả sức lực

“Ôi Lạy Chúa! nó bẻ tay để bà không còn chống cự được nữa. Thằng quỷ khốn nạn... nó mới là đứa con nít... Chết rồi, họ chết cả rồi... cắt đứt đi...mèo con”.

Nàng ngồi nhồm dậy – nhìn vào mặt anh. Lần đầu anh nói về nàng.

“Chandos ơi!”

“Không quên được... không phải đàn bà của tôi”

Anh thở khó khăn. Khi nàng lay anh mà không thấy anh tỉnh dậy, nàng òa khóc.

“Chandos ơi... làm ơn”

“Đồ quỷ gái trinh... chẳng tốt”

Courtney chẳng muốn nghe những câu về mình. Nàng không chịu nổi, nhưng những câu đó đã lọt vào tai, nàng chỉ cần biết thể hiện cơn giận dữ ngay lập tức.

- Thức dậy đi, đồ quỷ. Anh nghe tôi không đó. Tôi thù anh. Khi nào anh tỉnh tôi sẽ nói cho mà biết. Đồ độc ác, đồ bất nhân. Trời, không biết tại sao tôi phí cả đêm, để cứu chữa cho anh nữa. Thức dậy đi!

Courtney đánh vào lưng anh. Rồi nàng ngồi ngay dậy tái mét, bối rối. Sao nàng lại đánh một người đang mê đàn ông!

“Ôi Lạy Chúa! Ôi Chandos, tôi xin lỗi” nàng lấy tay di di vào lưng anh chỗ nàng vừa đánh.

“Đừng có chết, tôi không bao giờ giận anh nữa đâu, dù anh có đáng ghét đến mức nào nếu anh khỏe rồi, tôi không bao giờ... anh nữa”.

“Nói láo”

Courtney choàng dậy. Mắt hần vẫn nhắm nghiền.

Nàng đứng vụt dậy rít lên.

- Anh thật đáng ghét.

Chandos lẩn nghiêng người đi, nhìn lên phía nàng.

- “Sao vậy?” hình như anh hỏi không bằng lời.

- “Tại sao à?” Anh dư biết tại sao? Và rồi nàng dứt khoát nói.

- Tôi đâu phải là đồ quý gái trinh, bây giờ tôi còn là...?

- Tôi nói thế bao giờ?

- Khoảng năm phút trước.

- “Chết – Tôi nói trong lúc ngủ à?”

Nàng xì một tiếng, quay mặt rồi bước đi.

- Lắm nhảm.

- Mèo con, ai lại kể... những điều người ta nói lúc mê. Mà này, nói thật nhé, tôi chưa hề nghĩ em là quý gái trinh bao giờ cả.

- Quý bắt anh đi, nàng quay lại phía anh, và tiến bước tới.

Nhưng vừa bước ít bước nàng đã phải đứng sững vì gặp xác con rắn chết. Và bên cạnh nó nàng thấy cả chiếc túi da có dây quai. Nàng chắc đêm qua không thấy ở đó nên cảm thấy một luồng cảm giác rờn rợn chạy suốt xương sống và vội liếc mắt nhìn khắp bốn phía, nhưng chỉ thấy bốn bề cây cỏ.

Nàng lại nhìn chiếc túi, đường khâu rất khéo bằng hai nắm tay nàng và cũng phồng lên như thế, chắc có gì ở bên trong.

Người nào đến đây vào ban đêm mà nàng không biết? sao người đó không ra mặt? Hay họ cố tình để lại chiếc túi này? Nàng lấy tay nhón cầm chiếc quai, nhưng cố giữ xa người nàng và quay trở lại chỗ Chandos – Chandos vẫn nằm nguyên ở tư thế lúc nàng bỏ đi.

- Chắc nó chẳng cắn được em đâu, mèo con?

- Cái gì chứ?

- Cái túi đó chẳng cắn được em đâu. Làm gì mà em phải cầm giang nó xa như vậy? Anh nghĩ em chẳng có gì phải sợ nó.

Courtney để rơi cái túi trước mặt anh.

- Này cầm lấy, tôi chưa mở đâu. Tôi thấy ở bên con rắn chết đó.

- Đừng nhắc đến cái đồ rắn độc nữa, tôi chỉ muốn giết nó lại vài lần nữa mới hả.

- Tôi biết anh giận nó đến chừng nào rồi nàng hạ giọng: tôi xin lỗi đã nói điều như thế.. thật chẳng ra làm sao cả.

- Thôi quên đi, anh nói, nhưng vẫn chăm chăm nhìn cái túi. Anh cầm lấy và mở ra...

- Ôi Anh ấy.

Chandos kêu lên vừa kéo ra khỏi túi một cây còn cả rễ, đã hơi héo.

- Cây gì vậy?

- Cây mầm rắn. Giá mà tối qua tôi có cây này. Nhưng bây giờ.. cũng còn hơn không.

- Cây mầm rắn?

- Cô nghiền nó rra, lấy nước, trộn với muối rồi đắp lên vết rấn. Đây là thứ thuốc chữa rấn cắn, hay lắm đó.
Rồi anh đưa cho nàng.

- Cô giúp được không?

Courtney cầm lấy cây thuốc.

- Anh đoán ra ai đã mang đến cho anh chứ?

- Ủ - à- ừa.

- Vậy là?

Anh nhìn nàng một lúc, tưởng như chẳng muốn trả lời. Rồi anh nói:

- Một người bạn tôi.

Nàng trở mắt nhìn anh.

- Sao cái ông bạn đó không ra mặt, đưa cho tôi, dạy tôi cách dùng thế có hơn không?

Chandos thở dài.

- Anh ta không chỉ cô được vì anh không nói được tiếng Anh. Vả lại, nếu anh ta ra mặt, cô chắc đã chạy xa khỏi đây rồi.

- Anh ta là dân da đỏ rồi, chắc... Chắc là Sói Nhảy.

Chandos nheo mắt:

- Tôi có bao giờ nói với cô...?

- Ôi, anh nói tùm lum với một đồng người. Anh vẫn nói mê vậy à?

- Làm sao tôi biết việc mình làm trong giấc ngủ.

Nàng làm cây thuốc như anh chỉ, rồi quay trở lại.

- Anh nằm ngửa lên xem nào!

- Thôi - Đưa cho tôi đi.

- Để tôi làm cho, rồi nàng đi vòng quanh anh ở khoảng cho anh không choãi tay tới được.

- Tối qua vì muốn một mình chữa lấy, anh đã làm thêm rắc rối.

- Tôi chẳng cần thứ cô giúp.

- Vậy là anh thà chết còn hơn phải nhờ tôi? Anh không nói gì, anh cũng không thềm làm gì thêm nữa.

Courtney như bị có ai đâm cho một nhát. Anh chẳng muốn nàng giúp đỡ.

- Bạn anh còn ở quanh đây không, Chandos?

- Cô muốn gặp anh ta không?

- không

- Nếu cô lo chuyện đó... Thì xin an tâm, anh ta không lảng vảng gần đây đâu. Nhưng anh ta có thể ra mặt xem tôi khỏi chưa. Tuy nhiên, anh ta không để cô nhìn thấy đâu. Anh ta biết cô hay hoảng...

- Tôi không biết... Sao anh ta biết?

- Tôi kể cho anh ấy.

- Từ bao lâu rồi?

- Ân nhập gì chuyện đó?

Nàng đắp chân cho anh xong và quay lại trước mặt anh.

- Không biết vì sao họ theo ta. Chính cái người mấy lần tôi nhìn thấy đó, phải không? Chắc có nhiều đêm anh ta nghe ngóng, thăm dò mình, Chandos nắm được ý nàng:
- Anh ta không theo mình đâu... Cái đêm hôm đó... Anh ta không ở ... gần ta đâu. Tôi và anh ấy tình cờ cùng một hướng thôi.
- Nhưng chắc nếu không có tôi, thì anh đã cùng anh ấy đi sẵn rồi phải không? Đúng, các anh đi với nhau. Thành ra anh đâu có muốn đưa tôi đi? Hai lòng mảy anh nhú lại: Tôi đã có lần nói với cô vì sao tôi không muốn để cô ở lại, tôi không muốn người khác đưa cô đi.
- Có, anh có nói. Nhưng hôm nay thì xin lỗi anh tôi không tin một tí nào vào những điều anh nói với tôi đêm ấy.

Nàng hy vọng anh sẽ nói, sẽ đoán chắc với nàng... Nhưng Chandos chỉ im lặng. Nàng đẩy vai khuynh ra và bước đi. Tôi ra sông rửa mặt. Nếu thấy tôi về muộn, thì chắc là tôi đã nhìn thấy bạn anh và ngắt đi mất rồi đó.

25. Chương 25

Courtney hâm chén thuốc lại cho Chandos uống tiếp. Ánh nắng chiều đùa trên tóc nàng, trên bím tóc nâu chum sáng vàng rực rỡ.

Chandos không bao giờ chán nhìn ngắm nàng. Nhưng giờ này anh chỉ nhìn thấy trong nàng lửa, lửa, và nỗi giận dữ của một người đàn bà bị chế nhạo. Anh đã dám ăn cắp sự trong trắng của nàng, tưởng rằng cái ham muốn của anh được thỏa mãn, nhưng anh đã bị trừng phạt. Con rắn cắn anh đã làm chấm dứt sự điên cuồng của anh, nếu không bị rắn cắn thì đêm qua anh lại đã lạm dụng nàng.

Còn nàng đang ở trong vòng cương tỏa của nỗi đam mê đầu tiên và nàng thấy bất bình vì anh. Nàng nghĩ anh đã lạm dụng nàng. Anh thờ dài. Nàng nghĩ thế càng tốt. Nếu nàng thù ghét anh, lại càng tốt cố gắng anh.

Anh không biết rồi đây anh có thể đem lại cho nàng cuộc sống thế nào? Cách đây bốn năm anh đã quyết định từ bỏ thế giới của người da trắng, để trở về với lối sống của dân Comanche. Nhưng mười lăm gã đàn ông xấu xa kia đã làm hại đời anh, và nếu đến ngày anh đã làm xong việc rửa hận cho những người thân, đời anh còn gì? Anh đã lang thang đây đó quá nhiều nên bây giờ liệu anh có thể ổn định định cư, hay đi cùng với người Comanche nữa. Một người đàn bà như nàng có chấp nhận cuộc sống đó được không?

Anh đang triển miên trong suy nghĩ đó thì Courtney quỳ xuống bên anh đưa cho anh chén thuốc.

- Hôm nay anh cảm thấy sao rồi?
 - Cũng “cứt” như lần trước cô hỏi thôi. Nàng nhăn mặt.
 - Lạy Chúa! Chandos, làm sao anh thô lỗ thế?
 - Thô lỗ ư. Cô muốn thô lỗ, tôi sẽ cho cô thô lỗ.
 - Đêm qua tôi thấy anh nói đủ thứ ngôn từ kinh khủng.
 - Tôi có làm em đỏ mặt không, mèo con? Tệ quá phải không. Tôi thích như vậy nếu tất cả đều có chút nào đó thô lỗ.
 - Chandos!
 - Thế, cứ thế là tốt. Cái thô lỗ đó chẳng làm cho cô đỏ mặt lên sao?
 - Anh cứ láo xược thế, rồi anh sẽ không lên đến cửa Thiên Đàng được
- Rồi làm như vô tình nàng hỏi:
- Nay anh cho tôi biết... anh có dòng máu da đỏ không?

Một lát yên lặng anh nói:

- Cách chữa bệnh của cô cũng tạm được nhưng đến lúc cô nẩy ra cái ý cho tôi món súp hạng bét này chẳng giúp gì tôi được cả.

Courtney thở dài:

- Tôi chỉ cần anh trả lời có hay không. Nhưng thôi, nếu anh không thích, đừng có trả lời. Thật ra tôi cũng chẳng quan tâm nếu anh là người da đỏ.

- Ôi, cô rộng rãi nhỉ?

- Anh thích nhạo báng thế, Chandos.

"Cô ta đang nhìn trên khuôn mặt mình bằng nửa con mắt đấy. Cô tưởng rằng tôi không biết chỉ cái tên da đỏ thôi cũng đủ làm cô chết rồi sao? Cầm anh bạnh ra. Đâu phải lỗi ta nếu nàng nghĩ xấu về người da đỏ, nếu những kinh nghiệm đầu tiên của nàng về người da đỏ đầy xấu xa. Nhưng ta không giống họ, cảm ơn Chúa.

Chandos muốn cười lớn nhưng anh cố kìm lại được.

- Tôi bảo cô biết đừng có thử tôi lần thứ hai. Nếu cô biến tôi thành một tên da đỏ, tôi sẽ hành động như tên da đỏ cho mà coi.

- Vậy anh không phải là da đỏ thật sao?

- Không, nhưng tôi đâu cần phải là da đỏ mới có thể hành động đàn ông rợ như người da đỏ được. Tôi có cần chứng minh ngay bây giờ không?

Courtney vội vụt đứng lên, nhảy qua bên kia đồng lửa. Tin tưởng vào chương ngại đó, nàng trừng trừng nhìn Chandos tay khuỳnh ngang hông.

- Anh lại sắp dở trò dọa nạt tôi đấy hả?

- Anh làm em sợ ư.

- Không sợ đâu, nhưng anh cứ thích làm em sợ phải không?

- Không làm đâu... Chandos nhại lại nàng.

Anh thích thú thấy nàng nổi giận. Cái khi là khi nàng giận, nàng rất đẹp: cặp mắt màu vàng mật ong long lánh, nàng hết sức vươn người và vểnh mặt lên, dùng vai hất tóc ra sau... Tên gọi mèo con chắc không hợp với nàng nữa rồi, con mắt nàng có thể là mắt hổ. Chuyển đi này tốt cho nàng đấy. Từ đây đến khi đến nơi, không biết nàng còn có thể khám phá gì nữa về con người của nàng? Một lần trước đây nàng run lên khi nhìn thấy anh. Nay thì anh biết nàng có thể thấy Sói Nhảy nàng cũng chẳng ngất đi đâu!

- Anh làm gì được tôi nếu anh chẳng ngóc đầu lên được mà ăn món súp của anh nữa, Chandos.

- Cẩn thận! Cô không biết khi cô chọc giận đàn ông họ dám làm mọi chuyện đó.

Courtney nhún vai.

- Tôi chỉ tò mò thôi.

- Thì lại đây, tôi sẽ thỏa cái tính tò mò của cô! Mắt nàng long lên như muốn tóe lửa.

- Anh không lo cho sức khỏe của anh, nhưng tôi lo, hãy sống mà giữ sức khỏe, chứ không phải để mà gây lộn đâu, vào bây giờ uống bát súp này đi!

Rồi để tôi đi làm gì cho anh ăn chiều.

Anh gật đầu: "Thôi, chọc cô bé làm gì"

26. Chương 26

Trời muốn mưa. Nhưng cứ nhìn những đám mây đen dày đặc thì có thể có bão nữa.

Courtney nghĩ thế rồi quay nhìn về phía Chandos, thấy anh còn ngủ, nàng quyết định ra bờ sông tìm thực phẩm và sẽ quay về pha cà phê sớm trước khi anh dậy.

Lối ra sông cũng mờ mờ tối tối vì thiếu ánh nắng sớm mai, ánh sáng mờ từ đó làm tâm hồn nàng cũng u ám, chẳng muốn nghĩ đến chuyện tiếp tục đi trong thời tiết này dù Chandos có khỏe đi nữa, nhưng nghĩ đến lúc về trại, ngồi trú dưới mấy miếng che để mưa tạnh cũng không thấy tốt đẹp gì.

Trong khi lượm những thứ rau Courtney tự an ủi mình, mưa cũng chẳng sao. Chandos sắp khỏe rồi. Cũng còn may lắm, cuộc đời cũng còn những cái vui mà, cơn mưa như thế này đâu dễ làm ta nản lòng.

- Cô là Courtney Harte, phải không?

Nàng đang cúi mình xuống dòng nước và bỗng thấy mình như biến thành khối băng, toàn thân cứng nhắc

- Có điếc không cưng?

Mắt nàng tròn xoe khi thấy những hình bóng,ngôn từ đều là thật cả.

- Ông ấy bảo ông không nói được tiếng Anh mà.

- Ai nói? Ai nói cái quỷ gì vậy?

Nàng quay sang và bắt gặp một khuôn mặt đàn ông.

- Lạy Chúa! tôi tưởng ông... người Comanche ... Gần vùng này có một tên đó

- Sao cô biết? Cô thấy hấn à?

- Mà không

- Tôi cũng có thấy đứa nào đâu, nhưng, cô có phải là người nhà Harte không?

Chuyện gì thế này? Người đàn ông này không có vẻ gì đáng sợ, khuôn mặt này chắc hay cười, chung quanh miệng và mắt đều có nhiều nếp, hai má đầy thịt và cặp mắt màu khói.

Ông ta cao trung bình, hơi có vẻ gan bướng, khoảng ba mươi lăm tuổi.

- Ông là ai vậy?

- Jim Evans, người truy tầm những kẻ phạm pháp.

- Trông ông không hợp với nghề này lắm...

- Ủ, tôi cũng biết vậy... Ông ngoác miệng cười.

Tôi là thứ ngoài rìa, không đúng như hình ảnh chung về người làm nghề này. Thôi, cô phải nói rõ lai lịch cho tôi biết cô là ai đi nào?

Nếu hấn không nói nghề nghiệp, nhưng nghề của hấn khiến nàng nghĩ hấn có thể đang lùng Chandos.

- Tôi không phải là Courtney Harte.

Hấn lại ngoác miệng cười.

- Cô đừng nói láo nữa, hiểu không. Mặc dù hình dáng người ta mô tả cho tôi rất thiếu, tôi mới chỉ gặp có hai người đàn bà gần giống. Còn bây giờ tôi lấy mạng tôi ra để cá là tôi đã tìm được đúng Courtney Harte rồi.

- Ông dựa vào đâu mà dám hỏi tôi?

- Tôi phải hỏi thôi. Người ta không trả tiền tôi để tôi phạm sai lầm. Và tin tôi đi, cô đáng đồng tiền lắm.

- Tôi, đáng đồng tiền? Tôi xin báo ông biết tôi chưa hề bị pháp luật truy tố.

- Tôi có nói cô bị truy tố đâu.

- Nhưng ông chuyên đi bắt những người bị truy tố chứ?

- Tôi chỉ làm để lãnh thưởng. Không phải chỉ những tên phạm pháp tôi mới truy lùng. Tôi tìm kiếm mang về cho khách hàng của tôi bất kỳ ai, miễn là trả giá cao, và cô, được trả giá cao đó. Chồng cô muốn tôi sớm mang cô về nhà.

“Chồng cô” điều khó tin bỗng chốc làm nàng hiểu ra và tức giận.

- Cái thằng Reed Taylor thuê ông? Nó dám sai ông đi...

- Ông ấy trả tôi nhiều tiền.

- Nhưng hắn không phải chồng tôi. Hắn chẳng là cái gì cả.

Jim Evans nhún vai:

- Tôi không cần biết. Hắn muốn cô phải trở lại Kansas và bao giờ tôi giao được cô cho hắn, hắn mới trả tiền tôi.

- Tôi sợ ông phí thời gian thôi.

- Tôi sợ cô chưa hiểu thôi. Cô phải đi về Kansas thôi. Chuyện cô phản đối, cô nói với Reed Taylor chứ không phải tôi.

- Nếu tôi từ chối?

Hắn rút súng, chìa vào nàng. Courtney thấy tim mình nhảy nhịp gấp ba và khi nàng kịp nhớ mình có giắt khẩu súng ở lưng váy, hắn đã đoạt mất.

- Đừng ngạc nhiên cô em, tôi rất thạo nghề đây.

- Tôi hiểu rồi. Nhưng chẳng lẽ ông bắn tôi. Tôi chắc Reed chẳng trả tiền đâu nếu ông mang cái xác tôi về?

- Đúng, nhưng hắn không nói tôi phải mang cô về trong trạng thái thế nào, Có thể nàng chạy kịp hắn không? Nhưng gã này như biết trước đã dẫn tới.

- Đừng kêu và đừng chạy, nếu cái thằng đi với cô đến đây, tôi bắn nó ngay thôi.

Rồi hắn ra dấu về phía thượng lưu. Nào đi!

- Nhưng còn đồ đạc của tôi. Chắc ông chẳng muốn tôi đi mà k...

- Xoay sở hay đấy, nhưng thôi quên đi cái thằng dân Mẽ có kẻ cho tôi về cái gã lai đi với cô. Tôi chưa cần gặp hắn sớm như vậy đâu, ta cứ việc đi. Hắn sẽ không hiểu chuyện gì xảy ra cho cô.

Nàng chết lặng một lúc. Với cơn mưa này, Chandos có tìm nàng, cũng không còn dấu vết gì nữa. Nàng chỉ hi vọng Chandos thức giấc và đi tìm vì thấy nàng lâu về. Nàng tìm cách hoãn binh.

“Cái gã người Mẽ ông vừa nói, chẳng lẽ lại là Romero chẳng?”

“Đúng rồi, tụi tôi gặp hắn và hai tên trên đường về. Hắn kể hết chuyện về cái thằng bạn cô đó. Nó tả thằng bạn cô như cả một đội quân với một tay súng. Cô biết mà, khi ông bạn ta thất bại, thì ông ta về kẻ thù ra sao ai mà tin được? Hoặc là ông bạn ta lại còn che giấu nữa. Nhưng Pretty Boy đòi giết họ, buộc họ phải quay trở lại. Thế nhưng tên Mẽ đã đề nghị chỉ tụi tôi chỗ họ gặp cô lần cuối và tụi tôi theo đến đây, để thôi!”

- Pretty Boy là ai vậy?

- Cô tưởng tôi điên khi vào cái vùng quỷ này một mình sao? Bọn kia ở trên đầu sông chờ tôi. Tụi nó bàn rằng bạn cô sẽ ít thấy hơn khi tôi một mình đi trước và dễ có cơ may gặp được hắn.

- Vậy là ông thấy tôi ra đây có một mình?

- Ừ, may mắn thôi, hắn lại toét miệng ra cười. Vậy là tôi đã nói rõ rồi nghe. Đừng có tìm cách gặp lại chàng lai của cô nữa.

Và thế là nàng bị hấn lúi đi. Nghĩ đến Chandos không còn sức khỏe như xưa và có thể bị giết vì thế, và lại tự an ủi rằng mình cũng chẳng gặp nguy hiểm gì nhiều, chỉ bị buộc phải trở về Kansas thôi, nên nàng yên lặng đi không kêu cứu.

Nàng sẽ phải ân hận vì thái độ này

27. Chương 27

Pretty Boy- Thằng nhỏ xinh trai là cái tên thật hợp với gã: mới hai mươi hai tuổi, cao chừng mét tám, kèm với mớ tóc bạch kim rợn sóng và cặp mắt tím thẫm, Pretty Boy có cái đẹp trai hay là xinh trai rất đúng với tưởng tượng của phái nữ.

Courtney rất xúc động khi nhìn thấy gã xinh trai này đến mức cô quên cả hai gã đàn ông khác đứng bên cạnh.

Pretty Boy cũng thấy nàng rất hấp dẫn. Hấn đến bên nàng: ta nghe Taylor nói em đẹp và ta thấy gã chẳng xứng với em đâu, rồi gã quay lại nói với Jim Evans

- Để con nhỏ ngồi ngựa với tao, nói xong hấn kéo ngay nàng từ ngựa Jim Evans sang ngựa hấn.

Jim Evans phản đối “Pretty Boy”. Nhưng Pretty Boy một lần nữa lại găm giữ:

- Để nó đi với tao, Evans.

Và lập tức Evans không nói gì Pretty Boy chiếm ngay được cái hấn đòi mà không phải tranh luận gì. Courtney càng thấy Pretty Boy đáng sợ, những người đi theo hấn sợ hấn và nghe theo lệnh hấn.

Mãi lúc này Courtney mới nhìn gã người Mẽ bên cạnh, nàng lập tức đưa ra lời châm chọc.

- Ông Romero hôm nay lại ở đây. Ông chưa rút được kinh nghiệm của lần vấp trước hay sao? Romero cười:

- Cô vẫn còn bốc lửa, Bella còn bài học tôi đã khôn ngoan hơn đấy. Rồi hấn quay sang Jim Evans hất đầu tỏ ý muốn hỏi.

- Lần trước cô bảo Chandos chẳng thêm lo cho cô?

- Từ đó đến nay bao nhiêu thay đổi, bây giờ tôi là người nữ của hấn.

- Chúng tôi không nghe súng nổ, Señor vậy đã làm gì Chandos?

- Chưa, tôi chưa gặp hấn. Con nhỏ đi ra bờ sông.

- Vậy Chandos chưa biết ta cuỗm được con nhỏ. Gã nói câu này có mắt dài và bộ râu nằm ngang màu đỏ. Gã tiếp:

- Tôi khòai vậy, hấn sẽ nghiền cổ ra chờ con nhỏ. Bọn lai đó chẳng biết lịch sự gì đâu. Còn lâu hấn mới biết nàng đã đi rồi và hấn cười lớn.

- Tụi bay nhầm rồi, tao và bạn tao đã đánh giá sai thằng ấy tao chưa ngủ yên được nếu hấn chưa chết.

Rõ ràng Romero muốn kích động mượn tay những tên này để đòi món “nợ” của Chandos cho hấn. Suy nghĩ thế, Courtney vội vàng đánh lảng.

- Cám ơn Romero tôi sợ Chandos cho rằng tôi té xuống sông, nên chẳng đi tìm tôi đâu.

- Nó nói vậy có đúng không? Còn nhỏ này sợ thằng lai đó chết à?

- Làm gì có chuyện lỗ bịch đó. Chandos làm sao mà chết được. Hấn rất khôn ngoan nên sẽ cố làm ngơ. Hơn nữa hấn có biết chuyện gì xảy ra cho tôi đâu mà tìm, trừ khi hấn trông thấy tôi cùng với các ông ở đây.

Pretty Boy cười không thành tiếng.

- Rõ ràng cô không khoái anh chàng Romero, phải vậy không?

Rồi hắn quay nói với cả bọn.

- Hãy quên chuyện đó đi, nếu cái thằng lai đó theo ta, cứ để tao lo cho nó. Cả bọn đều tin tài hắn kể cả Romero nên đều lên ngựa đi liền. Courtney thấy vậy mừng rỡ như thế này có thể khỏi lo cho Chandos.

Nhưng còn nàng chẳng yên được với chúng. Vừa lội qua sông bàn tay của Pretty Boy đã bắt đầu sục sạo. Nàng hất tay hắn ra khỏi vú mình, lập tức hắn lấy tay khóa hai tay nàng, bẻ quặt ra sau, làm nàng đau đớn, ràn rụa nước mắt.

- Em yêu đừng rờn. Hai ta đều rõ là em đã cho hết cái thằng lai đó rồi. Thế là tốt cho em đó. Hãy nhớ, em rất may vì ta khoái em đó. Ta sẽ cho bọn kia không động đến em nếu em biết điều. Thằng Taylor muốn đem em về, nhưng trước khi giao cho nó, ta phải kiếm chút lời chứ cho bồ cái công khó nhọc.

Ta lấy nhiều ít, là tùy em đó.

Rồi hắn bỏ tay nàng ra. Courtney ngồi lặng, cảm thấy bất lực.

Nhưng nàng cũng không cam chịu. Nàng thúc cái chỏ vào bụng hắn và lấy chân đạp mạnh người hắn để nhảy xuống ngựa. Hắn quạt ngang đầu nàng một cái nhưng nàng vẫn cố chống cự, dẩy dụa cho đến khi hắn phải dùng cả hai tay ôm cứng nàng như hai gọng thép.

Được rồi, bây giờ ta không đụng đến ngươi nữa. Nhưng mà hãy ráng cầu nguyện cho ta nguôi giận vào lúc hạ trại tối nay.

Như làm cho nàng thêm lo sợ, một tia chớp lóe ngang bầu trời, một hồi sấm rền vang dậy và trận mưa nặng hạt trút xuống. Pretty Boy tung tấm vải choàng lên cả hai để tránh mưa rồi thúc ngựa chạy theo bọn kia.

28. Chương 28

Trời tạnh mưa vào lúc xế trưa. Cả bọn dừng lại trong một khu rừng tương đối rậm, thuộc khu Sandstone Hill.

- Dare Trask ra sao rồi? Romero hỏi.

Courtney không biết trả lời thế nào và thật sự nàng đâu biết hết được. Lúc mới dừng, Pretty Boy gần như quăng nàng xuống ngựa. Còn bây giờ, sau khi họ lo cho ngựa xong, hắn đang đổ sức sắc với gã mặt dài, ten Frank. Cả hai lâu lâu nhìn xéo nàng như cố giữ cho nàng đủ phập phồng lo sợ.

- Có chuyện hả, Bella?

- Thằng giết người mặt đẹp trai đó đang muốn hãm tôi đó: có phải đúng vậy không?

Mắt nàng long lanh giận dữ, ánh lửa từ đám củi cháy chập chờn trên mớ tóc vàng ánh.

Nàng tự hỏi không biết mình có đẹp không và liệu Romero say mê mình đến mức nào?

- Tôi không hùa vào cho hắn đâu. Tôi cũng muốn giành cô cho riêng tôi thôi. Bọn Dare Trask có thể chia nhau dùng cô, còn Pretty Boy hắn chỉ muốn một mình thôi.

- Ông dám ngăn hắn không?

- Cô giỡn hả, Bella? Ở đây chẳng thằng nào đại gì ngăn nó hay gây sự với nó đâu. Nó điên lắm... Nó là đứa giết người không cần lý do, không biết sợ ai.

- Có Chandos thì anh ấy xông vào liền.

- Nhưng hắn không có ở đây.

- Anh ấy sẽ đến chắc chắn mà.

Romero lim dim cặp mắt.

- Lần trước cô thề sống thề chết là hấn chẳng lo cho cô. Còn hôm nay cô dọa tụi tôi?
- Từ đó đến nay... Biết bao thay đổi, bây giờ tôi là... của ông ấy.
- Lạy Chúa! thế thì tôi chẳng muốn ở đây cùng với cô và lũ đồng bóng này, nguy hiểm quá.

Courtney cố lấy giọng hững hờ:

- Ông có lý. Ông, ông phải làm gấp nếu không ...

Nàng không biết có thể làm cho bọn chúng bỏ nàng được không? Loại tự mãn như Pretty Boy rất dễ khích... chia chúng ra được, nàng có hi vọng thoát thân.

- Chandos chắc có thể thấy dấu ta trước khi trời mưa. Anh ấy sẽ tìm ra tôi.
- Cái lần cô làm cho tôi suýt chết, cô đâu có giọng tâm tình này.

Nàng nhún vai:

- Tôi chỉ muốn ông đừng chết chùm ở đây. Tôi chẳng muốn có người chết. Nhưng chẳng biết phải làm sao đây.

Một lúc yên lặng, Romero lại nhắc lại câu hỏi

- Dare Trask ra sao rồi.
- Chandos không cho tôi biết.
- Lúc đó cô ở đây mà.
- Không – Chandos bảo tôi đi trước. Hấn có chuyện với Trask mà tôi không nên nghe.
- Hấn để cô một mình, đi trước, dù hấn biết chung quanh đó có rất nhiều da đỏ?

Nàng muốn hù Romero:

- Lúc ấy, anh ấy bảo đảm không có chuyện gì ... mới ngày hôm qua tôi mới được biết họ vẫn đi với nhau. Họ ở ra xa quanh chúng tôi vì Chandos biết tôi rất sợ da đỏ.
- Ra vậy, nếu tôi không gặp ba tên da đỏ, tôi đã quay lại cứu Dare Trask tối đó rồi.
- Ông cũng gặp ba tên hả? Tôi hiểu rồi... tôi đoán ra chuyện rồi. Như vậy Trask không thể nào sống mà ra khỏi đó được. Chandos lấy cả ngựa của hấn vậy Chandos để hấn ở đó cho bọn... Nàng nuốt nước miếng một cách khó khăn. Nàng cố làm cho họ thấy Chandos lạnh lùng đến mức nào. Nàng lại nghĩ riêng “Trask làm gì mà Chandos để hấn cho bọn Comanche? Chắc hấn giết những người Chandos nói đến trong mơ?”
- Bây giờ tụi Comanche vẫn quanh quẩn đây? Romero rụt rè hỏi, lăm lét nhìn ra các lùm cây quanh họ.
- Đúng thế, sáng nay, khi Jim Evans rình theo tôi, tôi cứ tưởng là dân da đỏ chứ.
- Vậy... thôi rồi... Tụi nó cùng Chandos đoạt lại cô chứ gì? Hi vọng lóe lên. Nàng không nghĩ ra.
- Không, không, tụi nó không cần đi theo Chandos đâu anh ấy dư sức đối phó với bốn người, lần trước chẳng phải vậy sao?

Remero gật đầu khó chịu.

- Thôi tôi xin từ giã cô, Bella. Ở bên cô chả ham chút nào.
- Đứng, đừng đi... Nàng nói lớn khi Romero đứng lên và bước đi.

Bọn kia đều nghe thấy câu chuyện. Pretty Boy đứng lên, đối diện với Romero... chuyện gì vậy?

- Tôi đưa anh tìm ả. Sai lầm rồi có lẽ anh nên để ả về với thằng đó.
- Về với Taylor chứ gì? Jim lúng túng hỏi lại.

- Không, ả là vợ của Chandos, hắn sẽ tìm bắt lại, tao không thích ở đây khi thằng đó đến đây.

- Mày phải đi ngay giờ sao? Đêm tối? Một mình? Điên hả?

Pretty Boy chen vào:

- Nó nói gì mà mày hoảng thế?

- Nó chỉ nhận nó là vợ của Chandos.

- Mày muốn nói là thằng lai sẽ làm trò quỷ vì chuyện xảy ra cho mụ da trắng này sao?

Frank nói vọng tới. Courtney đứng sững khi thấy Romero nhìn một lượt bọn họ, rồi chậm rãi nói.

- Tao đã thấy cái thằng lai đó xử mấy Amigos của tao thế nào trước khi ả này là đàn bà của nó, và nó chỉ là thằng dẫn đường cho ả. Nhưng bây giờ ả là của nó rồi. Tụi bay có biết một thằng Comanche làm gì khi người ta ăn cắp vợ nó không? Jim chỉnh lại.

- Nó chỉ có một nửa là Comanche thôi.

- Không, thế là nó độc gấp hai. Nó giết người như gã da trắng cũng được, mà giết người như gã Comanche cũng được. Đây là đất của tụi Comanche tao nghĩ rằng thằng đó đến tìm ả, nó không đến một mình đâu. Jim nhìn Courtney, vẻ mặt lo lắng “VẬY anh cũng nên ở lại, Romero, chúng tôi cần càng nhiều tay súng, càng tốt”. Pretty Boy cắt ngang.

- Để nó đi. Tao đếch cần một thằng chết nhất. Tao chẳng cần thằng nào hết. Cứ tin tao đi, Evans. Nhớ vì sao nàng cần tao đi với nàng chứ? Romero nghe thấy hắn bị gọi là một thằng chết nhất và người hắn căng lên Courtney biết hắn bị xúc phạm và nàng hét lên “đừng” và vội lấy hai tay bịt hai tai lại. Romero định rút súng, nhưng Pretty Boy đã chứng minh lời hắn. Courtney hoảng hốt nhìn máu loang trên ngực áo Romero. Thân hình hắn lao đảo rồi đổ sụp xuống, nằm bất động.

Pretty Boy mỉm cười, cái cười làm nàng muốn bệnh, mày khuấy giải đó.

Courtney gập đôi người xuống vì cơn đau muốn moi hết mọi thứ từ dạ dày nàng ra. Pretty Boy cười độc ác.

- Ta đâu ngờ cô em yếu vậy. Lẽ ra ta báo trước để em đừng có xem.

- Người, người tại sao người giết hắn.

- Ta không có cái cao kiến và tài năng đó đâu. Chính người đã khuấy lên, làm hắn lộ chân tướng. Còn ta chỉ ghét mấy thằng chết nhất, thế thôi.

Courtney rên rỉ. Đúng là lỗi của nàng. Không “mình có thể nói dối, nhưng mình đâu có đẩy hắn đến chỗ bắn nhau. Chính Pretty Boy đã gây ra”.

- Tụi bay nói dân Comanche mọi rợ. Nhưng tụi bay mới thật sự là mọi rợ.

Pretty Boy không đánh nàng, hắn chỉ dìu nàng ngồi xuống

- Tiếc là tôi biết cô em hơi muộn chấy, rồi quay lại phía mấy người kia ra lệnh: Frank, dẹp cái thằng người Mẽo đó đi. CỜn Jim, mày vẫn khoái tụi da đỏ, làm một vòng xem sao nào.

- Đừng đi Evans, ông để tôi đây một mình với con quỷ này sao? Jim Evans chẳng thèm nhìn nàng, cầm khẩu súng dài đi ra phía ngoài. Frank cũng không hề biết có nàng, hắn kéo xác Romero ra xa, Courtney thấy Pretty Boy chăm chú nhìn nàng. Hắn siết chặt nàng hơn nữa và đôi mắt tím sẫm làm nàng thêm sợ.

- Tôi- Tôi không định nói ông thế.

- Ta biết, cô em à.

Hắn vật nàng ra đất và lấy tấm thân đè lên người nàng, rồi miệng hắn như muốn nhai miệng nàng. Lần này được thấy thế nào là đam mê và thế nào là thú tính điên cuồng. Pretty Boy cố làm cho nàng đau đớn. Nàng túm mớ tóc hắn, giật đầu hắn ra xa. Hắn vẫn cười nham nhở.

- Mi làm hơn nữa – Chandos giết người đó!

- Em nói hết chưa. Thằng lai của em chẳng dọa được ta đâu.

Tay hắn như muốn siết cổ nàng. Nàng dẩy dựa, kêu gào. Áo choàng với áo lót nàng bị giật tung, móng tay hắn làm một dòng máu đỏ chảy trên ngực nàng. Nàng hét lên khi hắn thọc ngón tay vào ngực nàng. Hắn vội bịt mồm nàng lại và nàng đập vào hắn túi bụi, tìm cách gỡ tay hắn ra khỏi người mình. Nàng hét lên.

- Chandos.

- Đồ con lai, tao phải...

Hắn ngừng bật. Cả hai đều sững lại khi nghe tiếng một đàn ông hét lên đau đớn. Đó là tiếng kêu của kẻ sắp chết, kêu vì đau đớn tột độ. Tiếp theo đó, họ thấy mấy người chạy xô vào bụi cây và Frank chạy ào vào, mặt tái mét, thở hổn hển.

- Đồ quỷ! Chúng giết Evans rồi.

Pretty Boy nhảy vọt lên, súng cầm sẵn trong tay.

- Có thể là gấu hay mèo rừng chăng?

- Không đâu, mày và tao đều biết rõ, nó sẽ hành Evans suốt đời. Rồi sáng mai đến nhóm ta.

Pretty Boy quay súng vào Courtney.

- Đứng lên, ta đi khỏi đây.

Nàng ngồi lì trên đất.

- Đi được không? Ta có con nhỏ để điều đình.

- Ta đi thôi... Ta chẳng phải điều đình với ai cả. Nếu ta ra khỏi đây.

- Không được đâu, tụi nó canh chừng ta ở ngoài đó.

Pretty Boy vội nhìn quanh, cố tìm một mục tiêu. Courtney, dù đang sợ, cũng thấy thích vì thấy hai gã này bắt đầu sợ. Nàng hét lên. Pretty Boy nổi nóng "Câm miệng đi để ta nghe động tĩnh ở ngoài kia"

Courtney nín bật. Rồi bỗng Frank nói thật nhanh.

- Không tin nổi nữa! Đồ rác rưởi điên cuồng, hắn đến có một mình.

Pretty Boy và Courtney cùng quay lại nhìn. Đúng là Chandos, anh chỉ có một mình, trên con ngựa chân sắt đang rẽ cây đi vào. Courtney thấy tim mình thất lại. Dù đang đau, anh vẫn cứu nàng.

Trông anh thật khủng khiếp. Hàm râu mấy ngày không cạo vì rấn cắn, quần áo tả tơi càng làm anh thêm vẻ tiêu tụy.

Pretty Boy ngoác ra cười. Frank nắm chặt khẩu súng. Tay Chandos nắm dây cương, súng ở bao. Mắt anh nhìn chăm chăm về phía Courtney. Khi thấy áo nàng tả tơi, mặt anh đánh lại, cầm bệnh ra.

- "Ông đến một mình"

Chandos gật đầu. Theo dấu các anh có bốn tên. Tên thứ tư đâu?

Pretty Boy mỉm cười "Sao ông cần biết?"

- "Tên người Mẽ chế rồi, Chandos"

- "Tao bảo mày câm miệng" Pretty Boy với tay về phía nàng.

- "Tao không cho phép".

Pretty Boy vội hạ tay xuống, quay mặt nhìn về phía Chandos.

- Mày không hỏi gì về Evans, chắc mày giết hắn rồi.

- Hắn chưa chết.

- Vậy mày làm quỷ gì để hắn kêu gào dữ thế.

- Tao không thích một số điều hần nói, vì vậy... Nhưng hần chưa chết.

- Tao đã để súng cho hần.

Courtney không hiểu ý của lời giải thích đó. Nhưng hai gã kia phải biết. Đó là dấu hiệu đòi hỏi chấm dứt cuộc thương thảo, buộc Evans phải tự sát hay cầm súng chiến đấu.

Câu trả lời cho thấy ý định của Chandos, nên không khí như ngột ngạt hơn, đầy chết chóc. Ba người đàn ông nhìn mặt nhau chờ đợi. Frank động thủ trước. Hần giật súng lên cao về phía Chandos và bắn liên.

Mất bình tĩnh. làm viên đạn của hần trật ra ngoài. Súng của Chandos lóe lên. Pretty Boy cũng bắn nhưng Chandos nhào ngay xuống đất đồng thời nổ hai phát. Phát thứ nhất trúng vào giữa ngực Frank, làm hần chết ngay sau đó. Phát thứ hai làm Pretty Boy nhào tới mắt mở trừng kinh ngạc. Hần chưa kịp bắn phát nào. Hần rút súng thì Chandos bắn phát thứ ba làm khẩu súng bay đi. Phát đạn làm Pretty Boy quay đầu lại, té sụm xuống hướng mặt về phía Courtney:

“Lẽ ra... tôi phải... tin cô, thằng khốn... giết tôi”.

Hần cũng chưa chết, nhưng hần sẽ chết từ từ.

- Chandos đứng lên, đến bên cạnh chỗ Pretty Boy nằm rồi tra súng vào bao và nhét khẩu súng của Pretty Boy vào thắt lưng, Pretty Boy hiểu ý.

- Hần đã đụng đến em. Hần phải trả giá.

- Cũng tại em.

Anh nhìn Pretty Boy rồi lại nhìn nàng.

- Ra ngựa tôi, cô nàng- ta đi thôi.

Nàng chạy ra chỗ để ngựa, nhưng anh đã biết ý định của nàng. Nàng sẽ không đợi anh. Nàng trốn chạy cái công lý tàn bạo của anh.

- Nó đánh đập em phải không?

- Có, nhưng nó chưa làm được điều anh nghĩ. Lão Evans kêu lên làm nó phải ngừng.

- Nhưng nó động đến em, đừng có xin. Tôi muốn làm cho cái chết của nó phải đau đớn nữa. Tôi muốn nó phải kéo dài cái chết lâu hơn nữa.

Nàng không tìm được nữa, òa khóc.

- Sao anh cứ phải trả thù như thế? Anh có phải là người hần động tới đâu?

- Hình như em ân hận là anh đã đến cứu em, mèo con?

Courtney nhắm mắt lại: không

- Vậy thì Leonard lên ngựa đi và đừng có nghĩ đến chuyện đi một mình. Anh giận em lắm đó em không báo cho anh biết rắc rối sáng nay. Đừng có buộc anh phải đuổi theo em nữa vì có xuống địa ngục em cũng không xa anh được. Courtney gật đầu rồi tiến đến bên con chân sắt. Tâm hồn nàng bây giờ chỉ bị ám ảnh vì khuôn mặt sắt đá và vẻ lạnh lùng, thù hận của anh.

29. Chương 29

Nàng ngồi trước Chandos thoải mái trong vòng tay che chở của anh. Lần thứ hai, anh lại phải giết người vì nàng. Những kẻ săn đuổi anh, anh chỉ bắn thương, những gã đàn ông săn đuổi nàng anh giết hết.

Anh rất bức mình và chỉ khi họ sắp dừng lại anh mới thấy dịu xuống. Anh đỡ nàng xuống ngựa và lúc áo choàng bị tuột ra, như một pháo hiệu mở đầu. Nàng bỗng choàng lấy cổ anh vít xuống cùng với nàng. Cỗ

và đá vụn như chứa gai châm nhẹ trên cơ thể nàng nhưng nàng không cảm thấy khó chịu và quên hết khi môi anh dán vào nàng. Rồi anh xâm chiếm nàng rất nhanh, có tiếng rên sau cái đẩy mạnh bạo của anh rồi kèm theo tiếng nàng thở dài. Nàng muốn níu kéo anh khi anh rời xa và nồng nhiệt đón anh đẩy tới cho đến khi nàng muốn nổ tung tan tác trong niềm hoan lạc được đón lấy cái ầm áp của anh sủi tung ra và lấp đầy con người nàng.

Courtney nằm soải dưới người anh và sức nặng của anh bắt đầu trở nên nặng, nhưng nàng muốn nằm yên nghe tiếng tim mình đập trầm chắc, hơi thở từ từ trở lại bình thường, nhưng tước tưởng bỗng bênh như mây trôi trong đầu nàng và chợt nàng thấy hình ảnh những tác động của mình vừa qua cũng dần ông đại như con người Chandos.

Anh nhồm dậy, cất hết sức nặng khỏi người nàng và từ trên nhìn xuống đưa môi lướt trên cổ nàng.

- Em khóc đấy.

- Thế ư.

Nàng ngạc nhiên khi thấy mình cố buông ra tiếng nói uể oải. Anh mỉm cười hôn lên ngực nàng, cặp môi tung tăng nhảy nhẹ, tới lui, đùa rờn.

Courtney thở dài, lúc này anh dịu dàng.

- Em không cần sự dịu dàng sao? Ý nghĩa có phần nào sự thực làm nàng ửng hồng.

- Nhưng lúc này em đang cần sự dịu dàng, đúng không?

Nàng không trả lời. Anh lặn qua một bên, kéo nàng sát vào mình. Một luồng gió nhẹ lướt trên da thịt họ. Nàng rùng mình.

- Lạnh không?

- Hơi một chút thôi, đừng... đừng dậy!

Nàng vòng tay qua người anh, như muốn níu xuống

- Chandos?

- Cứ nói, mèo con?

Hình như nàng cố sắp xếp ý tưởng trong đầu.

- Anh có thể gọi tên em là Courtney được không?

- Hình như em không định nói thế.

- Không, đúng thế, anh nghĩ... hấn chết chưa? Tiếng nói như có vẻ ngập ngừng, giọng đầy vẻ con nít.

- Rồi, anh nói dối.

Nàng lấy mấy ngón tay rẽ mấy sợi lông trên ngực anh. Courtney đang phân vân không biết có nên hỏi có cần để Pretty Boy chết một cách tàn bạo thể không và nàng cứ yên lặng kéo dài. Nhưng bên cánh đó thấy cái kiêu hãnh đơn giản vì ý thức rằng người tình của mình trả thù cho mình.

- Chandos

- Ừ.

- Anh thật sự đến một mình vì em chứ?

- Em muốn anh tập hợp cả tiểu đội hành quyết hay sao?

- Không, không ... Đương nhiên không phải thế. Nhưng bạn anh, Sói Nhảy. Em biết anh ấy lúc nào cũng ở gần đây. Em không dám tin anh có thể kịp tìm em, một mình?

Những bắp thịt như rắn lại – Nàng nghĩ anh cho câu hỏi của mình đã nghi ngờ cái nam tính của anh.

- Vậy là em cho anh không bảo vệ được em? Có phải vì thế mà em không cầu cứu anh, khi em bị nó bắt?

Nàng rên rĩ:

- Em xin lỗi, nhưng lúc bấy giờ anh chưa khỏe. Anh phải biết là em sợ ... tụi nó giết anh.
- Em đừng ngạc nhiên về khả năng một con người có thể làm được khi có lý do. Anh chẳng nói với em... cái đêm cuối đó?
- Lý do của anh là gì?
- Em sẽ trả ... để anh bảo vệ em... hay em muốn quên?

Nàng thấy bức mình, chỉ vì nàng trả hấn? Nàng muốn ngồi dậy, biết nàng chưa vừa lòng vì lý do đó. Nàng muốn đòi hỏi ở anh bao nhiêu nữa.

- Đừng giận em. Em biết anh sẽ tìm được em. Em chưa bao giờ nghi ngờ

Một lúc sau nàng hỏi:

- Thế là anh đã hoàn toàn khử vết rấn cắn?
- Bây giờ...em còn hỏi anh thế?

Nàng ép sát mặt vào ngực anh để anh cảm thấy được hơi ấm... Em muốn hỏi... anh còn đau không?

- Chandos?
- Gì nữa?
- Nếu em có bầu thì sao?

Anh thở ra một hơi thật dài.

- Mà có không?
- Em không rõ, còn sớm quá chưa nói được, nhưng nếu có thì sao?
- Nếu chưa thì đừng để có, còn nếu đã có thì cứ để thế thôi.

Thật là câu trả lời hoàn toàn không thỏa mãn.

- Anh có cưới em nếu em có bầu không?
- Em có sống cuộc sống của anh được không?
- Như thế không thể xây dựng hạnh phúc gia đình được?
- “Đúng. Rõ ràng không được” nói rồi anh đỡ nàng ra một bên và đứng dậy.

Nàng ngồi đó nhìn theo anh mặc quần áo. Rồi anh lấy tấm trải tung ra. Nàng nhìn chăm chăm vào tấm trải một lúc rất lâu và tự hỏi vì sao Chandos lạnh lùng và thiếu tình cảm đến thế?

30. Chương 30

Courtney cố gắng dần xếp để chỉ mỗi ngày đoạn đường chừng bốn mươi đến năm mươi cây số. Vậy mà đến nay người nàng cũng đã có nhiều chai sạn. Về cuối để lấy lại thời gian đã mất, Chandos thường muốn đi nhiều và nhanh hơn, làm nàng thêm mệt mỏi – nàng ngại Chandos làm vậy còn có chủ đích khác nữa.

Hình như anh muốn hành hạ nàng, sáng phải dậy thật sớm, leo lên lưng ngựa và cứ thế lầm lũi theo sau anh, thật là cực hình.

Hôm nay mãi xế chiều họ mới dừng lại nghỉ ở một nơi có ngựa của ai buộc sẵn, có bếp lửa đang cháy – hình như đã có bếp trại này từ sáng hôm qua. Rồi Chandos lên tiếng huýt sáo, lập tức một anh chàng da đỏ xuất hiện: Sói Nhảy.

Sói Nhảy mặc chiếc áo cũ của người quân đội liên bang, ngoài có quàng chiếc thắt lưng súng carbin treo xuống mui dưới thắt lưng, chiếc quần ống rộng chỉ dài đến đầu gối còn bấp chân và bàn chân để trần, tóc dài, đen bóng và thưa, nước da như màu da thuộc cũ. Anh có dáng trẻ, nhanh nhẹn, vững chắc nhờ đôi vai rộng; với khẩu súng dài nâng niu bằng cả hai tay như bồng một đứa trẻ, bằng thứ ngôn ngữ riêng, chắc là tiếng của người Comanche. Courtney nín thở khi thấy Sói Nhảy, rồi tò mò quan sát hai người đàn ông và lặng lẽ chuẩn bị bữa ăn tối.

Khi đến cũng như khi đi, Sói Nhảy đều tươi cười nhìn nàng khá lâu, có vẻ gì thân thiết, trân trọng và hướng về nàng mà nói với cả một tràng dài, nhưng chẳng hề có ý chờ đợi để Chandos chuyển dịch, anh chỉ vội chào và đi ngay.

Chandos tiễn bạn, rồi quay lại ngồi bên bếp lửa, lấy một nắm lá ra nhai, mắt đắm đắm nhìn khoảng lùm cây nơi Sói Nhảy vừa đi khuất.

Courtney dự biết Chandos sẽ chẳng tự nguyện kể lại chuyện giữa họ với nhau, nên nàng yên lặng tiếp tục chuẩn bị bữa ăn tối. Khi nàng đang nướng bánh, bỗng Chandos nhìn nàng rất lâu, rồi làm nàng rung mình khi anh nói.

- Anh muốn em đốt ngay chiếc áo choàng này.

Courtney làm như đó là câu đùa, không cần chú ý. Nàng quay ra hỏi.

- Anh cần thêm bánh hay đậu?

- Đốt ngay đi, mèo con!

Nói rồi anh nhìn sâu vào chỗ cổ áo hình chữ V, nơi nàng tết vải thành “nơ” thay cho nút gài áo.

- Chắc bạn anh phê bình chiếc áo choàng này?

- Đừng đánh trống lảng.

- Em không né tránh đâu. Em đi thay ngay nếu việc làm anh sung sướng.

- Đi đi – rồi đem lại đây.

“Hắn mắc chứng gì thế?”

- Em không thay, chiếc áo choàng này có gì không ổn thì anh cứ nói, em sửa, còn mặc áo khác...

Bỗng nàng dừng lại, nhả mắt nhìn xuống bếp lửa.

”À, em hiểu rồi, chiếc áo choàng này anh đã vì em... bây giờ có kẻ khác đụng vào, anh muốn đốt nó đi chứ gì, có đúng thế không? Anh nhìn nàng thật lâu, đôi mắt sáng ngời. Cơn giận của nàng bỗng biến thành một cảm giác tê tái, ảm cúng chẳng cần biết đó là đòi hỏi chiếm hữu, ghen tuông hay gì gì đó... nhưng điều đó có nghĩa là nàng rất cần cho anh, nàng có một ý nghĩa nào đó với anh. Và Courtney đành chiều ý anh. Nàng lục chiếc áo choàng màu hồng san hô ra rồi đứng sau một cây lớn để thay. Nàng quay lại bên bếp lửa, bỏ chiếc áo màu trắng đã bị xé vào đồng lửa, mấy giây sau chiếc áo cháy tan, một mảnh tàn lên cao rồi theo gió bay vào trong đêm.

Chandos vẫn trừng trừng nhìn vào đồng lửa.

- Hồi này, bạn anh nói gì với em?

- Hắn đâu có nói với em?

- Ủa, hắn nhìn thẳng vào em nói mà.

- Hắn nói chuyện em.

- Nói gì?

Anh yên lặng, đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng lửa tí tách.

- “Anh ta khen em can đảm”.

Courtney tròn xoe mắt, nhưng Chandos yên lặng đứng lên, lầm lũi đi vào phía bờ sông.

Nàng thở dài “Không biết hẳn có nói thật với mình không?”

Thật ra Chandos chưa nói hết. Anh không thể nói thật với nàng tất cả những điều Sói

Nhảy nói.

“Đàn bà của anh bây giờ rất vững vàng rồi. Bây giờ nếu anh muốn thì có thể giữ nó được đấy!”

Đúng nàng đã vững vàng, nhưng nàng vẫn còn dò hỏi, chạy theo những thứ mà Chandos không có. Anh không thể giữ nàng lại được. Cái khổ mà đúng như Sói Nhảy đã nói “đàn bà của anh”. Khốn khổ! Sao lại có nàng và đôi mắt màu mắt mèo của nàng?

Anh chỉ còn cầu mong sao cho chuyến đi mau chấm dứt. Rồi lại chuyện nàng nghĩ đến có thể có thai. Anh sợ không dám đụng đến nàng nữa. Nhưng không phải anh không còn muốn nàng.

Anh sợ. Thật sự anh đã sợ. Lẽ ra đây là những thứ anh phải xa lánh trong bốn năm nay. Anh đã lo nghĩ trong chuyến đi này cái gì anh luôn luôn lo sẽ bị mất.

Cứ nghĩ mãi chuyện này làm Chandos điên lên mất. Anh cố xoay ra nghĩ về Wade Smith, con người đã lừa anh, đã né anh mấy năm nay... có thể nào trạm dừng ở Texas là trạm cuối trong chuyến đi này được không?

Đêm nay với Chandos chắc là một đêm không ngủ hay một đêm đầy giấc mộng kinh hoàng.

31. Chương 31

Cách thành phố Paris, (thuộc Texas) có hai ngày đường thì Courtney bị trật mắt cá chân.

Chân nàng sưng và không thể đi giày được nữa, không cử động mới đỡ đau. Nhưng không đi đứng và hoàn chuyến đi nàng đều không chịu.

Thái độ của Chandos hoàn toàn thay đổi. Anh rất ân cần và như mừng thấy có dịp trả nợ hôm anh bị rấn cần. Anh lo mọi chuyện nấu ăn, tắm ngựa, giúp nàng lên xuống ngựa và mỗi ngày chỉ đi khoảng một phần ba đường dài đã định trước.

Họ đang đi về hướng Đông nam thì Chandos đổi đi theo hướng Tây nam để ghé vào thị trấn. Courtney không hề biết anh đã đổi hướng đi vì vết thương của nàng. Họ đi vòng qua một thị trấn và đến thị trấn sau đó thì Chandos đi thẳng vào trung tâm và dừng lại trước một khách sạn có cái tên là Mama's Place. Courtney đang ngấy muốn chết vì món đậu hộp hàng ngày nên rất mừng khi Chandos dẫn nàng vào trong khách sạn. Phòng ăn lớn, sáng sủa, có khoảng mười bàn có phủ khăn trắng hoàng nhưng lúc này chỉ có một bàn có hai người khách. Cặp này vội đứng lên khi thấy họ vào. Courtney thì bụi bẩn lười thôi, Chandos thì rõ ràng là một dân anh chị, quần áo đen, áo sơ mi xám mở phanh ngực, khăn quàng cổ đen trễ xuống, mặt mày bụi bẩn, hốc hác vì đường xa. Nhưng Chandos chỉ liếc xéo về phía họ rồi đỡ Courtney ngồi xuống ghế, dặn nàng chờ một chút, rồi anh chạy tọt ra phía sau nhà bếp.

Còn một mình Courtney ở lại chịu trận trước sự tò mò của cặp kia. Một lát, lại có thêm hai khách đàn ông ghé vào và Courtney biến thành trung tâm chú ý của bốn người. Nàng chợt nghĩ đến lúc nàng gặp cha nàng mà thấy rung mình. Ông vốn rất sạch sẽ nay thấy nàng thế này, lại đi bao ngày trường một mình với Chandos chắc ông nghĩ đến những điều đen tối. “Có Chúa bảo ông không nghĩ đến điều đen tối, và chuyện đen tối lại có thật”.

Chandos trở lại, thấy ngay cách ngồi cứng nhắc và nét mặt sượng trân, đỏ bừng của nàng. Nàng như dán mắt xuống mặt bàn trống không. Anh quay lại nhìn cặp kia và hai người đàn ông một cách hẳn học làm cho họ đi luôn. Một lát sau cặp nam nữ cũng rời quán.

“Mèo con, họ dọn ăn ngay giờ đó”.

Cửa nhà bếp mở ra, một bà tròn trịa rảo bước đến cạnh nàng “Bà Mana đây! Bà sẽ lo cho em ít ngày” Chandos nói với giọng cố làm ra bình thường.

Courtney nhìn người phụ nữ Mễ – tây – cơ tròn trịa nói tiếng Tây Ban Nha liến thoắng với

Chandos. Bà ta thấp, mập nhưng có vẻ ưa nhìn, mái tóc muối tiêu vẫn thành búi nhỏ sát đầu. Bà mặc chiếc váy, nhiều màu sáng và chiếc áo choàng trắng, có khăn trùm vai và đi sandal da.

Courtney quay sang hỏi Chandos:

- Anh bảo bà sẽ lo cho em. Vậy anh đi đâu?
- Anh đã nói rồi. Anh có công chuyện ở Paris.
- Đây là Paris chứ?

Anh ngồi đối diện với nàng và khẽ gạt đầu ra dấu cho bà Mama rút lui. Courtney nhìn theo bà, rồi dăm dăm nhìn Chandos.

- Anh định làm gì thế? Anh định bỏ...
- “Dịu xuống, đàn bà”, rồi anh nhoài qua bàn nắm lấy tay nàng.
- Đây không phải là Paris, thị trấn này là Alameda. Vì chân em đau, anh nghĩ em nên nghỉ ít ngày, trong khi anh lo chuyện kia. Anh không thể để em một mình nên đưa em đến đây.
- Tại sao lại bỏ em một mình? Chuyện ở Paris là chuyện gì thế?
- Thưa cô, đây... không phải là chuyện của cô.

Nàng ghét cái giọng đó.

- Anh có định quay trở lại nữa không? Hay bỏ tôi đây và đi luôn đó.
 - Em phải hiểu anh hơn rồi chứ? Anh đã đem em xa thế đến đây. Anh không có lý do gì để bỏ em ở nơi chỉ còn vài cây số nữa là đến đích.
- Nàng vẫn bất mãn vì không muốn sống với người xa lạ và không muốn Chandos rời nàng.
- Em nhớ anh định đưa em đi Paris với anh, rồi sau đó ta đi tiếp.
 - Anh đổi ý.
 - Vì chân em hả?
 - Này nhé! Anh chỉ đi vài ngày. Vài ngày nghỉ đó làm chân em mau lành.
 - Sao không nghỉ ở Paris mà nghỉ ở đây?

Anh thở dài.

- Anh không có ai quen ở Paris. Anh thường qua lại trên lãnh thổ da đỏ và thường ghé Alameda. Anh biết rõ bà Mama có thể chăm lo cho em được khi vắng anh. Bà ấy tử tế, mèo con ạ. Anh chỉ để em lại đây vì biết rằng...
- Nhưng, anh...
- Thôi đi, đừng làm anh..

Anh ngừng lại vì bà Mama bước vào với khay thức ăn. Anh đứng lên khi bà đứng bên bàn:

- Tôi đi ngay, bà Mama. Bà lo cho cô ấy tắm và ngủ nhé.

Anh đi được vài bước ra cửa, rồi quay lại. Anh đến bên ghế nàng ngồi nhắc nàng đứng lên rồi ôm hôn nàng. Cái hôn vội vàng, mãnh liệt làm cho nàng ngẹt thở.

- “Anh sẽ về sớm, mèo con, đừng gây với ai nhé!”

Anh vội đi nhanh ra cửa. Mama chăm chăm nhìn Courtney, nhưng nàng nhìn theo cánh cửa vừa khép lại và cố gắng để khỏi bật khóc.

“Có bốn ngày xa anh... nếu anh bỏ đi luôn, nếu đến Waco anh bỏ đi luôn, mình sẽ ra ra?”

32. Chương 32

Đã hai ngày, Courtney chỉ ngồi bên cửa sổ phòng để nhìn ra ngoài phố. Bà Mama Alvarez la rầy nàng về chuyện này, nàng chỉ mỉm cười mơ hồ, không tranh luận. Nàng biết bà có lý. Chandos mới đi có hai ngày, nàng chờ đợi gì ở anh lúc này?

Nàng gác cái chân đầu lên ghế, lơ đãng nhìn theo sinh hoạt trên đường phố, nhưng lại suy nghĩ nhiều về mình. Nàng phải tự nhận với lòng mình, dù có viện lý do nào, có lập luận cách nào, một sự thật không chối cãi được là: nàng yêu Chandos. Nàng nhận rõ ràng nàng yêu anh nhiều hơn nàng tưởng, yêu những gì trước kia nàng nghĩ về một người nữ có thể yêu một người nam.

Có thể vì anh làm cho nàng cảm thấy an toàn. Đây là một yếu tố quan trọng, nhưng ở anh lại có cái gì cần thiết cho nàng. Lạy Chúa! Sao nàng lại cần có anh đến thế. Có thể anh dịu dàng lúc nàng cần dịu dàng, có thể anh yêu thương nàng khi nàng cần yêu thương. Và cái thói độc lập cô đơn, cái thái độ không thích gần ai cả của anh.

Những tật đó làm cho con người anh như rất dễ bị tổn thương, khó gần gũi. Nhưng ngược lại, dù có muốn lừa dối mình đến đâu, nàng cũng vẫn biết rằng Chandos không thuộc về nàng, dù nàng có cần đến anh bao nhiêu đi nữa. Anh không nhận những quan hệ tình cảm lâu dài – Anh không hề giấu diếm điều đó – Nàng phải rất thực tế. Không có chuyện hôn nhân với Chandos.

Ngày thứ hai ở nhà bà Mama Alvarez thì Courtney gặp con gái bà, Calida Alvarez: cô ta xông vào phòng Courtney không gõ cửa và sau đó tự giới thiệu. Courtney nhớ lại tên nàng mà Chandos nói trong lúc hôn mê vì rần rần, còn cô ta nhìn người đàn bà mà Chandos đã đem giao gửi cho mẹ cô. Thế là hai người gặp nhau trong cái thế thù ghét.

Calida đẹp nẩy lửa, tóc đen bóng, cặp mắt lúc nào cũng lóe lên tinh quái vốn hơn Courtney bốn tuổi, cô gái người Mê có đủ kinh nghiệm để tỏa ra sức sống đam mê, lòng tin và thái độ rất bản lĩnh mà Courtney không thể có được. Trái lại, Calida thấy đối thủ của mình là một cô gái trẻ, một lady có cái kiểu cách lạnh lùng rất điềm tĩnh, nhưng vẫn hơn hết là những đường nét vừa “chớm nắng”. Làn da màu ngà sáng, suối tóc nàng nâu sáng lóe lên cặp mắt xéch một góc như mắt mèo, nhưng lại là màu vàng của thứ ực ki nồng đượm. Courtney là con sư tử tuyền màu vàng và Calida muốn móc hai con mắt của con sư tử đó. Thực tế cô chỉ tấn công được bằng ngôn từ:

- Ta tin cô phải có ý đồ khi đi cùng với gã Chandos nhà ta.
- Chandos nhà cô?
- Chứ sao? Chandos của ta đó, ả ta không hề lên giọng.
- Vậy sao anh ấy không ở nhà?

Không ngờ bị tấn công, ả loạn choạng, rồi chống chế.

- Nhà này vẫn là nơi anh ở nhiều hơn bất kỳ ở đâu.
- Thế cũng chưa đủ chứng tỏ anh ấy thuộc về cô. Còn nếu cô nói anh ấy là chồng cô. ..

Nàng bỏ lửng và nhìn Calida cười mơ hồ.

- Tao đã có lần từ chối hôn nhân (với hắn). Còn nếu tao muốn lấy hắn, tao chỉ cần ngoắc tay... cô bấm cho ngón tay kêu lách cách. Courtney thấy nổi cơn giận. Không biết Chandos có biết rằng Calida Alvarez nói chắc như thế không? Nó nói có cơ sở không?

- Chuyện cô nói hay lắm. Nhưng nếu cố gắng chưa có nhẵn trên ngón tay, chuyện tôi đi với anh Chandos làm gì cô không nên xen vào.

Courtney đóng sập cửa lại sau khi cô ả ra khỏi phòng nàng, nhưng nàng cũng nhận thấy cánh tay mình run run, nàng không biết lời đe dọa của Calida đúng đến mức nào?

Calida sòng sọc đi vào quán rượu của Mario để chuẩn bị làm chiều.

Calida ở nhà mẹ, nhưng kiếm sống riêng, nên tự quyết cách sống, làm việc gì, ả toàn quyết quan trọng bỏ ngoài tai những lời bà Mama.

Ả khoái bán rượu vì thích cái không khí gây cấn, bắn sung, đâm đá nhiều vụ xảy ra vì ả. Có khi ả xúi bọn đàn ông đánh nhau, có khi cuỗm đàn ông của mấy bà “ăn thêm” và rồi chờ xem bi kịch gia đình diễn ra. Ả chưa bao giờ lép vế, hay thất bại trong những mưu toan này.

Calida bức bối có thể không có chuyện gì xảy ra giữa Chandos và con Mỹ cái ấy. Còn cái hôn mà Mama kể chắc chẳng đáng kể... nhưng trước đây Chandos có bao giờ đi cùng phái nữ? Hẳn là con người cô đơn.

Chandos là một tay đấu súng. Dân đấu súng thường coi thường pháp luật, bốc đồng, luôn có cuộc sống nguy hiểm, có nhiều gã phạm luật, trốn về vùng đất da đỏ, ghé vào Alameda. Calida biết nhiều gã, ngủ với nhiều gã, nhưng với Chandos, ả vẫn có biệt nhãn. Hẳn chẳng bao giờ nói chuyện yêu đương, chẳng bao giờ tán tỉnh khi cần ngủ với ả, hẳn nói ra và ngủ với ả. Còn nếu ả dở trò hờn ghen, giận dữ, gã lẳng lặng bỏ đi. Cái lạnh lùng đó làm Calida lúc nào cũng thắc mắc, sẵn sàng đến với gã khi gã đến thị trấn này, dù lúc đó ả đang ngủ với ai, đang tán gã đàn ông nào khác.

Khi Chandos đến ở khách sạn của Mama, Mama cũng biết rằng con gái hay đưa gã lên phòng ả. Nhưng ả cũng đưa nhiều gã khác lên phòng, Mairo, anh em họ của Calida nữa. Nhưng từ lâu rồi bà già không nghĩ đến chuyện dạy dỗ con gái nữa. Có nói nó cũng làm theo ý nó và có cấm nó cũng tìm cách làm cho được.

Thế mà hôm nay, cái người đàn ông ả coi đương nhiên là của riêng ả, lại đưa người đàn bà khác đến ở, còn yêu cầu bà mẹ săn sóc cho cái con đó nữa, điên thật.

Làm sao mà mắt như tóe lửa đỏ! Sói con “cái con đó – cái con đó”.... Ả ngưng bật nhìn Mario ra chiều suy nghĩ. Không sao, không sao. Cho xin ly ứt ki rồi còn làm việc đây, không đá nhé.

Ả nhìn Mario, người anh họ xa, khi cái tiểu bang miền Nam Hoa Kỳ còn cấm người Mễ buôn bán, chỉ có Alameda ở mãi xa biên giới là rộng rãi cho họ. Mama đến mở cửa hàng ăn ở đây. Bà nấu ăn ngon, dễ thương, nên được mọi người yêu quý. Vì thế đến khi Mario mở quán rượu ở đối diện quán cơm của Mama chẳng ai ngăn cản.

Thế là Mario trở thành người tình của Calida lúc rảnh rỗi. Mario bằng lòng cười ngay Calida nhiều gã khác cũng thế nhưng Calida không thích lấy chồng. Nhiều khi ả cũng cần Mario, gã cũng đẹp trai với cặp mắt màu nâu và bộ râu cá chốt mảnh mai như hình ảnh một nhà quyền quý Tây Ban Nha. Nhưng Mario rất hèn nhát, chẳng khi nào hẳn “chiến đấu” vì Calida đâu.

Calida nhìn Mario, rồi cười với gã khi gã trao cho ly ứt ki hay nhen nhúm một ý đồ.

- Mama có khách, một con Mỹ cái đẹp lắm. Nhưng Mama không hề biết nó là con đười – puta.

- Thế sao em biết.

- Ả tâm sự chỉ ở đây cho lành chân, rồi sang làm việc với Bertha.

Mario sáng mắt. Nhà điếm của Bertha đang rất cần ả điếm đẹp. Nhưng bao giờ gã mới được ngủ với ả mới này?

- Thế em có nói cho Mama biết không?

- Hừ, con nhỏ rất dễ thương, cởi mở và thật tình em thương nó. Nó cần có bạn, mà chẳng có ai ở đây.

- Ả nói với em vậy à?

Calida gật đầu, choài qua quầy rượu thì ào.

- Nó còn nói với em có biết ai không. Anh thích không?

Gã nheo mắt nhìn Calida và ả cười lớn.

- Thôi mà Mario. Tôi biết anh sẽ thích nó. Và anh đừng đợi cho đến khi nó rách tả tơi mà không nhào vô khi nó cần đàn ông?

Ả nắm được gã rồi. Ả hiểu hơn ai hết cái nhìn này. Gã đang khoái khi gã nghĩ là người đầu tiên chiếm đoạt cô nàng mới vào nghề.

- Thế còn bà Mama thì sao?

- Đợi tối mai bà đi ăn sinh nhật bà sẽ đi khi nhà hết khách. Bà sẽ không ở đó lâu đâu vì mai còn đi nhà thờ. Nhưng đừng có sợ, con Mỹ cái đó sẽ muốn anh ở suốt đêm và anh sẽ ra về lúc bà đi nhà thờ.

- Cô có bảo trước nó chờ tôi không?

- À, không, anh phải làm cú bất ngờ. Tôi không muốn con bé mắc nợ tôi. Cứ làm sao cho nó đừng kêu lên khi sự đã rồi.

“Chắc là Coudert sẽ về kịp đúng lúc cuộc vui bất ngờ này. Sẽ ngoạn mục đây, mình chỉ việc chờ xem”.

33. Chương 33

Một vùng ánh sáng vàng dội xuống khoảng đường đất nện sau căn nhà nhỏ. Trái với cảnh náo nhiệt ồn ào như chợ vỡ ở ngoài đường lớn phía trước, đêm thứ bảy trên đường phía sau này hoàn toàn yên vắng, buồn tênh.

Người ta chỉ cho Chandos đây là hẻm có nhiều vũ nữ của thị trấn, và anh đến đây chiều nay để tìm một người vũ nữ từng là vợ của Wade Smith. Tên của cô là Lorreta.

Chandos phải tốn rất nhiều ngày giờ để tìm ra địa chỉ của nàng vì Smith phải dùng tên giả ở thị trấn Paris này. Vốn là người bị truy tầm, Smith sống rất âm thầm. Không ai biết hẳn tên thật là Wade Smith. Chỉ rất ít người biết một người đàn ông tên là Will Green.

Chandos biết mình cũng có thể làm. Will Green cũng có thể là một người khác, không dính gì đến người anh cần tìm cả. Nhưng cũng có thể là hắn. Anh không dám làm chuyện may rủi. Anh đứng trong bóng tối từ bên kia đường để canh chừng căn nhà nhỏ một lúc rất lâu rồi mới tiến vào. Anh nắm khẩu súng trong bàn tay, ép sát vào bên mình. Tim anh đập mạnh vì hôm nay là một cuộc hành quyết anh chờ đợi từ lâu, hôm nay anh đến để trực diện với kẻ đã giết em gái anh.

Anh định từng bước đến cửa ra vào căn nhà. Anh cẩn thận xoay quả nắm cửa. Cửa không khóa. Anh chờ đợi, áp tai vào cánh cửa, không nghe tiếng gì ở bên trong. Anh nghe tim mình đánh nhịp, nghe máu trào lên trên đầu.

Anh chậm chậm xoay quả nắm rồi đột ngột đập tung cửa ra. Cả bức tường rung lên vì cánh cửa bung bật vào trong. Có tiếng chiếc đĩa chao lăn rồi vỡ trên sàn. Một chiếc tách uống trà lăn ra mãi giữa sàn. Một hình thù trên giường, có chùm tóc bạch kim quay ngoắt lại, nhôm dậy rồi chăm chăm nhìn vào khẩu súng ngắn trong tay Chandos.

Cặp vú hiện ra trên nền tấm khăn trải giường một thân hình nhỏ nhắn, hoàn toàn trần trụi. Sao cô gái chỉ hơn mười bốn, mười lăm chút ít. Chẳng lẽ lại làm nhà?

- Loretta hả?

- Ừ?

Chandos thở hắt ra. Đúng nhà rồi, một sở thích của Wade Smith là hắn chỉ chọn những cô gái thật trẻ, tất cả đều trẻ.

Một bên mặt cô tím bầm và sưng vù lên, mắt bên kia bị thâm quầng, một khoảng vai trái và đầu bắp tay trái bị tím bầm như bị kẹp. Anh kho tướng tượng phần dưới tấm trải giường còn bị vết bầm nào nữa.

- Hấn đâu rồi?

- Ai kia?

Giọng nói nàng có vẻ trẻ nít và hãy còn sợ hãi; anh nhớ ra chắc tướng mạo mình phải ghê gớm lắm. Anh không cạo râu từ hai ngày nay và khẩu súng còn hướng về nàng chăm chăm. Anh tra súng vào bao.

- Tôi không làm hại gì cô. Tôi chỉ muốn bắt Smith. Nàng rướn người cứng nhắc. Mắt hình như có hơi nóng bốc ra.

- Ông đến muốn mắt rồi. Tôi đã đưa hấn vào tù trở lại. Lần này nó đánh đập tôi sẽ là lần cuối.

- Hấn bị kết án tù chưa?

Nàng gật đầu “Chắc chắn hấn sẽ lãnh đủ”. Tôi biết một ông đặc cảnh ở thị trấn nên nhờ ông ấy. Tôi sợ cảnh sát địa phương, nên báo cho ông biết lý lịch thật của Wade Smith... Nhờ hấn kể cho tôi nghe chuyện đứa con gái hấn đã giết ở San Antonio – Hấn đã có lần dọa giết tôi theo kiểu con nhỏ đó. Tôi tin hấn dám làm vậy lắm.

- Vậy là bên đặc cảnh bắt hấn? – Chandos sốt ruột hỏi.

- Dạ. Ông đặc cảnh cùng ông cảnh sát trưởng ở đây phải phối hợp mới bắt hấn được. Thằng khốn còn cầm tôi lắm. Tôi biết hấn rất khoái khi thấy tôi bị đau đớn như vậy.

- Chuyện xảy ra lâu chưa?

- Ba ngày rồi, thưa ông.

Chandos rên rỉ. Thế là vào lúc anh bị rấn cắn và Courtney bị bắt.

- Ông muốn gặp hấn thì ông phải đến sớm đi. Viên đặc cảnh biết rõ hấn và có đủ bằng chứng về vụ hấn giết người ở San Antonio đủ cho hấn bị treo cổ sớm.

Chandos cũng nghĩ vậy. Anh có ghé San Antonio ngay sau vụ án và được nghe kể. Chính từ đó anh mất dấu vết của Wade Smith.

Chandos gật đầu.

- Tôi xin lỗi, cô bé.

- Tôi không còn bé đâu khi trang điểm tôi già đi hơn đó. Tôi làm gái nhảy được hơn năm.

- Nhưng có luật cấm các trẻ em mà?

- Để làm phép thôi, chẳng ngăn được ai.

Anh không chú ý đến lời than này định quay ra để về thì “cô bé” gọi lại.

- Này, ông... ông cho biết vì sao ông truy lung hấn chứ?

Chandos liếc nhìn người con gái: cô chưa hấn là nạn nhân tệ hại nhất của Smith...

- Tôi truy tìm hấn vì tội giết người: con nít... cô bé chết ở San Antonio không phải là nạn nhân duy nhất của hấn.

Dù ở cuối phòng, anh hình như còn thấy người thiếu nữ rùng mình, lo sợ.

- Bác.. ba.. bác có nghĩ hấn có thể thoát không?

- Không

Rồi nàng nói như cho riêng nàng nghe:

- Khi nào mấy chỗ xương tôi lành... tôi cũng muốn đi xem.

Chandos đóng cửa và nhắm mắt đứng ngoài ngôi nhà nhỏ suy nghĩ. Hắn muốn cướp lại Smith của bên đặc cảnh. Hắn không muốn chống lại người nhà nước, nhưng hắn muốn xử riêng Smith. Nhưng hiện nay hắn chưa rảnh được. Còn cô bé mắt mèo kia. Nếu hắn không về kịp Alameda trước bốn ngày, nàng sẽ cho là hắn nói dối. Nàng sẽ bỏ đi Waco một mình. “Ôi khi thật không biết từ bao giờ cô ta chiếm được quyền ưu tiên ở hắn”.

Chandos đi ra chỗ buộc ngựa và suy tính. “Mình hãy đưa Courtney đi Waco trước đã, rồi sau sẽ đi San Antonio. Mình không nên để người khác treo cổ hắn. Thằng khốn đó phải do mình xử mới được”.

34. Chương 34

Cả buổi chiều ngày thứ bảy Courtney ngồi viết thư cho cô bạn Mattie nàng đã đi khỏi Rockley ba tuần nay. “Lạy Chúa! tưởng như cả mấy tháng trôi qua”.

Nàng muốn Mattie biết nàng không ân hận vì đã quyết định đi Waco. Bà Mama Alvarez bảo đảm với nàng rằng trên đường đi về Kansas có nhiều người thường ghé Alameda nên dễ tìm được người chuyển thư cho nàng. Courtney viết thư cho Mattie lá thư dài kể lại chuyện chuyển đi, chỉ giấu là nàng đã trở thành người yêu của người dẫn đường cho nàng. Rồi nàng kể sẽ hi vọng sẽ tìm lại được cha nàng ở Waco.

Từ đây đến đó chỉ còn chưa đến bảy ngày đường. Đến ngày ấy nàng sẽ thấy trực giác của nàng là đúng hay nàng chỉ đang chạy theo ảo ảnh nhiều màu sắc cầu vồng? Nàng không dám nghĩ đến chuyện thất bại rồi sẽ ra sao ở Waco. Không tiền bạc, không thân thích còn Chandos rồi sẽ ra sao?

Ngày sắp hết Courtney không muốn đợi Chandos thêm nữa. Nàng muốn đi xuống nhà ăn chiều, nhưng bà Mama dứt khoát không cho. Bà nhắc lại lời can ngăn của Chandos. Hôm nay chân nàng đã có thể chịu được phần nào sức nặng cơ thể. Courtney có thể bỏ cây gậy mà khập khểnh đi. Mama Alvarez nói đúng. Bà là hiện thân của sự tử tế, hoàn toàn trái ngược với cô con gái.

Courtney nói chuyện với bà và bà cho biết Calida làm đêm ở quán rượu phục vụ cho khách uống “Nó chỉ làm thế thôi, không có gì khác đâu cháu”.

Courtney thấy rõ bà mẹ không chấp nhận việc làm của con gái mình. Bà bảo lẽ ra Calida chẳng cần phải làm “nó đi làm chỉ vì thích thế thôi”.

“Nó buồn lắm. Ninã của tôi buồn lắm nhưng giờ nó lớn rồi biết làm sao cháu”.

Courtney mừng thấy một ngày nữa sắp hết mà không gặp Calida nàng từ giã bà trong niềm vui đó. Hôm nay, nàng muốn đi ngủ sớm Mama phải đi dự lễ sinh nhật, Calida đi làm, nhà trống vắng quá. Nhưng ngoài phố thật ồn ào vì hôm nay là thứ bảy. Ở cái thị trấn khai hoang miền viễn tây đâu cũng thế. Bọn đàn ông như trẩy hội suốt đêm. Chẳng có mấy người có vợ để mà bị lôi đi nhà thờ. Họ uống say và ngủ mãi đến trưa chủ nhật.

Courtney mỉm cười nhớ lại những ngày chủ nhật ở Rockley. Nàng thấy có nhiều người ngủ gật trong buổi lễ, mắt đỏ ngầu, người rã rượi, có kẻ ôm đầu khi bài giảng kéo dài và cầu kinh ồn ào quá. Có lẽ nhà thờ Alameda này cũng vậy thôi.

Nàng mơ màng thiu thiu ngủ và chẳng bao lâu đi vào giấc ngủ. Nhưng giấc mơ làm nàng khó chịu. Có ai chạm vào nàng. Có khối thịt đè lên người nàng.

Nàng kêu thét lên không thở được khi Chandos ở cạnh nàng, anh thường bảo nàng đừng kêu, hôn nàng để cho nàng yên lặng. Rồi Courtney thấy có người hôn nàng thật, nàng dần dần tỉnh dậy thấy người kia vẫn đang hôn nàng. Nàng ngạc nhiên sao anh không đánh thức nàng, nhưng nàng có cái thích thú khi thấy anh có vẻ ham muốn nàng. Nàng quàng vai quanh cổ anh và thấy ria anh chạm vào má nàng Courtney bỗng lạnh toát.

- “Anh không phải là Chandos” nàng hét lên, vùng dậy khỏi người ấy.

Một bàn tay bịt miệng nàng lại. Háng hấn dập xuống người nàng và bộ phận đàn ông của hấn đè sát bụng nàng. Hấn trần truồng. Nhận thức này làm nàng kêu cứu, nhưng bàn tay ai lại bóp nghẹn ngay. Nàng cắn bàn tay hấn, hấn giật bàn tay ra và bịt ngay miệng nàng lại “Có gì đâu con này” hấn rít lên bực bội.

- “Đúng tôi không phải là Chandos – nhưng cô chẳng muốn thế là gì? Hấn còn ”thô bạo” hơn tôi chứ, hấn lại không có ở đây mà. Tôi làm cũng được”.

Nàng hất đầu thật mạnh ra một bên làm vuột tay hấn.

- “Cô không thích dân Mễ hả” Giọng hấn sắc lạnh, cơn giận của hấn lăm lăm nàng lo sợ và vội nằm yên một chút.

- “Calida bảo tôi cô cần đàn ông. Cô tta bảo cô cũng không khó tính lắm.. vì thế tôi đến đây giúp cô. Không phải bắt buộc cô. Hay cô muốn nhìn tôi trước chứ gì? Có phải vì thế mà rắc rối à?”

Người nàng muốn chết lặng đi, máy móc gật đầu.

“Cô đừng kêu thì tôi buông cô ra nhé?” Nàng gật đầu. Hấn buông tay. Nàng không kêu và hấn có vẻ thoải mái.

Courtney cân nhắc thấy rằng mình không có hi vọng kêu cứu lúc này. Nhà không có ai. Ngoài phố rất ồn ào, chẳng ai nghe tiếng nàng. Nàng luồn tay xuống gối rất nhẹ nhàng, cẩn thận nắm lấy khẩu súng. Đây là thói quen đã luyện được trong chuyến đi vừa qua. Nàng mừng rỡ. Nhưng nàng không có ý định dùng súng. Nàng thấy không cần phải bắn vào hấn.

Vừa lúc đó hấn bật que diêm, quơ cao như tìm đèn. Courtney nhẹ nhàng kéo tấm trải giường lên cao và nhắm khẩu súng về phía người lạ. Hấn nhìn thấy khẩu súng và đứng ngay như chết. Hình như hấn ngưng thở.

- Cầm ông bỏ que diêm đó xuống, thưa ông. Que diêm đó di chuyển một chút là tôi bắn đó.

Courtney thấy mình nóng bừng trở lại. Nàng chưa bắn bao giờ. Nhưng nàng lần đầu thấy rõ quyền lực của khẩu súng giờ lên. Tay nàng tê dại. Nàng thấy mình không hoảng sợ nữa và biết người kia đang hoảng.

- “Đốt đèn lên, nhưng đừng có động tác gì đột ngột, thế, thế, chậm chậm thôi, rồi bây giờ ông có thể tắt que diêm. Nào bây giờ, ông là đồ quỷ ở đâu ra thế?”

- Mario.

Mario à? Nàng nhú mày suy nghĩ – “Hấn ở đâu nhỉ?” nàng nhớ rả. Chandos đã nói trong cơn mê. Anh nói gì nhỉ. Calida đi đến giường của Mario.

- Vậy anh là bạn của Calida?

- Tụi tôi là anh em họ.

- Lại là anh em nữa kia? Đẹp đẽ nhỉ!

Giọng đùa cợt đó làm hấn thêm bứt rứt.

- Thưa cô tôi mặc đồ được không? Tôi đã phạm sai lầm.

Nàng thấy mặt mình muốn nóng bừng “Nhanh lên đi”.

Bây giờ nàng có thể nhìn hấn. Người to lớn, không cao lắm, hình như cả sức nặng thân hình hấn tập trung vào bộ ngực. Hèn gì nàng chẳng muốn chết ngộp. Rất may, Lạy Chúa! hấn không định bóp cổ nàng bằng đôi tay kia. Nàng nghĩ hấn có thể đạt đến mục đích nếu hấn nhất định dùng sức. Xem ra hấn không phải là người xấu.

“Tôi xin đi”.. hiển nhiên nếu cô cho phép.

Chắc là một cách cho nàng hạ nòng súng xuống. Nàng không đổi thế.

- Thông thả đã, tôi muốn biết thật sự Calida đã nói gì với anh?

- Nói láo.

- Tao không lạ gì điều đó, nhưng thật sự là gì?
 - Nó bảo cô là gái làm tiền, cô đến Alameda là để làm cho nhà Bertha.
- Má Courtney nóng bừng.
- Bertha là tên nhà thổ?
 - Đúng, nhà thổ hạng sang.
 - Thế tại sao tôi lại ở đây – Nếu tôi định sống ở đó?
 - Calida nói chân cô bị đau – Cô ở đây cho đến khi chữa khỏi chân.
 - Nó còn nói gì nữa – Kể hết đi!
 - Còn nhiều, nhưng chắc cô không thích nghe. Tôi sợ...
 - Dù sao cũng cứ nói cho tôi nghe.
 - Nó nói cô đang thiếu đàn ông, rằng cô...không đợi được cho đến khi sang nhà Bertha.
- Nó nói cô tìm giúp một người đàn ông. Cô đang khát tình.
- Sao lại phải bịa đặt thế.... nó nói “khát tình” thực à?
- Hắn gật đầu và chăm chú nhìn nàng.
- Nàng làm hắn ngạc nhiên khi ra lệnh.
- Ông đi đi. Không, không đứng đấy mà đi giày đau. Xách giày theo và ông nhớ, nếu thấy ông vào phòng tôi, tôi sẽ bắn ông vỡ đầu.
- Hắn dứt khoát không nghi ngờ gì điều đó.

35. Chương 35

Khi Calida vào bếp thì đã thấy Courtney đang ở trong đó. Ắ ngạc nhiên thấy nàng đã dậy và ả dùng ánh mắt để biểu lộ nỗi ngạc nhiên của mình. Ắ thấy Courtney chỉ có một mình.

Calida uốn ẹo đi tới, lắc mông như đánh nhịp, rồi cười toét khi thấy vẻ bỡ ngỡ của Courtney:

- Sao đêm qua tụi bay khá chứ? Guinja? Rồi ả đổi giọng chua ngoa, Mario còn ở đó chứ hả?
 - Mario không ở lại. Giờ này chắc hắn còn đang sợ. Tao suýt bắn hắn chết rồi đó.
- Cái cười của Calida muốn tắt.
- Nói láo. Hắn đi đâu nếu không ở đây? Hắn không về nhà đêm qua, tao biết thế.
 - Hắn chui vào giường con đàn bà nào rồi vì hắn không làm được cái mà hắn muốn trong cái nhà này.
 - Mày nói hay thế, nhưng không biết thằng Chandos có tin mày không?

Courtney chột hiểu. Thì ra cái trò này là để kéo cho được Chandos. Đáng lý mày phải đoán ra chứ?

Courtney bỏ rơi ly cà phê xuống, rồi bất ngờ tát Calida bằng hết sức mình. Calida gào lên, hai người đàn bà lao vào nhau, các móng tay xòe hết ra chỉ muốn cào nhau. Calida là dân chuyên nghiệp, ả đánh những đòn hiểm độc. Còn Courtney chưa bao giờ biết đánh nhau như thế nào. Nhưng nàng đang tức giận điên cuồng. Nàng đánh đá một cách man dại như con thú dữ. Courtney tát được hai cái mạnh và cái tát thứ hai làm Calida đổ máu mũi. Nhưng nàng mất thăng bằng té xuống khi Calida húc đầu gối vào bụng nàng, rồi dùng cả sức nặng của ả đè lên nàng.

Sau đó ả chạy vào bếp. Khi Courtney đứng dậy được Calida cầm lăm lăm con dao trong tay.

Courtney vội dừng lại. Tóc nàng muốn dựng ngược cả lên. “Mày còn chờ gì?” Mày muốn đổ máu, xông vào đi. Courtney đứng nhìn con dao khoa lên như muốn làm cho nàng hoa mắt. Nhưng danh dự buộc nàng phải thẳng trận này.

Calida thì đang tính toán. ả không thể giết đồ Mỹ cái này, dù rằng Courtney tấn công trước. Tội Mỹ sẽ treo cổ ả vì ả là dân Mễ. Nhưng con guinja này có thể giết ả lăm “Nhìn mắt nó thì biết”.

Calida thật sự hoảng sợ khi thấy Courtney nắm lấy cổ tay ả mà vặn và chân nàng cứ sấn tới phía ả “Con này điên mất rồi”.

- Buông cả ra!

Hai người vội rời nhau. Chandos đứng trên khuôn cửa, mặt đầy sát khí.

- Tao bảo buông ngay con dao quỷ đó ra. Con dao rơi xuống sàn và hai người phụ nữ rời xa hẳn. Calida vượt lại quần áo, lau vết máu trên má. Courtney không biết làm gì, thấy xấu hổ vì đánh nhau trước mặt Chandos, nàng cúi nhặt mảnh vỡ của tách cà phê.

- Nào, nói đi tôi đợi.

Courtney trừng mắt nhìn Calida, nhưng ả nghiêng đầu một bên nhìn chéo ra phía sau nàng. ả vẫn có thể bịa chuyện gì đó.

- Con Guinija anh mang về đây, nhào vô đánh tôi.

- Đúng không, Courtney?

Courtney quay lại nhìn anh. Mắt nàng mở lớn kinh ngạc “Courtney” Bây giờ anh gọi tôi là Courtney? Tại sao vậy, sao lại gọi thế vào lúc này?

Anh thở dài, bỏ yên ngựa xuống sàn rồi đến bên cạnh nàng.

- Làm cái quỷ gì mà em giận dữ thế.

- Đừng hỏi. Nó ghen đấy.

- Nó vu khống đấy. Nếu mày còn nói nữa, tao sẽ nói hết cho hắn nghe.

- Vậy mày nói cho hắn biết mày tổng tao ra khỏi phòng như thế nào khi tao đến đó gặp mày xem! Rồi ả phân trần.

- Nó khủng khiếp lắm Chandos. Khi tôi chỉ hỏi nó đến đây làm gì, nó bảo không việc gì đến tôi.

- Mày nhớ đi. Mày đã chửi tao những gì hôm ấy?

- Tao chửi mày? Tao chỉ đến để chào mày...

- Lắm mồm, Calida.

Rồi anh nắm lấy cánh tay Courtney, kéo về phía mình.

- Hãy nói mau đi, tôi đi suốt đêm về đây. Tôi mệt muốn chết và không có thì giờ để đoán những câu lếu láo mà biết sự thật này đâu. Nào cho tôi biết chuyện gì xảy ra? Như con vật cùng đường, Courtney xổ ra:

- Anh muốn biết hết hả? Được lắm. Đêm qua tôi bị đánh thức vì một thằng mò vào giường tôi. Trần truồng như tôi vậy. Chính... chính cái cô bồ của anh đã đưa nó đến cho tôi đó.

Anh siết chặt tay nàng lại, nhưng giọng nói dịu dàng.

- Nó có chạm đến cô không?

- Không

- Nó đã làm gì cô?

- Chandos!

- Cô có chết nó mới cởi quần áo cô ra mà cô không biết nó làm gì?

- Lạy Chúa! tôi bỏ quần áo khi đi ngủ. Vì ngoài ồn quá, nên tôi đóng cửa sổ. Trời nóng quá! Tôi thức dậy khi nó lên vào phòng. Chắc nó cởi quần áo rồi leo lên chỗ tôi.

- Nó đụng đến chỗ nào?

- Nó hôn tôi, Chandos – khi tôi thấy bộ ria của nó, tôi biết không phải là ... nàng nói thì thảo: anh.

- Rồi sao?

- Hiển nhiên... tôi chống trả kịch liệt. Hắn không ngờ có chuyện đó. Hắn dậy thắp đèn và tôi lấy được khẩu súng ngay dưới gối. Hắn sợ quá nên nói hết sự thật. Cả hai quay lại phía Calida.

- Chuyện hay lắm, cô Mỹ cái. Nhưng Mario không về nhà đêm qua nếu hắn không ngủ qua đêm với cô, hắn đi đâu? Chandos buông tay Courtney và quay lại phía Calida, Calida chưa bao giờ thấy vẻ mặt Chandos như thế và đây là lần đầu tiên ả hiểu gã này chẳng tin ả dễ dàng đâu.

Ả khựng tay.

- Mario? Tại sao cô lại đưa Mario vào buồng cô ấy?

- Đưa nó vào cho con đó à? Không. Tao chỉ bảo nó con này ở trong phòng này tao chỉ gợi ý cho gã là đến gặp con nhỏ, làm cho nó vui lên, vì nó có một mình. Còn nếu con Mỹ cái đó mời nó lên giường là chuyện của nó!

- Đồ ngựa cái điều ngao, Courtney hét lên. Chandos cũng vươn tay nắm lấy họng Calida.

- Tao có thể bẻ gãy cổ mày, con nai phun nọc. Người đàn bà mày phỉ bang là do tao mang gỏi đến đây. Tao nghĩ đây là chỗ để cô ấy an toàn. Vì mày đã làm ra cái trò bắn thủ đó, tao phải giết chết cái thằng lừa đó dù không thù oán gì với nó cả. Nó chết vì sự sắp đặt lươn lẹo của mày.

Calida lạnh toát “giết hắn”. Ả hét lên “vì sao?”. Nó có làm gì đâu? Con đó nói nó không làm gì cả mà! Chandos đẩy ả ra xa.

- Nó đột nhập phòng cô ấy và làm cô ấy sợ. Nó sờ vào người cô ấy. Thế đủ nó phải chết.

Chandos đi ra cửa. Và Courtney vội vã chạy theo. Nàng sợ hãi bủn rủn cả tay chân.

- Anh nhìn mọi chuyện nhiều khi quá mức gay gắt. Chandos, không phải tôi chê gì điều đó. Nhưng nếu tôi muốn giết gã đó. Lạy Chúa! tôi có thể trị hắn lúc đó rồi.

- Mèo con, em không được làm thế là phải rồi... giọng anh không có chút gì khôi hài trong đó.

- Chandos, tôi không biết nói sao, nhưng anh không thể giết Mario được. Gã không có lỗi. Ả nói láo với gã là tôi đến để làm cho nhà Bertha. Ả nói tôi là một con đười ươi làm tiền, tôi cần đàn ông, tôi – tôi...

- Hết thuốc chữa! Chandos tiếp lời như reo lên.

- Anh còn dám cười hả Chandos?

Nàng nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ nhưng thấy rõ anh không còn muốn giết người nữa.

- Thế đấy! Ả bịa chuyện cho gã như vậy. Hắn đến đây là để “giúp em”?

- Ôi, Lạy Chúa! Không ngờ anh lại đoán ra như vậy. Chuyện có thể tệ hại hơn nữa. Hắn có thể dùng sức ép em dù hắn biết em không chịu. Nhưng hắn không làm vậy.

- Được rồi Chandos thở dài. Anh sẽ không giết gã. Nhưng anh còn có việc phải làm. Ngồi đợi anh trong phòng. Rồi anh đưa tay sờ má nàng.

- Bây giờ em hãy sửa sang lại một chút. Rồi ngủ đi. Em có vẻ cần ngủ nhiều đó. Anh đi không lâu đâu.

Khi Courtney bước vào trong phòng nàng mới bắt đầu thám đôn. Mất cá chân nàng sưng tấy và đau chưa từng thấy! Nàng nhìn vào gương và giật mình. Lạy Chúa! Chandos thấy mình như thế này... tệ quá!

Từng mớ tóc nàng đầm máu. Áo nàng đầy những vết cà phê. Một đường xẻ ở vai áo làm lộ ra mấy vết móng tay còn đọng máu khô. Mấy giọt máu ở cổ và khoeé mắt, phần sát tai nàng đều có vết cào xước.

“Dù sao cũng may là Chandos đã tin mình, và nhận rõ chân tướng của Calida. Từ đây chắc anh chẳng dám ngủ với ả nữa”.

Nàng phải đi tắm trước đã. Nhưng khi nàng xuống dưới nhà thì cả Chandos và Calida đã đi khỏi. Nàng đun nước để tắm và vừa gặp lúc Mama vừa về giúp nàng mang nước lên gác. Nàng không nói gì về chuyện xảy ra chỉ kể với bà Chandos đã về.

Nàng trang điểm và chuẩn bị lấy nước ra thùng tắm thì Chandos bước vào. Anh chẳng thèm gõ cửa. Nàng đã quen với kiểu này từ trong chuyến đi nên cũng không để ý. Nhưng nhìn thấy mặt mũi, quần áo anh làm nàng sững sốt. Anh nhìn thùng nước tắm rồi nói:

- Hay quá, anh đang cần đấy.
- Sao anh không có gì kể cho em nghe hả?

Anh thở dài tránh né!

- Có gì đâu mà kể. Anh không giết hấn, nhưng cũng không thể nào buông xuôi dễ dàng như vậy. Calida bỏ đi lúc em ra khỏi bếp. Nếu không anh cũng xách cổ nó đi.
- Nhưng Chandos, Mario có làm gì đâu?
- Nó sờ vào em.

Đúng là một câu trả lời chắc nịch. Nàng định nói ra nhưng rồi lại đổi chiều câu chuyện.

- Ai thắng?
- Có thể xem là hòa cũng được. Anh vừa nói vừa ngồi lên giường, miệng rên rĩ.
- Cái thằng chó đẻ hình như cũng làm gãy của anh một cái xương sườn.

Nàng vội nắm áo anh, mở nút. “Để em xem”.

Anh đã nắm chắc lấy nắm tay nàng. Cặp mắt của anh nhìn sâu vào mắt nàng, nói lên không biết bao nhiêu điều.

- Anh phải tắm đi. Em ra ngoài một lát.
- Em cứ ở yên đây. Chỉ cần em quan lưng lại.
- Dù sao cũng nên.
- Ở lại, đồ quý.
- Cũng được thôi.

Courtney nhìn quanh rồi nàng chạy ra cửa sổ, nàng kéo ghế ngồi nghiêm trang, cắn răng vào nhau, yên lặng chờ đợi.

- Sao mắt cá chân của em đỡ chưa?
- Khá hơn nhiều.

Nàng lắng nghe tiếng sột soạt của quần áo anh bỏ trên sàn và cố gắng tập trung chú ý cảnh bên ngoài đường phố. Người đi lễ nhà thờ từng nhóm nhỏ, hai đứa con trai quần áo

sạch sẽ trong ngày chủ nhật đang chuyển banh cho nhau. Một bé gái chạy sau con chó.

Courtney nhìn những cảnh đó, nhưng không thấy gì hết.

Courtney dậm chân xuống sàn. Tại sao hấn lại hành hạ mình như thế. Nàng cảm thấy bên trong nàng như tan chảy và hấn lạnh lùng tắm mà không một chút nghĩ rằng hấn đã hành hạ nàng đến thế nào. Đúng là con quỷ vô tình.

- Mèo con, ngồi xuống đi em. Hay có lẽ em nằm ra, găng thư giãn.

Giọng hân môn trớn Courtney ngồi xuống

“Nghĩ chuyện gì đi Courtney... Chuyện gì cũng được Courtney ơi”.

- Anh đã sắp đặt xong chuyện ở Paris chưa?

Giọng nàng như lạc đi.

- Ái dà... Anh lại phải đi San Antonio.

- Trước hay sau khi anh đưa em đến Waco?

- Sau chứ? Và anh phải gấp mới kịp được, nên ta sẽ phải đi nhiều. Em có chịu nổi không?

- Em có quyền lựa chọn không?

Nàng thấy giọng mình vỡ ra, nhưng vẫn không sao tránh được. Nàng biết hân muốn viện cớ rũ nàng khỏi tay hân càng sớm càng tốt.

- Có gì rắc rối không mèo con?

- Không có chuyện gì cả? Ta đi hôm nay chứ?

- Không, anh cần nghỉ ngơi một chút. Anh nghĩ đêm qua em cũng không ngủ được.

- Đúng vậy.

- Em nghĩ xem có cái gì cột chỗ xương sườn này cho anh không?

- Cái gì được nhỉ?

- Đồ lót của em cũng được.

- Không lấy của e được rồi. Em chỉ có hai cái. Để em hỏi...

- Thôi đừng hỏi. Có lẽ không gãy, chỉ tấy lên chút thôi.

”Lạy Chúa! nàng muốn rời khỏi phòng một chút mà không được sao?

- Em có còn phải lo ngại gì nữa không, Chandos? Có gì buộc em ở trong phòng này vì anh không?

- Anh nghĩ em đã quen ở riêng với anh rồi chứ, mèo con? Tại sao lại đột nhiên không nhẽo thế?

- Vì em thấy không lịch sự khi ngồi đây lúc anh tắm!

- Nếu chỉ có thể thì... anh xong rồi.

Courtney nhìn quanh. Thùng nước tắm đã sạch trơn và Chandos đang ngồi cạnh giường, chỉ có chiếc khăn tắm quấn ngang hông. Nàng lại vội quay ngoắt ra cửa sổ.

- Lạy Chúa! anh mặc quần áo đi chứ.

- Anh để đồ dưới bếp rồi.

- Em đã mang lên đây, cạnh bàn lớn đó.

- Vậy làm ơn một chút, anh chẳng nhúc nhích nổi nữa. Nàng đột nhiên có cảm nghĩ là anh đang đùa rỡ với nàng. Nàng cau mày, xách chiếc túi yên để ra giường.

- Nếu anh mệt, ngủ trong phòng em đi. Em ra ngoài tìm chỗ khác.

- Ừ ừ. Buồng này đủ chỗ cho hai đứa.

Giọng anh dứt khoát, không muốn bàn cãi thêm nữa.

- Có lỗi bịch không?

- Anh biết chứ.
- Em làm sao ngủ được bên cạnh anh?
- Em chưa được làm tình trên một chiếc giường mà... mèo con!

Anh mỉm cười nhìn nàng, làm nàng muốn ngưng thở. Nàng thấy chân mình muốn khụy xuống, vội níu lấy cốc màn. Anh đứng dậy. Chiếc khăn tắm tuột xuống, chứng tỏ anh nói rất nghiêm túc. Thân hình anh trơn láng, mạnh mẽ và còn ướt.

Ồi, Lạy Chúa! nàng muốn nhảy vào ôm lấy anh. Nàng rất muốn gần gũi làm tình với anh, nhưng không chịu nổi thái độ lạnh lùng của anh vào lúc sau đó.

- Em đã “rít” lên cả buổi sáng nay bây giờ mình “gừ” với nhau đi.
- Đừng anh... tiếng thì thầm của nàng tắt vì môi anh đã dán vào môi nàng.

Anh lùi thân mình lại phía sau nhưng không tách ra khỏi hân người nàng và thân mình nàng bám lấy thân anh trong cái thế hoàn toàn tự nguyện.

Anh mỉm cười già dặn “Anh xin lỗi – mèo con. Anh không muốn thế em dư biết điều đó”.

- Thì thôi đi!
- Nhưng anh không thể nào cưỡng nổi. Anh phải học cách kiềm chế, để ý những cảm nhận của em. Anh không phải giảng luân lý đâu. Nhưng mỗi lần anh nhìn thấy em có dấu hiệu là em cần anh.. thì anh điên lên.
- Thật dơ dáy!
- Em nghĩ rằng anh làm như thế là không tự chế được anh hay sao?
- Trờ ơi, Chandos, xin anh.
- Anh cần em nhưng không phải chỉ vì thế. Anh kéo sát nàng vào mình, cặp môi anh lướt trên má nàng.
- Hân đã sờ vào em. Anh phải tẩy vết nhơ này đi cho em. Anh bắt buộc phải xóa nó đi.

Làm sao nàng có thể cưỡng lại được nữa?

Và câu nói này cho thấy anh quyết tâm làm ráo riết đến mức nào!

36. Chương 36

Bầu trời đêm là một tấm thảm đen rải rác vài hạt kim cương lấp lánh. Ở ngoài xa trâu bò rống như gọi nhau và thật xa nữa có tiếng kêu lẻ loi của một con mèo rừng. Trời đêm lạnh ngắt và từng cơn gió nhẹ khua động những chùm cây trên ngọn đồi phía trước

Mấy con ngựa ì ạch lên dốc rồi dừng lại dưới cây lớn, vài chực ánh lửa lóe lên dưới cánh đồng phía dưới chân đồi. Courtney thở dài.

- Thành phố nào đó nhỉ?
- Không phải thành thị nào đâu. Đó là trại Bar M đấy.
- Sao lớn thế?
- Lớn lắm, những gì Fletcher Straton dựng lên, ông ta làm đều thật lớn.

Courtney nhắc lại tên Fletcher Straton này đã đọc trên báo. Bài báo có tấm hình trong đó có người giống như cha nàng. Fletcher là người chủ trại đã dẫn độ tên cướp trâu bò để giao cho nhà cầm quyền ở Waco.

- Sao mình lại ngừng ở đây? Courtney lại hỏi.

Chandos xuống ngựa rồi đi vòng đến bên ngựa của Courtney.

- Sao anh dừng ngựa ở đây khi mình đã gần đến Waco rồi?

- Đúng, chỉ còn chừng hơn sáu cây nữa là đến thành phố. Anh ôm ngang lưng nàng đỡ xuống ngựa. Từ lúc đi khỏi Alameda anh chẳng bao giờ giúp nàng. Chẳng bao giờ anh kề cận nàng như thế.

Chân vừa chạm đất nàng buông hai tay vịn trên vai anh nhưng anh vẫn yên lặng giữ vòng tay đỡ nàng

- Sao mình không đi thẳng đến Waco luôn?

- Anh không dừng trại đâu, mèo con à. Và với giọng rất dịu dàng anh tiếp.

- Anh tạm biệt em.

Choáng váng, Courtney đứng chôn chân tại chỗ.

- Anh... Anh không đưa em vào đến Waco?

- Anh không muốn đưa em vào đó. Có một số người trong thị trấn này... anh không muốn gặp mà anh chẳng đành lòng để em tự lo vào Waco một mình. Anh muốn có ai đó mà anh tin được ở gần em. Có một bà ở Bar M là bạn anh... Anh thấy đấy là cách hay nhất cho em.

- Liệu anh có để em ở với người thân của một cô bồ nào không đấy? Nàng òa khóc và nghi ngờ.

- Không, không có chuyện đó đâu bà Magaret Rowley là quản gia của gia đình Straton, một cô quý phái người Anh, một cô gái có cái dễ thương của người mẹ.

- Chắc là cô gái hơi già một chút? Anh như không chú ý đến giọng gai góc của nàng, chỉ nói rất nhẹ nhàng:

- Em muốn nói gì cũng được, nhưng đừng gọi là bà như thế. Trước đây anh có lần bị bà bộp tai chỉ vì nói thế. Từ bụng nàng có cái gì nôn nao trào lên chẹn cổ. Anh thật sự tính đến chuyện bỏ nàng ở đây. Anh rời bỏ nàng một cách đơn giản như thế sao? Dù sao, nàng cũng tin rằng nàng là cái gì với anh hơn thế chứ, hơn nhiều chứ.

“Đừng nhìn anh thế mèo con”

Anh quay đi một lát, nàng ngồi quan sát anh, nhìn anh chăm chăm. Anh bực bội bề những cành cây chất chồng vào nhau thành đồng và châm lửa. Ngọn lửa bập bùng cháy, ánh sáng chập chờn làm nổi những đường gân guốc trên khuôn mặt Chandos.

“Anh phải đi San Antonio kéo muộn. Anh cố gắng nói – Anh không có thời gian chờ em ổn định”. Anh chẳng cần lo cho em có chỗ ổn định. Cha em là bác sĩ. Nếu ông có ở thị trấn... Chắc cũng dễ tìm thấy ông thôi.

“Nếu ông ở đấy...” . Một chút tàn lửa văng lên trên k...

”Nếu không có ông, ít nhất có ai đó giúp em... bà Magaret Rowley là người tốt. Bà biết nhiều người ở Waco. Chắc bà có thể sẽ cho em biết cha em có ở đây không. Nên có thể ngay tối nay em biết rồi.

- Mình em biết thôi? Vậy anh cũng không thèm đợi để xem có dứt khoát sao.

- Không

Mắt nàng tròn xoe, đầy vẻ nghi ngờ. Bây giờ anh cũng không đưa em vào trại nữa?

- Anh không vào được. Trong trại có những người mà anh không muốn gặp. Nhưng anh sẽ đợi ở ngoài này cho đến khi thấy em vào trong an toàn. Trong ánh mắt nàng anh thấy tất cả đau khổ, mất tin tưởng, rối loạn. Đôi mắt như thủy tinh trong veo giờ đây đầy nước mắt tuôn tràn.

- Quỷ thật, sao em cứ nghĩ rằng anh bỏ em ở đây? Phải biết rằng anh đã thề không bao giờ trở lại nơi này nữa.

Courtney quay mặt đi mà lau nước mắt.

- Chandos, tại sao anh ghét chỗ này mà lại để em ở lại đây?

Anh đến sau lưng nàng, đặt hai tay lên vai nàng. Họ đứng sát nhau làm cho nước mắt Courtney càng tuôn tràn.

- “Anh ghét người ở đây ngoài trừ bà già ấy vì một lý do mà chỉ có Chúa biết, anh không ngờ là bà Margaret Rowley lại chịu làm việc ở Bar M. Nếu anh biết một người khác, ở quanh đây, anh mang em đến đó liền. Nhưng ở đây anh chỉ biết có mình bà ấy là có thể gửi em được mà anh không phải lo cho em nữa”.

- Lo cho em? thật chua chát nhỉ. Việc anh đưa em đến đây.. là xong rồi. Anh lại định sẽ không gặp lại em. Vậy việc gì phải lo cho em?

Anh nắm vai quay nàng lại đối diện với mình.

- Đừng có hành hạ anh như thế cô nàng!

- Hành hạ anh? Thế còn ai hành hạ em? Anh biết tình cảm của em như thế nào mà?”

Anh lắc vai nàng “Em muốn gì ở anh nữa?”

- Em... Em...

“Không được. Mình không được van xin. Mình không được cầu xin hấn đừng bỏ mình, dù cuộc biệt ly này làm mình đau đớn đến mức nào”. Nàng không thể nói nàng yêu anh!

Anh có thể bỏ nàng như thế này, thì nói với anh có ích gì nữa?

Nàng xô anh ra. Em không cần gì ở anh cả. Đừng có xem em là trẻ nít. Em chỉ cần anh đưa em đến đây, không cần anh lo chỗ cho em ở. Em có thể tự lo lấy. Lạy Chúa! em đâu phải đồ vô tích sự. Em không cần ai bố thí...

- Em xong chưa?

- Chưa, còn một chuyện em nợ anh nữa. Để em đi lấy.

Nàng cố đi qua chỗ anh nhưng anh nắm lấy cánh tay nàng lại.

“Anh không cần thứ tiền chết tiệt của em đâu!”

“Đừng ngớ ngẩn lúc đó anh đã thỏa thuận”.

”Đây không phải là chuyện tiền bạc. Trước đây anh đã từng bảo em đừng có...:

- Em chẳng hiểu gì anh cả. Em không hiểu anh chút nào cả, em biết không?

- Em biết anh không đến nỗi tệ như anh cố làm ra thế! Anh cố làm cho em nghĩ về anh như thế để làm gì?

Anh có thể nói với em vì sao anh đi San Antonio được không?

- Anh cần gì phải nói?

- Anh đi đến đó để giết người. Một vụ giết người không đúng luật, không có luật pháp gì

cả. Anh phải xét xử hấn, phải kết tội hấn cho được và phải hành quyết hấn. Chỉ có điều rắc rối là: luật pháp đã bắt hấn. Người ta định treo cổ hấn.

- Thì càng tốt chứ sao?

- Hấn phải chết.

- Nhưng hấn đã bị bắt theo luật. Chẳng lẽ anh chống lại luật pháp.

Anh gật đầu.

- Anh chưa biết làm sao để nắm được hấn. Anh chỉ biết anh phải đến đó trước khi người ta treo cổ hấn lên!

- Em biết anh có lý của anh. Nhưng mà....

- Đừng nói nữa. Quỷ tha ma bắt em đi...

“Anh cũng chẳng cần nàng hiểu anh nữa” anh chỉ muốn nàng chán anh để sau này anh khỏi tìm cách gặp nàng nữa.

- Em làm gì mà nhìn anh thế. Anh không phải là người mà em tưởng đâu. Anh chẳng ra gì cả.

- Tại sao lại thế, Chandos. Để em ở đây chưa đủ sao, lại còn không muốn gặp lại em nữa?

Anh muốn làm em ghét anh sao? Có phải thế không?

“Em ghét anh mà em chưa biết đẩy thôi”

Nàng lạnh toát người khi thấy anh lấy con dao ở thắt lưng ra.

- Anh định giết em hả?

- Nếu anh muốn giết em, anh đã giết em cách đây bốn năm. Làm sao bây giờ anh lại giết em được?

- Sao... cái gì bốn năm trước? Nàng trừng trừng nhìn anh đưa lưỡi dao trên đầu ngón tay phải, nàng thét lên.

- Anh làm gì thế?

- Khi cứ nghĩ rằng em còn cần anh em còn nhớ anh, thì dây liên lạc giữa ta chưa hết được

- Phải cắt dây liên lạc.

- Dây liên lạc nào?

- Dây liên lạc ta đã tạo ra cách đây bốn năm.

- Tôi không hiểu gì cả.

Chandos bỏ dao – Courtney trở mắt nhìn anh đưa hai bàn tay đầy máu lên mặt rồi anh đặt mấy ngón tay đầy máu vào giữa trán từ đó vạch ra hai bên thái dương – Rồi đưa các ngón tay qua khoảng giữa hai chân mày kéo hai vệt xuống qua hai má xuống đến cằm.

Mới đầu Courtney chỉ nhìn thấy anh dùng máu đỏ chia mặt Chandos thành bốn phần, nhưng rồi trên nước da sạm màu của Chandos và cặp mắt xanh ngời sáng, nàng nhận ra hình ảnh một gã Comanche, một tên da đỏ.

- Ôi, là anh ư. Ôi Lạy Chúa! là anh ư?

Nàng hoảng hốt nhớ lại cảnh hãi hùng trong căn nhà kho của Elroy Brower.

- Ôi Lạy Chúa! lau máu đi không phải là anh mà.

- Là tôi đấy. Tôi là thế đấy và tôi vẫn là thế đấy.

- Không, không nàng lắc đầu từ trước ra sau....

- Hãy nhìn anh.

- Không! Anh đã bắt cha tôi anh đã bắt cha tôi à.

- Không phải tôi làm, hãy bình tĩnh. Chúng tôi chỉ bắt gã trại chủ đi theo còn những người khác chúng tôi bỏ lại cho chết.

- Người trại chủ. Trời ơi anh lại tham gia vào việc ấy! Sao anh lại để họ cắt xé anh ta như vậy?

- Không phải họ. Cô đừng tự lừa dối như vậy. Chúng tôi đã giết anh ta. Chính tay tôi đã đâm anh ta đến chết.

- Không, nàng gào lên.

Anh có thể giải thích lý do, nhưng anh yên lặng. Anh để nàng vùng vẫy, rồi một lúc anh buông nàng ra, để nàng chạy biến vào hướng trại Bar M, anh nhìn theo nàng một lúc rồi đứng lên.

Anh đã làm được đúng như mình mong muốn. Những hình ảnh của anh trong lòng nàng giờ này đã chết. Còn cuộc đời anh phải đem lại cho nàng có đủ không?

Anh đã để nàng được tự do, không còn ràng buộc. Nhưng còn những gì nàng để lại trong lòng anh.... Anh có gột bỏ nỗi không?

Chandos lau máu trên mặt và trở lại chỗ buộc ngựa. Mấy con ngựa dậm chân, vùng vẫy khi thấy anh đến gần. Có lẽ chúng tỏ dấu hiệu từ sớm hơn vì có một người nào đó đã đến đây. Anh hoàn toàn bị lôi cuốn vì những biến cố vừa qua đến nỗi chỉ còn ba bước nữa đến bên bếp lửa anh mới nhận ra có người ngồi sẵn ở đó – anh tưởng chẳng bao giờ anh nhìn thấy người đó nữa.

- Thoải mái chứ Kane?

Người đó nói vậy khi thấy Chandos đứng vào thế chuẩn bị tấn công.

- Cậu không bắn một gã chỉ vì hắn về đến trại hơi muộn? Mà tôi có quyền không biết đây là bếp lửa của cậu chứ?

- Không! Phải biết, ông Răng Cưa. Ít nhất, lần này ông phải biết.

- Nhưng tôi không biết. Và cậu đã quên ai dạy cậu sử dụng súng rồi à?

- Tôi không quên, từ ngày đó tôi vẫn thực hành rất nhiều. Ông già cười toét miệng để hàm răng bằng chần chặn đã làm cho ông có biệt hiệu đó. Ông khoảng sáu mươi, mảnh mai, nhưng vững chắc, còn có vẻ trẻ trung dù mái tóc nâu đã một phần chuyển sang màu xám. Ông chỉ biết về ba thứ, theo thứ tự ưu tiên là bò, ngựa và súng. Là một đốc công của trại Bar M, ông còn là bạn thân của Fletcher Straton.

- Kỳ, cậu chẳng thay đổi gì nhiều.

Thấy Chandos vẫn còn giữ thế sẵn sàng chiến đấu ông khụt khịt một cách hiền lành. Tôi không tin ở mắt mình khi thấy con ngựa hoang của cậu. Tôi không quên ngựa được.

- Tôi mong người hãy cố quên là ông đã nhìn thấy con ngựa này và quên ông đã nhìn thấy tôi nữa.

Chandos vừa cúi xuống lượm con dao dưới đất vừa nói:

- Tôi cũng nhận ra cả tiếng cậu nữa. Ông toét miệng ra cười. Tôi xin lỗi đã nghe chuyện giữa cậu và cô gái ấy. Tại sao lại gây cho cô ấy vết thương lòng như vậy... Cậu có thỏa thứ tò mò của lão già này không?

- Không

- Tôi không tin.

- Tôi có thể giết ông đó Răng Cưa và đi khỏi đây hàng chục dặm trước khi người trong trại tìm thấy xác ông. Ngoài cảnh đó tôi làm sao mà tin là ông có không nói với ông già là đã gặp tôi được?

- Nếu cậu chỉ đi qua, thì ông ấy biết hay không có ăn thua gì?

- Tôi không thích ông ấy nắm lấy người phụ nữ ấy mà tìm đến tôi?

- Ông ấy không được làm thế sao?

- Không

- Cậu nói nhanh quá! Kane, cậu có chắc đúng vậy không?

- Quý thật! Răng Cưa – tôi không muốn phải giết ông đâu.

- Xin vâng, xin vâng – Răng Cưa đứng lên tay đưa ra để thấy bàn tay ông không có gì cả.

- Nếu chuyện đó gay go thế. Tôi sẵn sàng quên là đã thấy cậu.

- Và ông phải làm sao cho đồ quý không đụng đến cô ấy đấy.

- Được chuyện này không khó gì. Tôi có được quyền biết tại sao cậu lại để cô ấy ở lại đây không?
 - Chỗ bà Rowley – cô ấy sẽ không ở lâu đâu.
 - Tôi sợ ông Fletcher muốn biết cô ấy là ai.
- Răng Cưa nhìn anh dò xét.
- Ông ấy không làm sao thấy. Chỉ cần ông kín tiếng là được.
 - Chính vì vậy cậu làm cho cô ấy tổn thương để cô ấy không nói gì phải không?
 - Răng Cưa, ông vẫn có tật hay xía vào chuyện không dính đến ông. Người đàn bà ấy không có thái gì với tôi và cô ta cũng chẳng có gì để nói với Fletcher Straton đâu. Vì cô ấy không hề biết tôi là ai cả.
 - Nếu ông làm đảo lộn, ông sẽ gây đám cháy không có nước mà chữa lửa đấy. Vì lúc ấy tôi sẽ không về kiểu này nữa đâu.
 - Bây giờ cậu đi đâu?

Chandos rít lên.

- Đúng là máu chó sắn.
- Thật ra đây chỉ là câu hỏi giữa bạn bè mà.
- Quỷ bắt ông đi.

Chandos đi qua mặt ông rồi nhảy lên lưng con ngựa chân sắt. Rồi anh nắm dây cương con ngựa của Dare Trask. Hai con ngựa kia của cô ấy, ông mang về hay cho ai đó để xóa dấu vết cũng được. Cô ấy sẽ khai với họ là mất ngựa. Cô ấy không chịu nổi cuộc hỏi cung ngày hôm nay đâu.

Khi Chandos đi xa, Răng Cưa dập tắt lửa. Hừ, chẳng có phúc gì cả. Ông cười khoái trí:

“Nó nói thế có ma nào mà tin chứ?”

37. Chương 37

Bầu trời đêm lấp lánh ánh sáng, tiếng đàn thú rống lên đâu đó . Mọi thứ vẫn như trước nhưng trong lòng Courtney đang có thay đổi lớn : một nỗi đau vì mình đã yêu một người man đại – một tên da đỏ man đại. Với cô lúc này, da đỏ là cái gì xấu xa, khủng khiếp . Một tên đồ tể, mà lại là Chandos, và là sự thật

Trên đường đến trại, nàng khóc và nấc lên từng hồi đến độ quên cả phương hướng . Không có tiếng anh chạy theo mình ? Không có cánh tay rắn chắc để an ủi nàng, không có giọng nói dịu dàng nào nói với nàng “đó không phải là sự thật ”. Không có lời giải thích nào để giải thích cho nàng hiểu tại sao. Nàng nhớ lại ngày xảy ra cuộc tấn công vào trại của Elroy Brower. Nàng nhớ nỗi lo sợ của nàng khi núp trong thùng thực phẩm. Nhớ người da đỏ. À không, Chandos với bộ tóc dài, mặt vẽ sơn màu để ra trận. Rồi nhớ anh định giết nàng, anh xoắn tóc nàng trong tay. Nàng nhớ ánh mắt không làm ta hoảng sợ, không có gì độc ác. Bây giờ nàng hiểu tại sao khi nàng gặp tay đầu súng này, gã săn người này nàng cảm thấy cái ánh mắt có cái gì làm nàng tin tưởng sẵn sàng giao cả mạng sống cho hắn

Rồi bây giờ Chandos nói về ngày ấy về một sự liên lạc gần gũi hai người đã hình thành. Ngày đó vì sao anh lại lại là người tham gia vào việc chém giết của người Comanche

Rồi chuyện ông già Bixla với người da đỏ tấn công vào trại của họ? Họ là người Comanche. Họ là bạn của Chandos

- Mấy con ngựa này có phải của cô không?

Giật mình nghe tiếng nói ở sau, hai chân Courtney như muốn sụm xuống

Người kia đến gần và nàng thấy con Nelly & con ngựa hoang của nàng. Sao Chandos không mang những con ngựa này theo anh nhỉ?

- Bác thấy chúng ở đâu?

Câu trả lời thật kỳ lạ:

- Cậu ấy đi rồi. Không biết có phải cô đang tìm không?

- Bác thấy người ấy đi?

- À .. ừ ... tôi có thấy

Tại sao lại phải làm nàng sợ hay nàng sợ vì Chandos nói chẳng bao giờ trở lại, vì không muốn gặp ai ở trong trại này?

- Tôi không ngờ bác lại biết người ấy – nàng hỏi như để cho có chuyện

- Cái lạ là tôi biết cậu ấy

Nàng dắt cương ngựa , lên yên và càng thấy như mù mờ hơn nữa

- Bác có làm ở Bar M không ?

- À ... có. Tôi tên Răng Cưa hay đúng hơn gọi tôi là Hàm Răng Cưa

- Cháu là Mèo rồi chợt nhớ ra, nàng chỉnh lại. Cháu là Courtney Harte. Cháu không định đến đây, cháu định đến Waco và thuê phòng. Ở đó có phòng không?

- Có, nhưng fải đi hơn sáu cây số nữa

- Cháu biết, cháu biết ... bác làm ơn cháu rất cảm ơn

Hàm Răng Cưa yên lặng. Ông không phải là loại người ngoảnh mặt làm ngơ khi mấy bà mấy cô gặp khó khăn. Sự thật là nàng có nhiều vấn đề đặt ra. Có lẽ lão Fletcher nó sẽ lột da sống ông nếu lão biết ai đã gọi cô nàng này đến đây mà ông lại để cô đi ...

- Thưa ... xin ... cô lưu ý. Tôi vừa nghỉ ở trại ra. Tôi cũng ít khi xuống phố lắm, và cô cũng chưa đi đến đó. Xét về mọi khía cạnh ra thì tối nay cô chưa nên đi vào thị trấn ấy vội. Chắc cô nên nghỉ ở Bar M tạm đi đã

- Theo cháu được biết cháu fải đến gặp bà Margaret Rowley, cháu cũng không biết nữa, nhưng anh bảo cháu vậy. Nhờ ơn Chúa, cháu không còn bé nữa. Cháu không cần cô bảo mẫu

Một que diêm xoè sáng khi hai người nhìn nhau. Hàm Răng Cưa suýt đốt cháy ngón tay vì ngó nàng. Ông cười rộng rãi:

- Theo tôi! Tôi dẫn cô đến chỗ Margaret

- Margaret?

- À, Margaret có chỗ làm việc ở phía sau kia, nhưng có thể bà còn ở trên nhà lớn. Đừng lo, gặp Margaret là cô bé thích bà ấy liền à, tôi chắc bà ấy sẽ lo cho cô thôi

- Bác rất tử tế ... Nàng thúc ngựa tới và biết rằng nàng cũng không có cách nào khác. Một lúc sau nàng gọi chuyện:

- Cháu có làm phiền bác không nếu cháu xin bác đừng nói với ai về cái người đưa cháu đến đây và đừng nói bác gặp người đó nữa?

- Cô có thể cho biết vì sao không?

- Ừa, tại sao? Cháu cũng không biết nữa? Chandos không giải thích. Anh ấy chỉ nói không muốn gặp một người nào ở đây. Cháu chỉ biết vậy

- Bây giờ hấn lấy tên là Chandos?

- Cháu tưởng bác có nói là biết anh ấy?

- Khi cậu ta ở đây lần trước, cậu có cái tên thần thánh gì của người da đỏ dài loằng ngoằng, chẳng ai đọc và nhớ hết
 - Cũng có âm như vậy hả bác?
 - Cô biết cậu ấy lâu chưa?
 - Chưa ... Nếu tính cả là ... thừa thừa ... – thật ra cháu biết anh độ một tháng. Anh ấy đưa cháu từ Kansas đến đây
 - Từ Kansas ... Hàm Răng Cưa huyết sáo miệng
 - Tôi xin lỗi, nhưng cả đoạn đường dài đó hả cô?
 - Thừa cả đường dài đó!
 - Cũng khá dài để hai người biết nhau kỹ đấy chứ? – ông nói giọng tự nhiên
 - Bác cũng nghĩ thế hả không bác ? nhưng đến đêm nay cháu mới biết cháu không hiểu cái gì về anh ấy hết cả
 - Cô có biết cậu ấy định đi đâu bây giờ không, Cô Harte?
 - Cháu không nhớ được cái tên thị trấn mà anh ấy đã nói
- Hàm Răng Cưa thở dài làm nàng ngạc nhiên:
- Cậu ấy quan tâm đến chuyện đó hơn là đi với cô, phải không?
 - Anh ấy chẳng xem chuyện cháu ra gì đâu!
- Nàng đoán chắc như vậy .
- Ông già lại một lần nữa cười lớn!

38. Chương 38

Mới gần đến sân trước nhà, Courtney đã nghe tiếng đàn guitar đập đình vang lên. Cổng trước nhà và trong nhà lớn đều thấp đèn sáng trưng. Trong khu vực đó toàn đàn ông. Họ ngồi ngả nghiêng trên ghế, trên bậc thềm trước cửa. Tất cả làm thành một cảnh thân mật bạn bè, vốn là ưu điểm của trại Bar M

Nhìn thấy toàn đàn ông như thế, Courtney đã ngại, đến khi họ nhìn thấy nàng, âm nhạc cũng im bặt

Ông Răng Cưa đang đi qua cổng lớn, quay nhìn Courtney cười lớn

- Mấy chú mày chưa nhìn thấy một bà đi ngựa bao giờ sao? Bố khỉ . Xin lỗi cô, bà ấy không có ở đây rồi
- Pru ơi, chạy đến báo cho bà Margaret biết bà có khách, nhớ nhanh lên đấy

Một thanh niên, có cái đầu tóc gọn sóng đứng vọt lên rồi chạy vội đi. Trước khi đi anh ta còn cố quay lại nhìn Courtney một lần nữa

- Này mấy chàng cười bò. Đây là cô Harte. Ta không biết cô sẽ thăm trại ta bao lâu nữa. Có thể mấy chú chẳng được gặp cô ta nữa đâu. Vậy hôm nay chú nào hên gặp cô ở đây, hãy ngả nón chào cô ấy đi

Một vài anh chàng ngả nón. Vài anh khác vẫn trừng trừng nhìn cô Courtney, làm bác Răng Cưa cười

- Tôi chưa bao giờ thấy một lúc óc thỏ vậy. Nào, xin quý cô vào đây

Courtney cố nặn ra nụ cười . Rồi để ngựa thả bộ theo lão đi lòng vòng bên hông căn nhà. Courtney biết họ đang nhìn qua cửa, nhìn theo nàng

- Bác thích thế hả bác – nàng hỏi nhỏ ông Răng Cưa đang cười ngựa đi trước nàng

- Tôi khoái mấy chàng trai này thôi. Ông cười thoải mái. Nhưng cô đừng tưởng, đầu họ có nhiều ý kiến chứ không ít lời như miệng họ đâu, vì cô rất đẹp cô gái à. Sau đây cả thảy họ sẽ gán ghép cho nhau đấy cô ạ

Họ vòng ra phía sau nhà

- Đây, chúng ta tới rồi. Tôi chắc bà Margaret chẳng bao lâu sẽ ra đây

Ông Răng Cưa xuống ngựa trước căn lều làm theo kiểu như ở miền quê vùng đất mới, chứ không phải vùng đồng bằng xứ Texas. Mới nhìn, Courtney đã thấy thích ngay căn nhà nhỏ, quét vôi trắng, có hàng rào vây bọc, lối đi có trồng hoa hai bên, cửa sổ có tấm màn che nắng và có cả hoa ở bệ cửa. Thật là tinh mịch và đáng yêu

Courtney lắng nghe có tiếng đóng cửa ở sau căn nhà lớn – Chắc là bà Margaret

Đúng như vậy, một người đàn bà nhỏ bé, chạy vội qua sân sau ngăn giữa hai căn nhà, vừa đi vừa trùm khăn san trên vai. Ánh sáng từ ngôi nhà lớn toả ra giúp Courtney nhìn rõ mái tóc muối tiêu và đôi mắt xanh lục ngời sáng rất sinh động của bà

- Nào khách của tôi là ai, ông Răng Cưa?

- Xin để cô ấy kể cho bà nghe Một người bạn bà đưa cô đến đây đấy

- Thế à? Ai vậy?

Courtney nhìn Răng Cưa, nàng thấy thoải mái vì thấy ông không nói ngay

- Thưa bà, là Chandos – dạ, theo tên mà hiện nay anh nhận như thế

Margaret nhắc lại cái tên một cách rất suy tư, rồi lại lắc đầu

- Tôi chưa nhận ra là ai đấy. Nhưng có rất nhiều bạn trẻ đã đến đây, rồi đi ... Tôi vẫn nghĩ mình gây ấn tượng cho một vài người. Họ rất tử tế vì đã xem tôi là bạn

- Nghe bà, hình như bà muốn bảo mọi người ở trại này không thương bà Margaret ạ?

Courtney thấy thích thú vì nhìn thấy Margaret đỏ mặt. Nàng muốn nhắc cho Margaret nhớ, nhưng lại thôi. Chỉ tại lòng kiêu hãnh

- Nếu bà không nhớ ra Chandos, cháu không dám ép buộc

- Không – tôi nói bậy bạ rồi, cô bé. Tôi sẽ nhớ ra cậu ta nếu cô nhắc tôi một chút. Tôi chưa bao giờ quên người bạn nào, phải không lão Răng Cưa?

- Bà có bao giờ quên ... Ông già cười thầm

- Tôi phải đi lấy túi của cô vào, thưa cô

Courtney theo ông đi ra phía con ngựa. Cô thì thào:

- Tôi nói gì về anh ấy với bà bây giờ? Anh chẳng nói gì cho tôi ... Ôi, lạ Chúa tôi có biết anh ấy không muốn ai ở đây đâu, còn bác chắc bác biết mà

- Đúng, tôi biết, cô cứ nói với bà Margaret. Bà ấy luôn bênh vực cậu ấy

Câu đó làm nàng rất thắc mắc, muốn nói thêm nữa, nhưng ông già đã nói:

- Tôi đi lo cho ngựa, thưa cô. Tôi hy vọng ... tôi đoán cô sẽ phải ở đây một thời gian

Nàng hiểu ý ông già định nói gì

- Nhưng Chandos sẽ không về đây tìm tôi đâu

- Cô có chắc thế không?

Ông già dẫn ngựa đi. Courtney đứng giữa sân sau, tay cầm chiếc túi cho đến khi bà Margaret dẫn nàng đi dọc theo các lối

- Cô có vẻ không được vui cô bé ạ. Cái anh chàng đưa cô đến đây, đối với cô ra sao?

Courtney không tránh né trả lời thẳng vào vấn đề

- Anh ấy là người bảo vệ cháu. Cháu muốn trả tiền để anh ấy đưa đi Waco, nhưng anh ấy không lấy tiền của cháu, cũng không đưa cháu đến thẳng Waco. Anh ấy đưa cháu đến đây, vì anh ấy biết bà là bạn, bà là người duy nhất anh trông chờ để lo cho cháu. Anh ấy muốn khỏi lo cho cháu. Lạy Chúa, thật là chuyện buồn cười. Anh ấy nói lo cho cháu, trong khi anh ấy bỏ cháu ở đây. Thật ra anh ấy quảng cháu ở đây

Nàng khóc như mưa và bà Margaret phải đưa vai cho nàng dựa

Courtney biết mình không được quyền đòi hỏi ở Chandos nhiều, và anh không đúng như ý nàng muốn. Có điều cái tính hay trả thù của anh làm nàng không hiểu được, nhưng nàng cảm thấy anh từ bỏ mình là phần bội, là làm tổn thương mình

Margaret để Courtney ngồi trên chiếc ghế trường kỷ, và cho nàng một chiếc khăn trùm viền sợi. Để cô khách trẻ ở lại một mình một lát, bà ra ngoài tắt mấy ngọn đèn ở hàng lang rồi quay lại ôm lấy nàng, mỉm cười đôn hậu :

- Cô yêu cậu ta nhiều chứ?

- Không – cô nói thật nhanh, tỉnh queo, rồi rên rỉ – Ôi, cháu chẳng biết nữa. Cháu đã yêu anh ấy, nhưng làm sao cháu yêu anh ấy được nữa khi tối nay cháu biết rằng anh ấy làm mọi chuyện dã man

- Lạy Chúa, nó đã làm gì cháu?

- Không phải cháu – anh ấy đã băm vằm một người để trả thù rồi giết hẳn

- Cậu ấy kể cháu nghe?

- Cháu đã biết cả, Chandos khẳng định lại chính anh ấy làm. Nay anh ấy đi tìm giết một người nữa, có lẽ cũng bằng cách dã man ấy có thể đó là những người đáng bị trả thù, nhưng giết như vậy ...

- Có thể cậu ta có vợ con gì đó ...thí dụ người vợ ấy bị hãm hiếp, rồi bị giết chết ...Vì thế sau này cậu ấy mới băm vằm người kia ra

Courtney thở dài . Nàng không hề nghĩ là Chandos có vợ ... nhưng vẫn có thể có ... Có lẽ vì thế mà Chandos biết rõ người da đỏ

- Cháu chẳng cần biết ... chẳng lên án ... chẳng cần hiểu làm gì – cháu chẳng gặp lại anh ấy nữa thế thôi

- Chính vì thế mà cháu đau khổ. Đừng bao giờ vội vã nói “không”, hoặc từ chối. Thế mà bây giờ ta phải cần biết cái anh chàng đó. Cháu có thể tả ra – bác muốn nhớ lại ...

Courtney nhìn xuống hai bàn tay đan vào nhau trên đùi

- Chandos là một tay chuyên đấu súng. Anh ấy rất thiện nghệ, vì thế cháu tin rằng là đi với anh ấy được. Anh ấy cao và đen, thật sự rất bảnh trai, tóc đen nhưng mất lại màu xanh. Anh ấy điềm tĩnh, làm như anh không thích nói: tìm biết về anh ấy đúng là như phải đi nhờ rằng người ấy

Margaret thở dài

- Cháu tả như thế có cả tá người, ta biết thường lui tới trại này

- Cháu chẳng biết gì để nói cho bác nữa. À, ông Răng Cưa bảo là anh ấy thường dùng tên da đỏ khi ở trại này

- Tốt, thế là loại bỏ được một ít. Có hai chàng trai trẻ ở đây có tên loại như thế – một người lai, và đúng mắt cậu ta rất xanh

- Chandos trông có vẻ như lai, nhưng anh ấy thường bảo anh ấy không phải là dân lai

- Cứ cho là thế. Nhưng nếu cậu ấy không phải dân lai, thì sao ... cậu ấy lại không vào đây vì cháu? Bà cau mày suy nghĩ

- Anh ấy không muốn vào đây. Anh ấy bảo có một số người ở đây anh ấy không muốn gặp. Cháu ngại anh ấy đã làm điều sai trái thí dụ là bị truy tâm hay đại loại như vậy

- Cậu ta có nói gì khác nữa không? Bà hỏi với giọng rõ ràng nhưng rất nóng nảy

Courtney mỉm cười khờ dại

- Anh ấy nói trước với cháu đừng gọi bà là “gái già” – anh ấy kể là khi nói vậy, bà đã bộp tai

- Cám ơn Chúa – bà Margaret thốt lên

- Bà đã nhận ra người cháu biết rồi?

- Đúng, đúng chính cái ngày ta bộp tai nó, mà ta và nó trở nên thân thiết. Nó chẳng ... hề biết

- Anh ấy không bị luật pháp truy nã chứ? Courtney hỏi nhỏ, rất sốt ruột

- Không, không ... trừ khi cháu nói ông Fletcher là luật pháp. Cậu đã ra đi trong hoàn cảnh rất tệ hại. Ông Fletcher trong lúc giận dữ đã nói những điều đến là khủng khiếp. Cả hai người đều ... Nhưng mà đã bốn năm qua và ông Fletcher rất ân hận

- Bốn năm ư? Đó là lúc anh ấy đi với người Comanche

- Đúng, nó trở lại với người Comanche

Bà Margaret ngừng lại hai tay đưa lên ngực

- Cám ơn Chúa. Cuộc tấn công ấy thế là, chắc là đã ... Mẹ cậu ấy sống với người Comanche ... cô bé ạ. Cậu có một đứa em cùng mẹ khác cha mà cậu ấy rất yêu thương, chắc thế rồi, chắc họ chết rồi, chắc cả hai chết rồi. Ôi tội nghiệp thằng bé

Courtney tái hấn đi, mẹ anh ấy? Một đứa em? Tại sao anh ấy không nói cho mình nghe? Anh ấy có nói đến em gái một lần, đứa em gái ấy gọi anh là Chandos. Anh ấy bảo sẽ lấy tên này, cho đến khi xong việc phải làm ... để cho em gái anh ấy không phải khóc nữa và có thể ngủ trong an bình

Courtney nhìn trừng trừng vào khoảng không, không nhìn thấy gì nữa. Nàng không chịu hiểu. Những kẻ kia đã giết mẹ và em gái anh ấy. Anh ấy đau khổ dường nào. Nàng không bao giờ tin cha mình đã chết – “Nhưng mình đã đau khổ vì xa cách như thế ... thế mà Chandos còn nhìn thấy thi thể họ ...

- Thưa bà, cháu ... ta có thể nói chuyện khác đi được không? – Courtney năn nỉ, nàng cảm thấy một dòng suối nước mắt lại muốn tràn ra

- Phải đấy – bà Margaret dịu dàng nói

- Có lẽ cháu có thể có bác biết vì sao cháu đến đây

Courtney vội bầu vịu lấy câu chuyện

- Cháu đến đây để tìm cha cháu. Chandos nói bác có thể biết ông ấy có ở Waco hay không. Lẽ ra cháu phải giới thiệu với bác ... Cháu là Courtney Harte

- Harte – ở đây có 1 ông bác sĩ tên là Harte thật

- Đúng cha cháu đấy – cháu đoán đúng – cha cháu còn sống – cháu biết mà, ông ấy ở đây

Bà Margaret lắc đầu

- Bác không hiểu, cô bé ạ, bà Ella Harte kể rằng con gái của ông bác sĩ Harte này đã chết trong cuộc tấn công của người da đỏ

Courtney mở mắt trừng trừng nhìn bà già

- Ông ấy tin cháu đã chết?

- Trong đám cháy cái trang trại. Ông kể rằng cháu và mẹ đã nấp trong nhà

- Đúng, nhưng cháu và mẹ kể ở trong nhà kho, trong một cái thùng đựng thực phẩm

Bà Margaret lắc đầu, bối rối. Bà chưa biết nói gì thì Courtney đã hỏi

- Ella Harte là ai?

- Là ai nữa? là vợ ông Harte. Hai người mới làm đám cưới khoảng hai tháng trước

Courtney ngồi xuống, sụm xuống rất mau. Lại vợ. Một bà vợ khác nữa không thể được. Thật là không đẹp. Nàng không bao giờ có người cha cho nàng sao? Dù một giây phút nào đó? Chỉ có hai tháng hoàn toàn đau khổ, nàng chợt thốt ra câu mà Chandos vẫn thường dùng: Bỏ khi

39. Chương 39

Căn bếp sáng choang, nhưng chỉ có một mình ông già Răng Cưa. Trước mặt ông là một ly sữa cối và một mẩu bánh mì anh đào. Nghe có tiếng cửa sau bếp mở ra và rồi một tiếng chân người lách vào, ông vẫn ngồi yên tiếp tục bữa ăn. Nghe tiếng chân ông đã dự biết đó là Margaret. Bà có vẻ lo lắng, đến trước bàn nhìn ông. Ông già vẫn ngồi ngả lưng vào ghế và yên lặng nhìn bà

- Chú sẽ nói với ông chủ chứ?

- Không! Tôi đang chờ bà tính sao. Vả lại – ông cười một cách hiền lành – thằng nhỏ buộc tôi thế là phải xem như chưa hề nhìn thấy nó. Nó rất kiên quyết trong vụ này. Bà dự biết nó dám làm mọi chuyện

Bà Margaret khoanh tay, nhìn trừng trừng qua cửa bếp lên giữa khoảng sân đưa lên nhà trên

- Nó vẫn còn giận à?

Răng Cưa gật đầu

- Tôi thấy vậy đó còn sớm quá, cô bé thế nào rồi?

- Tôi đã lo cho nó ngủ. Hôm qua chú có biết con nhỏ là con của bác sĩ Harte không?

- Thật vậy à? Hay quá, thế làm tôi đỡ một mối bận tâm. Ít nhất, tôi thấy cô bé có thể ở lại vùng này một thời gian – hoặc ở gần đây – hoặc ở trong thị trấn

- Tôi không chắc lắm cô ta bị xúc động mạnh khi nghe tôi nói cha cô ấy vừa lấy vợ. Con bé thật bất hạnh

- Chẳng bao lâu sẽ khác mà, vì Kane sẽ trở về

- Chú nghĩ nó về không?

Ông Răng Cưa gật đầu

- Tôi chưa hề thấy thằng nhỏ coi thứ gì ra quý gì hết, bà Margaret ạ. Nhưng tối nay tôi thấy Cô gái ấy có thể rất quan trọng đối với nó. Bà phải hiểu thế. Cần phải nói cho Fletcher đấy

- Tôi chẳng nghĩ đến chuyện đó ...

Rồi bà gật gù, giọng nói nhẹ nhưng buồn buồn

- Nếu chuyện chỉ có thế, tôi may lắm là không khuấy được lão lên để lão dẹp cái bất bình đi. Nhưng tôi nghe cô Harte thì cách đây bốn năm ở Kansas một nhóm dân Comanche đã bị người da trắng tàn sát, và sau đó thằng nhỏ cứ đi tìm mấy thằng sát nhân mà trả thù

- Quý thật! Răng Cưa thì ào, thế là Meara đã chết

- Mà hình như là bị giết như thế thì Fletcher phải biết. Mình phải báo cho ông ấy

Những tiếng ồn ào làm nàng thức giấc. Nhưng tiếng ồn ào là đi dần về phía căn lều, mỗi lúc một lớn, rồi cửa lều mở tung. Courtney vội vàng ngồi dậy, hoảng hốt, kéo chăn lên che kín áo lót. Một người đàn ông to lớn đứng giữa khung cửa. Đằng sau người ấy, bà Margaret đang cố đẩy ông ta ra một bên và chạy trước vào trong. Bà nhìn Courtney với vẻ lo lắng, rồi quay lại người đàn ông

- Xem coi, ông làm gì thế?

Tiếng bà như muốn hét lên và tỏ ra rất bức bối

- Ông làm con bé hoảng lên thế này. Chuyện này có thể để sáng mai

Người đàn ông đi sâu vào trong phòng rồi nhẹ nhàng nhưng rất dứt khoát đẩy Margaret ra một bên để đi tiếp. Hai mắt ông chăm chăm nhìn Courtney, nhưng trên khuôn mặt như có tấm mặt nạ che dấu mọi cảm xúc

Người đàn ông này thật cao lớn, vai lớn, ngực rộng, cánh tay to chắc. Tóc màu nâu sậm nhưng có vài lọn màu xám trên hai chân mày và cặp mắt cũng màu nâu, nhưng có cái nhìn rất thiết tha gợi cảm. Nếu ông ta đừng có cái vẻ hầm hè như bây giờ, thì chắc Courtney phải công nhận ông ta cũng khá đẹp trai

Courtney vội vàng ngồi trên trường kỷ. Căn lều dành cho Margaret chỉ có một chiếc giường. Courtney nhất định từ chối không ngủ trong giường bà, nên bà đã phải để cho cô ngủ ở đây

- Thưa ông, ông là ai?

Câu hỏi thẳng thắn làm ông ta bị chẹn. Ông ta nhìn Margaret như muốn hỏi: Đây là đứa con gái bà nói, đang sợ rúm lại đây à?

- Thái độ ông là loại người quen được mọi người vâng lời. Chẳng lẽ đây là ông chủ của trại Bar M chắc?

- Tôi là Fletcher Straton, cô Harte ... Theo tôi cô quen với con trai tôi, Kane, rất thân

- Không, dạ cháu không, nếu đó là lý do bác vào đây thì ...

- Cô quen nó dưới cái tên là Chandos ...

Mắt nàng khép lại

- Cháu không tin bác. Anh ấy mỗi khi nói về bác chỉ gọi bằng tên. Nếu bác là cha anh ấy, chắc anh ấy phải nói ra chứ. Anh ấy có nói gì đâu

- Thằng Kane không gọi tôi là cha từ ngày Meara mang nó đi khỏi nhà ... – Meara là mẹ nó. Một cô gái Ireland bướng bỉnh, bà ấy chẳng bao giờ tha thứ cho ai lấy một ly, nhất là cho tôi. Nó lấy của mẹ nó cặp mắt và màu tóc đen. Sau mười năm tôi tưởng hai mẹ con nó đã chết thì nó đến gặp tôi ở đây

Choáng váng, Courtney liếc nhìn Margaret như chờ xác nhận, Margaret nhỏ nhẹ:

- Đúng đấy, cô bé. Tôi không phản cháu nhưng cháu phải biết ông đây có quyền được biết

Rồi bà đưa mắt nhìn xuống hai bàn tay của mình

- Fletcher, tôi chưa nói hết, ông đã chạy đến đây để gặp cô Harte. Chuyện này cũng khó biết được. Tôi chỉ sợ là bà Meara chết rồi, bà đã chết cùng những người bạn Comanche. Theo lời cô Harte kể cho tôi nghe hình như, hình như khi Kane ở đây đi – nó trở về với người Comanche ... thì thấy họ đã bị giết và từ đó nó chạy đuổi những tên da trắng để hành hạ cho hết những tên chỉ biết chém giết đó

Ông già như sụm xuống, như già hẳn đi, nhưng rồi ông lấy lại bình tĩnh, nét mặt đanh lại. Ông hỏi:

- Kane có nói gì với cô rằng mẹ nó đã chết không?

- Mình phải để cho ông ấy còn hy vọng – không biết tại sao ... dù ông có vẻ khô khan cả đến con trai ông ấy cũng chẳng thương ông ấy ... nhưng vẫn có thể

- Anh Chandos chưa một lần nói với cháu về mẹ anh. Cháu chỉ biết có cuộc tàn sát, cháu biết anh Chandos đã đi cùng với người Comanche còn lại của bộ lạc. Khi họ tấn công vào trang trại của một trong những người có tham gia vào vụ tàn sát, cháu đang ở tại đó. Anh ấy đã để cho cháu sống nhưng vì họ xử người trại chủ thật là khùng khiếp nhưng nếu mẹ anh ấy bị hãm ... và giết chết thì cháu thấy cũng dễ hiểu được vì sao anh ấy lại ... thế. Nhưng nếu bác hỏi bằng chứng về cái chết của bà mẹ anh ấy, cháu thực sự không khẳng định được. Bác phải hỏi anh Chandos

- Nó đang ở đâu?

- Cháu không thể nói được

- Cô không thể nói được hay cô không muốn nói?

Những thiện cảm với ông vụt tan biến vì thái độ hung hăng của ông

- Cháu không muốn nói ra vì cháu không quen biết ông. Ông có biết rằng anh Chandos không muốn gặp ông không? Và như thế cháu nói chỗ anh ấy ra có ích gì?

- Trung thành với nó hả? Tôi xin nhắc cô nhớ là cô đang ở trong nhà tôi, cô gái ạ

-Vậy thì cháu xin đi

Nàng đứng lên kéo theo cái chăn để làm như khăn choàng che cho mình

- Ngồi xuống đi, đồ quý

- Cháu không ngồi...

Bà Margaret vội cười làm hoà:

- Tôi nghĩ ông nên đổi chiến thuật đi, Fletcher. Cô bé đã đi cùng với con trai ông trong những tháng qua, cái đa nghi của cậu ta lây ra cả cô này nữa đây

Ông Fletcher hẳn học nhìn Margaret. Courtney cũng hẳn học nhìn Margaret. Bà Margaret đứng ngay lên, rồi như diễn viên kịch bà nói:

- Fletcher Straton ... tôi đã nghe anh nói hàng trăm lần là anh sẽ thay đổi, tại sao anh cứ thôi thúc cô bé thế? Sao anh không giải thích, kể chuyện cho cô thấy là anh ra sao khi được tin của Kane?

Nói xong, bà ra ngoài . Trong phòng bà đột nhiên im như tờ. Courtney lại ngồi xuống trường kỷ – Dù thế nào, đây cũng là cha anh ấy. Cả hai đều cần dựa nhau để biết thêm về Chandos

- Xin lỗi ... – hai người như cùng nói một lượt làm Courtney mỉm cười

- Cháu xin bác ... bác có thể cho cháu biết vì sao anh Chandos không đến vùng này được ...?

- Chandos là khỉ gì! – Bố khỉ, xin lỗi nhé thằng đó phải dùng cái tên mà tôi đặt cho nó thôi chứ. Khi nó sống ở đây, ai cũng gọi là Kane, nó không thừa, cô xem. Cô gọi nó là gì cũng được cả đến chỉ cần nói “này anh” nó cũng nhìn cô, nhưng hề gọi Kane là nó phớt lờ

- Bác đừng buộc cháu gọi anh ấy là Kane. Với cháu anh ấy là Chandos, luôn là Chandos

- Được thôi, được thôi ông lâu nhàu một cách dịu dàng nhưng ngược lại cô cũng đừng bắt tôi gọi nó là Chandos chứ!

- Cứ thế ... Courtney cười rất thoải mái

- Thật ra, không có gì đáng ngạc nhiên vì sao Kane không thích tôi biết nó về đây. Khi nó bỏ nhà đi cách đây bốn năm, tôi cho người đuổi theo ...nhưng họ chẳng thể nào bắt được, hiển nhiên ...

- Bây giờ bác có muốn giữ anh ấy ở đây nữa không?

- Bố khỉ – xin lỗi, chứ làm gì tôi chẳng giữ được. Nhưng tôi muốn ... ông ngập ngừng, đưa mắt nhìn bàn tay lớn của mình ... không như ngày xưa nữa. Lần này, tôi muốn yêu cầu con tôi ở lại. Tôi sẽ làm mọi cách để nó thấy là đã đổi thay, không như trước

- Như trước ... là sao bác nhỉ?

- Trước hết tôi vẫn xem nó như con nít. Với người Comanche mười tám là lớn rồi . Nó mười tám sau khi về đây. Thứ đến là tôi cứ đòi nói phải quên, phải bỏ hết những gì nó học được ở người Comanche. Mọi việc nói xem là rất bình thường vì nó đã ở khá lâu với họ. Bây giờ tôi phải để nó có thể đôi khi làm trái ý tôi. Phải chấp nhận nó có thể nhận hay không nhận những gì tôi cho nó

- Bác tưởng ... bác tưởng anh ấy đã chết từ mười năm nay. Thời gian đó có phải ảnh sống cùng với người Comanche không?

- Đúng vậy, cùng với mẹ nó. Bà ấy chạy trốn tôi. Tôi thật sự không trách bà ấy được. Tôi là người chồng không hẳn trung thành ... nhưng lẽ ra bà ấy không được mang nó theo. Bà ấy dư biết tôi thương yêu nó đến mức nào

- Nhưng bác có thể nào đòi người mẹ bỏ con được sao?

- Đúng vậy, nhưng có bao nhiêu cách để giải quyết ... khi người ta xa nhau bác đề nghị cho bà ấy bất kì thứ gì. Bất kỳ bà ấy muốn sống ở nơi nào cũng được. Bác chỉ cần được nửa thời gian với Kane. Thế mà bà ấy biến mất. Bác không hiểu bà xoay sở ra sao, cho đến khi Kane đột ngột trở về. Bác mới biết họ đã biệt tích ở đâu trong thời gian đó. À, phải nói ngay không phải là trốn. Mà vì bà ấy và Kane bị bọn Kiowas bắt, rồi lại bị bán cho người Comanche. Một người Comanche liêu mua hai mẹ con. Hẳn còn trẻ, hẳn cưới Meara và nhận Kane làm con nuôi. Ông Fletcher nói đến đây ... rồi lắc đầu, lắc đầu ... – Cháu hãy nghĩ xem, thằng Kane đi con ngựa Pinto về đây ngổ ngáo, muốn làm gì thì làm, lại mặc chiếc áo nịt bằng da nai trông như thằng da đỏ chính hiệu với mấy cái bím tóc, bác xin lỗi cháu, mấy cái bím tóc con khỉ mà nó nhất định không cho cắt thật may là không có nhân viên nào của bác cho nó một phát

Courtney tưởng tượng ra cái cảnh “cậu” Chandos cưỡi ngựa vào trại Bar M như thế và đối diện với bao người da trắng xa lạ. Không giống nàng, chắc là anh không sợ, lại còn có vẻ thách đố nữa. Lúc bấy giờ buộc ông bố phải như thế nào nhỉ? Con mình trở về ... như thằng man rợ

Rồi nàng chợt nhớ tới giấc mơ của Chandos

- Anh ấy thường gọi bác là “lão già ” phải không, bác Straton?

Ông lâu nhàu:

- Nó chỉ gọi bác như thế, nó nói với cháu vậy sao?

- Dạ không! Anh ấy bị rắn cắn trong lúc tụi cháu đi đường. Anh bướng bỉnh, chẳng thèm gọi cháu đến giúp lúc ấy, tụi cháu đang gây nhau ... thế là ... tối anh ấy nằm mơ, anh nói lung tung. Một câu anh nói là:

Nàng dừng lại, không muốn nhắc lại nguyên văn

À! phải rồi, anh ấy chống lại việc bác đòi cắt tóc. Mà thật sự, bác có muốn anh ấy cắt tóc không?

- Đây là lỗi lầm lớn nhất của tôi. Vì thế mà nó bỏ đi. Tôi ra lệnh cho nhân viên “quây” nó và cắt bứt mấy cái bím tóc của quý của nó. Thật là trận quyết sống mái, Kane đâm bị thương ba người, rồi Răng Cưa bắn văng con dao khỏi tay nó từ hồi nó trở về trại nó từ chối dùng súng, chỉ dùng dao. Tôi thật điên đầu vì nó cứ không chịu xử sự như người da trắng. Nó chẳng thèm mặc áo quần đẹp, chỉ khư khư ôm lấy cái áo da. Nó chẳng đụng để cả tủ áo chemise tôi mua cho nó. Nó như muốn chọc giận tôi

- Còn bây giờ? Thì vì sao anh ấy không thích về đây?

Ông già thở dài, ân hận:

- Khi Kane về đây, tôi vẫn nghĩ là nó về đây để sống, ở lại đây, tôi nghĩ là do nó muốn trở lại với cuộc sống, nên tôi không hiểu thái độ gây hấn ngay từ đầu. Nó sống cách biệt, cả đến ăn nó cũng ngồi ăn một mình. Từ khi nó đi làm ngoài rẫy, không có ngày nào nó không mang được thịt thú về. Nó thường dậy thật sớm trước bình minh để đi săn. Bố khỉ, xin lỗi cháu, nó làm như thế là vì không muốn nhận thức ăn của bác, nó muốn trả lại

- Bác Straton, xin đừng có xin lỗi mãi như thế. Bố khỉ ! Cháu cũng quen dùng hai cái từ đó của anh ấy rồi

- Cháu nói vậy ư? Lần đầu tiên ông mỉm cười. Khi nó nói về đây, nó không biết gì cả, nó chỉ biết nói tiếng người Comanche. Nhưng nó rất chịu khó học hỏi và nó kiên nhẫn kinh khủng. Nó muốn học bất cứ điều gì và nó học tất cả những gì chúng tôi dạy nó. Chỉ sau sau năm, không có việc gì ở trại này mà nó không làm được. Vì thế, bác cũng tin nó đến đây là do thiện ý, do tự ý nó muốn

- Bác tin thế thôi – Chứ không đúng vậy?

- Đúng, nó không nói với bác, nhưng bác nghe bà Margaret nói lại. Khổ nỗi bà chỉ nói ba năm sau cái ngày nó đến đây. Nó chỉ thổ lộ với bà ấy!

- Vậy vì sao anh ấy đến đây?

- Vì mẹ nó! Có thể nói là tự ý đến nhưng vì mẹ nó, nó muốn làm mọi chuyện cho vừa lòng mẹ nó. Khi ấy nó đã trưởng thành, đã là một thanh niên đầy đủ thẩm quyền trong cộng đồng Comanche đó. Kể cả việc lấy vợ. Bác đoán bà ấy nghĩ rằng trước khi cho nó thật sự gia nhập vào thế giới ấy, bà ấy muốn nói vài thứ qua cái thế giới này của chúng ta để nó khỏi ân hận. Tôi rất cảm ơn Meara về điều này. Bà ấy đã nghĩ đến thằng nhỏ chứ không nghĩ đến thân bà, khi làm như vậy

Mấy câu cuối cùng này ông như nói cho chính mình hơn là nói cho Courtney

Bà ấy buộc nó phải dành năm năm để thực hiện điều ấy. Nhưng ba năm thì nó bỏ đi. Bà ấy muốn nó được tận hưởng những tiện nghi của tiền bạc, vì không giấu gì cháu, bác khá giàu có. Nhưng nó coi thường tiền bạc của bác. Mẹ nó, có lẽ thế, muốn nó là con người hiểu biết và nhờ thế có thể quyết định đời nó. Nhưng thật ra trong tâm hồn của nó đã được hình thành trước khi nó trở lại xã hội này. Sau mười năm sống với người Comanche, Kane đã thực thụ là một người Comanche trừ dòng máu của Meara và tôi, nó không bao giờ tập thích ứng với thế giới này. Nó nghĩ nó học với chúng ta là người da trắng và chỉ mất thời giờ. Dù vậy, tâm trí nó sẵn sàng đón nhận học hỏi. Và biết đâu nó đã chẳng ở hết năm năm nếu bác không đẩy nó vào con đường khác bằng chuyện cái bím tóc con khỉ đó

- Bây giờ anh Chandos không còn để cái bím tóc nữa

- Thật thế sao? Như thế cũng hay nhưng có phải vì bây giờ đoàn Comanche của nó không còn nữa?

- Không đúng đâu bác ạ. Trong cuộc săn đuổi những kẻ sát nhân đã tấn công vào trại của người Comanche đó, Chandos không bao giờ cô đơn, và thật ra trong chuyến đi của cháu và anh ấy qua lãnh thổ da đỏ vẫn còn những người bạn da đỏ của anh ấy đi theo. Lẽ ra họ và anh ấy đã đi với nhau, nếu anh không thuận đưa cháu đi Waco

- Vì sao nó chịu đi thế, cô Harte? Chuyện này chẳng hợp với tính cách của Kane. Như bác biết ngày trước?

- Anh ấy không chịu đi thật. Cháu cố thuyết phục mà không được. Vào lúc cháu định bỏ cuộc, thì anh ấy đổi ý có lẽ vì anh ấy cũng đi Texas. Cháu định trả tiền cho anh ấy tối nay, anh ấy nổi giận và anh ấy bảo cháu tiền bạc chẳng có ý nghĩa gì cả

Nàng nhún vai, rồi nói tiếp:

- Anh nói, cháu chẳng hiểu gì về anh ấy. Anh bảo cháu không thể hiểu những động cơ thôi thúc anh được. Anh ấy cũng có lý do. Lúc đầu cháu không biết vì sao anh ấy làm vậy, cháu ... chỉ thấy anh là người rất dễ thương và cũng là người thật man rợ. Anh đã muốn làm một kẻ biết yêu, biết bảo vệ người khác. Rồi đột nhiên anh quay ngược cổ làm cháu phải ghét anh!

- Biết yêu? Bảo vệ người khác? Bác chưa bao giờ nghĩ có người dùng những từ này để nói về Kane!

- Bốn năm là thời gian dài, bác ạ. Hôm nay bác có còn là bác bốn năm trước không?

- Ủ, đúng, may mắn thay! Chỉ có chó già mới không đổi

- Thế bây giờ ... bác còn muốn mặt Chandos thành cái gì anh ấy vốn xa lạ nữa không?

- Không. Bác biết không thể lập lại sai lầm đó nữa. Nó là con bác. Nhưng nó đã là một con người. Mà bố khỉ, cháu vừa nói: “dễ thương”

Má nàng nóng bừng. Thân thể nàng cũng bừng lên. Mình vừa thú thật sự thân cận giữa mình và anh ấy ... với ai khác mà một con người như Chandos có thể thấy là “dễ thương”

- Cháu phải nói rằng Chandos là con người dễ thương nhất bác Straton ạ, nhưng những lúc đó hoá hoàn mới gặp. Bình thường anh ấy lạnh lùng, thô lỗ, bướng bỉnh chịu không nổi, cháu còn có thể thêm vào là nguy hiểm, chết chóc và tàn bạo. Một con người thiếu trái tim, một con người khó lường ...

Ông Fletcher nở nụ cười rộng rãi

- Bác thấy nó rồi. Như vậy nó chẳng thay đổi bao nhiêu. Nhưng nếu nó có đủ cả tệ hại đó, cô bé làm sao có thể đem lòng yêu thương nó được? Nàng định chối bỏ điều đó, nhưng để làm gì? Bà Margaret chắc đã nói với ông già rằng nàng đã công nhận với bà là đã yêu thương Chandos?

- Ngoài ý muốn của cháu. Cháu cam đoan vậy. Rồi nàng nói tiếp giọng khô cứng:

- Nhưng mà bác, bà Margaret và cả chú Răng Cưa nữa ... cháu sợ các vị đã ít nhiều có một ấn tượng sai lầm đấy. Các vị đều nghĩ cháu sẽ kéo được Chandos về đây. Không được đâu, cháu nói anh ấy đã biết yêu thương nhưng không phải là yêu cháu đâu. Nếu có lúc nào ấy trở về đây không phải là vì yêu cháu đâu!

- Bác muốn cháu ... dù sao ... cháu cũng trọ đâu đó trong vùng này ... do bác đài thọ

- Được, cháu định sẽ ở Waco, thưa bác Straton

- Bác muốn nói là trong trại này

Nàng lắc đầu:

- Bà Margaret đã nói là cha của cháu ở Waco chính vì ông mà cháu đến miền Texas này. Cháu phải gặp cha cháu

- Có, bác có biết bác sĩ Harte. Nhưng cháu không nên ở với cha cháu. Ông mới lấy vợ liệu cháu sống với họ có hạnh phúc không?

Nàng không ngờ ông hỏi điều này:

- Cháu không biết. Chờ cháu gặp cha cháu đã. Nhưng dù sao, cháu không thể ở đây được

- Bác không thấy có gì là không được. Bác cháu ta đâu còn xa lạ. Mình có một điểm chung quan trọng, cả hai chúng ta đều yêu đứa con của bác.

40. Chương 40

Ông Răng Cưa đánh xe xuống dốc đường phố chính của thị trấn Waco , ông bảo Courtney

- Hồi trước chiến tranh, thị trấn lớn và đông dân hơn. Sau khi miền Nam thua trận, một số người đi miền Tây xây dựng cuộc sống mới. Thành ra thị trấn bây giờ vừa xinh. Đây là trạm trên đường lừa bò đi lên miền Bắc. Dân ở đây sống nhờ sinh hoạt này

- Liệu dám trở thành thị trấn buôn bán bò không hử chứ?

- Như mấy cái Cowtown ở Kansas đó hả? Chắc không đâu cô ạ

Lão mỉm cười yên lặng

Dân cao bồi đâu có xây dựng cái hoang tàn khi họ đi bao nhiêu đường đất đến đây . Khi người ta đã đi qua một vùng đìu hiu như lãnh thổ da đỏ. Courtney mỉm cười. Nhất định là người Texas sẽ không giống như người Kansas được rồi. Nàng nhớ lại nỗi khoan khoái của mình sau khi vượt qua quãng đường gần ba trăm cây số đường toàn vùng không có dân cư. Cái khoan khoái được tắm, được ăn thức ăn đúng nghĩa và được ngủ trên giường. Nàng hiểu tại sao sau khi một chuyến đi những người lái xe lại muốn ăn mừng, lại muốn quây lên một chút

Trên đường đi nàng chỉ gặp chừng độ chục người có mang súng, nhưng họ chỉ đi đường chính và theo bè ngoài họ cũng chỉ là một số ít là dân ...đầu súng

Nhưng Waco cũng có đồn cảnh sát, có vị cảnh sát trưởng để cho mọi người sống theo pháp luật. Và lại tỷ lệ ở đây cũng khác cũng có nhiều dân mang súng và có nhiều người không mang súng. Thị trấn còn khá nhiều bà ăn mặc bánh bao, nhàn tản đi trên hè phố bên cạnh các đức ông chồng. Courtney cũng thấy ở đây có người Mỹ, người Hoa và người da đỏ nữa

- Chỗ kia là chỗ ba cô. Ông có fòng mạch ở đó. Ông Răng Cưa lấy tay chỉ về phía cuối

Đó là căn nhà hai tầng xinh xắn có nhiều cây cảnh mới trồng quanh nhà và dọc theo hàng rào bao vây mảnh sân. Nhà ngay ở góc đường phố nhỏ đổ ra đường chính. Có mấy chiếc ghế để trên cái cổng có mái che và một chiếc ghế băng nhồi nệm treo trên dây xích ở phía trên sân mái bằng. Chiếc ghế như còn đông đưa. Nàng tưởng tượng lúc ngồi đó vào những buổi chiều nắng ấm, nhìn ra thấy cả hoạt động của toàn khu phố chính mà vẫn là kẻ đứng ngoài mà mơ mộng vẩn vơ

- Chú Răng Cưa có biết vợ ông ta ra sao không? Courtney lo lắng hỏi. Ông già cho xe dừng lại trước cửa vừa chậm rãi trả lời

- Cô Ella ra sao nhỉ? Cô ta là một cô gái dễ thương. Ít là đó là theo mọi người. Cô ấy là giáo viên. Cô ấy đến thị trấn này sau chiến tranh với người anh. Ông anh là luật sư đã tham chiến và cụt mất một tay. Trước kia cô chỉ giúp anh việc văn phòng nhưng từ khi người giáo viên của thị trấn bỏ đi quay trở lại miền đông, cô ta tình nguyện thế chỗ và vẫn dạy từ đó đến nay

Courtney thấy mọi dây thần kinh trong người như muốn căng lên. Lạy Chúa, lại một bà mẹ ghẻ để đối phó. Nàng nhớ đến bà trước khủng khiếp thế nào, ít nhất lần này cha cô chắc đã lấy vợ vì thấy thật cần thiết chứ không phải vì những yêu cầu dọc đường, muốn có một bà quản gia sạch sẽ. Chắc ông yêu Ella

- Thế nào, thưa cô chủ?

Một lần nữa nàng lại để Răng Cưa đứng chờ trước xe để đỡ nàng xuống, nàng cầm tay ông rồi nhảy xuống đất

- Xin lỗi chú, cháu thấy mình hơi bức bối. Lâu quá cháu không gặp lại cha cháu. Bốn năm vừa qua cháu đã thay đổi bao nhiêu. Chú thấy cháu ra sao nhỉ? Giọng nàng khàn đi

- Cô rất đẹp, rõ ràng đến tuổi lấy chồng rồi. Lão là gã độc thân chai đá mà con thấy xao xuyến đấy

- Thế là chú bảo được hả? Nàng cười thoải mái nhìn thẳng vào ông

Ông chỉ nháy mắt, choai tay lấy chiếc túi đi đường cho nàng và gật đầu về phía mấy con ngựa cột theo sau xe:

- Chú đưa ngựa vào trong cho cháu. Chú biết ba cháu có một tàu ngựa ở phía sau

- Cám ơn chú, nàng nghiêng người về phía trước hôn vào má ông. Cám ơn chú đã đưa cháu đi xem thị trấn, chú cháu mình sẽ lại gặp nhau thôi mà!

- Chắc chắn thế, chắc là Fletcher sẽ cử tôi hoặc một người khác xuống thị trấn thăm cháu hàng ngày thôi

- Để xem Chandos thò mặt ra chưa?

- Ý là thế! Nếu không thì gã cũng sẽ cho người canh chừng nhà cha cô. Đổ mà tôi nói sai được. Courtney lắc đầu quầy quậy

- Chỉ vô ích thôi, cháu chắc ông ấy hiểu rất rõ như thế

- Ông ấy hiểu gì, ông ấy chỉ hiểu rõ là có một cơ may để gặp lại đứa con. Bao lâu nay ông ấy chỉ chờ có vậy. Ông ấy hy vọng Kane bây giờ đã muốn dừng chân bước vì cháu đấy. Ông ấy sẵn sàng mất mọi thứ để được cậu con trai sống ở bên, không cần ở trại cũng được, miễn là gần đâu đó để ông có thể thỉnh thoảng ghé thăm. Cháu phải thấy điều đó. Họ có thể hục hặc với nhau, nhưng lão Fletcher rất yêu thằng nhỏ

- Anh Chandos có lần hỏi cháu có chấp nhận cuộc sống của anh ấy không? Luôn xê dịch, không bao giờ ở yên một chỗ được lấy vài ngày. Cháu nghĩ chẳng bao giờ anh ấy ở yên một chỗ được, chú Răng Cưa ạ

- Xin cháu đừng trách chú tò mò. Hoàn cảnh nào mà cô cậu có thể nêu ra vấn đề ấy nhỉ?

Nàng lại đỏ bừng ...

- Cháu ... cháu hỏi anh ấy có cưới cháu không. Anh ấy không chịu

Ông già ngạc nhiên thấy nàng đã nêu ra vấn đề cũng như câu trả lời không của Kane

- Chắc thằng nhỏ làm cháu ngỡ ngàng vì trả lời bộp chộp?
- Không đâu, anh ấy chỉ hỏi ngược lại là cháu có thể sống cuộc đời như anh ấy không?
- Rồi cháu làm sao?
- Cháu nói không thể nuôi dạy con cái như thế. Anh ấy cũng đồng ý. Thế là chấm dứt tranh luận
- Cháu có thể nào sống như nó được phải không? Ông già vẫn vợ dò hỏi
- Cháu không biết nữa. Trước đây cháu thường nghĩ yếu tố quan trọng nhất trong gia đình là một cuộc sống an toàn, ổn định. Nhưng vài năm gần đây cháu nhận biết rằng âm cúng gia đình tùy thuộc nhất vào mỗi thành viên trong đó ... chứ không phải vào cái gì khác

Nàng giật mình thấy mình nói những điều táo bạo với một người gần như xa lạ, nhưng nàng thấy cần dốc hết tâm tư

- Cháu luôn cảm thấy an toàn bên cạnh anh Chandos dù trong những lúc ở giữa vùng đất của con người da đỏ. Nhưng rồi cháu sẽ phải có con. Làm sao cứ mong con cái chạy vòng vòng. Vì thế cháu chẳng biết làm sao!

Nàng thở dài. Ông Răng Cưa thăm dò:

- Trước những vấn đề quan trọng, con người sẽ biết thay đổi suy nghĩ ... cháu ạ
- Ai có thể thay đổi được, còn Chandos chắc là không rồi. Ông già yên lặng đứng nhìn nàng một lát rồi quay xe đi. Courtney thấy không cần phân vân gì về thái độ của Chandos nữa, nàng dứt khoát đến thẳng trước nhà, đập vào cánh cửa

Một phụ nữ mở cửa, hỏi:

- Elle?
- Nhầm rồi – tôi là Maning quản gia nhà này. Nếu cô muốn gặp bà Harte cô có thể đến tìm ở trường bà đang có giờ ấy
- O ... không, thật ra tôi muốn gặp ông Edward Harte
- Xin mời vào, nhưng cô phải chờ chút, ông đang đi thăm bệnh dưới phố

Bà Maning dẫn Courtney đi vào phòng đợi, có xếp nhiều ghế dựa. Nàng không muốn nói gì với bà quản gia và muốn được chuẩn bị tinh thần để gặp lại cha nàng. Rất may không có khách nào khác

Nàng ngồi xuống một chiếc ghế. Nàng run lấy bẫy, kéo vạt áo, vuốt tóc. Nàng lại đứng lên đi vài bước, rồi ngồi xuống chiếc ghế khác

Cuối cùng có tiếng cửa trước mở và thấy cha nàng gọi bà Maning. Thấy chân ông đi qua phòng khách rồi theo con đường dẫn đến phòng khám. Ông đã đến, đứng giữa khung cửa

Courtney ngạc nhiên thấy mình không nói được. Nàng muốn gọi cha, nhưng không lên tiếng được. Nàng đứng giữa phòng như một người ngơ ngẩn, miệng há hốc, nuốt nước bọt nhiều lần mà không nói được

Ông đứng yên nhìn lại người đang nhìn chăm chăm vào ông. Ông định hỏi nhưng thấy cái gì khác lạ ở người con gái ấy. Có lẽ đôi mắt làm ông nhớ lại đôi mắt nàng không hề thay đổi, lúc nàng càng mở to và như van xin

- Lạy chúa – Courtney?
- Ba ơi! – nàng òa khóc

Ông chạy lại phía nàng. Nàng bay vào trong vòng tay ông. Nàng thấy cha nàng ôm nàng đúng như nàng vẫn thường mong ước. Một lúc lâu, ông đẩy nàng ra và nhìn vào mặt nàng, lấy tay lau nước mắt cho nàng, mặt ông cũng đầm đìa nước mắt

Courtney tin rằng ông thật sự còn yêu nàng. Chỉ vì mình nghi ngờ ông thôi. Cảm ơn Chúa. Mình thật là đú con ngu xuẩn, cứ đau khổ mãi vì nghi ngờ nên không thấy hạnh phúc bao giờ cũng vẫn chờ đợi mình đây

Ông thì thào:

- Courtney sao? Ba nghĩ con đã chết
- Con biết, ba à!
- Con không bị chúng bắt. Ba thấy bọn da đỏ chạy ra chỉ mang theo ông chủ trại
- Con ở trong kho
- Ba đã tìm con ở trong kho. Ba gọi tên con đến mất cả tiếng
- Ba đã không tìm trong thùng thực phẩm

Nàng không trách ông, chỉ nêu ra sự thật

- Đương nhiên, thùng bé quá ... Lạy Chúa, sao mà?
- Ông Brower đào thêm cái hố ở dưới thùng ấy cho bà vợ ông ấy. Ông ấy ở trong nhà kho lúc trại bị tấn công. Ông bảo con và dì Sarah trốn vào đó. Chắc cả dì Sarah và con ngất đi nên không nghe ba gọi

Ông yên lặng một lúc để nhớ lại cảnh ấy

- Như vậy, Sarah cũng còn sống ?

Courtney gật đầu:

- Và lấy chồng khác rồi

Nàng giải thích mọi người đều nghĩ ông đã chết, vì bị bắt như thế, chắc không sống nổi. Còn nàng không bao giờ tin ông đã chết, rồi kể chuyện bốn năm qua của nàng, kể chuyện thấy hình ông trên báo

- Sarah cho là con điên. Nhưng thật sự thì bà ấy không muốn tin là ba còn sống. Bà muốn lấy ông Harry
- Ba cũng đã lấy vợ khác Courtney ạ
- Con biết rồi tối qua con ở trại Bar M với bà Margaret Rowley

Hai tay đặt lên vai con gái, ông đắm đắm nhìn qua cửa sổ

- Lạy Chúa! tôi có đến hai vợ, bây giờ biết làm sao
- Thì bà Sarah cũng có hai chồng

Courtney vừa nói vừa cười thoải mái

- Con tin bà ấy sẽ đồng ý rằng tiến hành một vụ án tiêu hủy hôn thú, còn hơn hai án li dị
- Chắc chỉ còn cách đó thôi
- Ba ơi, bằng cách nào ba đi khỏi được khu trại đó, ba bị thương. Sao ba không chờ người ta đến cứu
- Ba thất vọng quá, con yêu ạ. Ba nghĩ con đã chết trong ngôi nhà ấy. Ba phải đi khỏi ngay chỗ đó. Ba quên cả mang ngựa cứ thế ba đi ra fía bờ sông. Rồi ba ngất đi. Một mục sư và gia đình đã gặp ba và cứu sống đưa ba đi Texas cùng với họ. Ba đã cố gắng quên hết mọi chuyện, làm lại cuộc sống và ba có một số bạn bè thân thuộc ở đây. Rồi ông ngừng lại hỏi nàng:
- Chuyện gì xảy ra mà con không vào thị trấn đêm qua và ở lại trại Bar M?
- Vì Chandos chỉ đưa con tới đó
- Chandos, sao lại có tên lạ thế?
- Anh là con ông Fletcher Straton – còn tên là do em gái anh ấy đặt cho đấy

- Thôi khỏi cần, con từ Kansas đến Texas bằng cách nào?

- Chandos đưa con đi

- Lại nó? Con đi một mình với nó?

Ông lo lắng ra mặt. Có lẽ vì ông nhớ đến mình đi dọc đường đã lấy cô quản gia thế nào? Courtney bỗng thấy bức bối với cha

- Ba nhìn lại đi, con không còn là con nít nữa. Con đã có thể quyết định một mình. Nếu con đi một mình với một người đàn ông là vì ... rất đơn giản ... con chỉ có một cách đó và bây giờ con đã ở đây

- Nhưng con ... vẫn bình thường chứ?

- Chandos bảo vệ con không để chuyện gì không hay xảy ra

- Ba không định ... hỏi về chuyện đó

- Ôi ... ba ... Courtney thở dài

- Ba? Ba là thế nào? Một giọng nói xúc động vang lên từ phía sau lưng nàng

- Anh Edward, anh nói chỉ có một đứa con gái đã ... Courtney mừng rỡ khỏi phải tiếp tục câu chuyện. Nàng nghĩ mình không có phải áy náy vì chuyện rất tự nhiên đó. Để khỏi trả lời cho câu hỏi của cha, nàng mừng rỡ chạy về phía người đàn bà đang đứng ở cửa ra vào

- Cháu chào dì Ella – nàng đưa tay duyên dáng nắm lấy tay Ella và mỉm cười đáp ứng

- Đúng, ông Edward, ba con chỉ có mình con là gái. Con sống sót và mạnh khỏe, thôi để ba con kể đi nghe chuyện xảy ra ... con để túi ở cổng ... Nào cô Manning, xin chỉ buông cho cháu

Nhưng cha nàng lên tiếng

- Ta sẽ bàn tiếp chuyện này sau Courtney nhé

- Phải đấy ba ạ, nàng cố gắng reo lên vui vẻ

- Con muốn cho mọi chuyện xong đi nhưng dì Ella hiện giờ chắc chưa có thời gian phải không? Buổi học hôm nay đã hết chưa ạ?

- Chưa, chưa đi về lớp cho đến chiều

Courtney nhìn người đàn bà đang bối rối, lúng túng, ngồi cạnh cha mình rồi rời phòng

Sau khi đóng cánh cửa lại, Courtney phải dựa vào tường hai mắt nhắm nghiền. Nàng nghe thấy cha với người mẹ kể bàn nhau trong phòng

Ella còn quá trẻ, chừng độ hai mươi. Cha nàng có vẻ say mê bà, và hình như họ không vui lắm khi Courtney đi vào đời họ

Courtney thở dài đi tìm chiếc túi xách của nàng.

41. Chương 41

Mười ngày sau, Courtney quyết định rời nhà cha nàng. Nàng cảm thấy mình vô dụng trong ngôi nhà đó. Ông Fletcher Straton có lý. Nàng không nên làm một cây cảnh trong gia đình của đôi vợ chồng mới cưới. Edward và Ella vốn đã có ít giờ để gặp nhau, bây giờ phải mất một số giờ cho nàng

Những buổi tối còn tệ hại hơn nữa. Courtney nằm trong phòng để nghe cha nàng và Ella nói chuyện tầm phào lấy gối áp vào tai rồi mà vẫn còn nghe. Muốn dời đi xa cũng không có chỗ, nhà có ba phòng, thì một phòng nữa dành cho cô Manning rồi. Buổi sáng nàng trông thấy người lại thấy mặt nóng bừng. Đó là lý do

nàng đưa ra để ra đi, hay lý do để tự an ủi mình. Nhưng lý do thật sự nữa là nàng thương nhớ Chandos. Nỗi nhớ làm nàng khổ sở. Nàng nói với cha đi tham bà Margaret và tìm cách để vào làm việc ở trại của ông Fletcher Straton. “Một trại cỡ đó, thế nào mà chẳng có việc cho nàng làm được. Và hai cha con lại vẫn tỉnh thoả có thể gặp nhau, vì con chỉ ở xa bố hơn sau cây số thôi mà”

Ông Fletcher Straton rất vui mừng khi nàng đến vì như thế “đỡ phải cử người thăm dò thằng nhỏ”. Bữa cơm tối hôm đó ở nhà Fletcher thật vui vẻ. Ông già tìm đủ mọi cách để cho cô khách cảm thấy thoải mái như ở nhà, bà Margaret và chú Răng Cưa cùng ăn và mọi người đưa ra đề nghị để Courtney có thể làm cho trại này, nao là thống kê những sách trong thư viện của gia đình Fletcher. Nào là nàng có thể trang trí cho ngôi nhà và cũng có thể nàng giữ nhiệm vụ đánh dấu những con bò non mới ra đời

Sau bữa cơm chiều, họ quay về những kỷ niệm, sống lại những ngày xưa. Bà Margaret kể chuyện ông chủ đã gặp bà Galleoton. Nhưng lúc đó bà không muốn đến miền Texas mà ông Fletcher đang cần một bà quản gia làm việc lâu dài. Ông Fletcher liền hứa để bà được điều hành mọi việc theo ý bà. Còn ông Fletcher lại “tố” rằng bà chỉ làm việc với ông sau khi ông hứa dựng cho bà một căn lều, giống hệt như ngôi nhà của bà ở New England. Và ông đã giữ lời hứa một cách hoàn mỹ. Cả ngôi lều của bà để lại với tất cả đồ đạc bên trong đã được tháo ra và đóng thùng gửi tàu về đến miền Texas này

Chú Răng Cưa kể chuyện chú và ông chủ đã gặp và làm quen với nhau ra sao. Cách đây mười lăm năm, lúc đó họ ở trên cánh đồng cỏ mênh mông và trời vào ban đêm tối như mực. Mỗi người đều thấy một tên da đỏ đáng ngại. Trời tối quá, tối đến mức không thể nào theo dõi tên da đỏ đó được, nên họ chỉ còn cách nghe theo tiếng động. Thế là cả đêm họ đều mất ngủ, căng thẳng, nằm trên tấm đệm trải giữa trời đêm và trong tư thế sẵn sàng. Buổi sáng hôm sau họ ngủ thiếp đi và tỉnh dậy thấy họ chỉ nằm cách nhau chừng độ hai mươi thước. Họ nhìn nhau, cả cười ...

Courtney thấy mình thoải mái vì được gần gũi với những người hiểu biết nhiều và Chandos, thân cận với anh. Không, không phải là thân cận, anh có cho ai thân cận đâu. Nhưng tất cả những người này đều lo cho anh và không người nào tự ý không tin rằng anh sẽ quay lại với nàng

Một làn gió nhẹ làm lung lay tấm màn cửa. Trong giấc ngủ, Courtney mơ màng thấy mình trở mình, xoắn người nằm dài một cách thoải mái và đưa hai tay định gỡ một bàn tay vừa chụp vào miệng nàng. Một khối nặng đổ xuống giường, đè trên người nàng và bàn tay như chiếc kềm cặp chặt lấy hai tay nàng làm cho nàng không giãy giụa được nữa. Khốn nạn! Hôm nay nàng không giấu súng dưới gối vì nàng nghĩ ở đây an toàn nên không đề phòng

- Bố khỉ! Em làm gì ở nhà này?

Giọng anh thô lỗ và giận dữ, nhưng với Courtney là giọng nàng vẫn quen nghe từ mấy tháng nay. Nàng định nói, nhưng anh bịt chặt, nên ú ớ như người câm

- Con ngựa gần như kiệt sức đưa anh về đây để thấy em không ở chỗ anh định tìm. Và suýt chút nữa thì anh đã xâm phạm bà già vì anh nghĩ em nằm chung giường với bà. Và em ở ngay trong căn nhà quý này, ngôi nhà anh thề sẽ không bao giờ quay lại nữa. Anh điên mất. Em ở đây làm cái quỷ gì thế? Courtney lắc đầu và lách khỏi bàn tay anh. Tại sao cứ bịt miệng nàng thế? Anh không hiểu rằng nàng sẽ chẳng bao giờ kêu cứu ư? Anh chỉ biết nàng đã bỏ chạy. Anh cố làm cho nàng xa lánh anh và anh đã thành công. Bây giờ phải làm sao đây?

Anh cúi đầu cho trán anh đập vào người nàng và thở dài:

- Anh chẳng thấy lòng mình thanh thản. Anh cần biết em có được bình yên không, mọi việc có như em mong muốn không. Hình như không phải không? Nếu không, em ở trại Bar M làm gì, em phải ở với ba em chứ? anh biết chỗ ông ở. Anh đã vào xem nhà. Thấy ông già, bà vợ nói chuyện. Mèo Con, em giận chỉ vì ông ấy lấy vợ ư? Em lắc đầu không được, anh biết mà, tội nghiệp chưa!

Mình không thể để Chandos đi ra mà không nói được gì. Làm sao chịu nổi. Nàng nhe răng cắn bàn tay anh

- Ối! Chandos giật vội tay ra ...

- Đáng đời anh lắm, Chandos – anh làm cái gì mà dám dè tôi ra rồi chẳng cho tôi trả lời lấy một câu? Nếu anh đến đây chỉ để xem tôi có bình an không, thì xong rồi đấy, anh có thể đi đi

Anh đứng lên

- Anh dám đi à? Nàng vúi và nắm lấy tay anh

Một que diêm bật lên. Anh thắp đèn, nàng ngấu nghiêng nhìn anh. Trông anh thật khủng khiếp, mắt đầy những nếp nhăn. Anh lại có hình ảnh của tên đầu súng mà nàng đã say mê từ cái lần đầu tiên gặp gỡ

Anh cúi nhìn xuống người nàng và Courtney thấy khi ánh mắt màu xanh đi đến đâu thì một cảm giác rờn rợn nổi gai theo đến đó. Nàng chỉ mặc chiếc áo choàng ngủ bằng sợi bông vải màu trắng mà bà Ella mới mua cho. Lớp da vàng, bóng sáng lên dưới làn vải mỏng. Mắt nàng như nhạt màu đi, chỉ sẫm hơn màu da một chút. Mớ tóc màu nâu sỏ tung và phản chiếu ánh sáng từ mù, lấp lánh

- Kỳ nhỉ, em hình như đẹp ra đấy!

Nàng cố làm sao cho anh đừng thấy mình đỏ mặt vì câu nói đó

- Chắc là vì lâu quá anh không nhìn thấy em

- Chắc vậy

Cả hai người đều không nhớ rằng chỉ mới có mười ngày – anh như từ địa ngục trở về – mười ngày thật là vô tận

- Em nghĩ em chẳng bao giờ còn thấy anh nữa

- Ủ, ừ anh cũng nghĩ thế

Anh ngồi xuống giường làm nàng nhích vào trong, anh định đi Mexico sau khi rời khỏi San Antonio. Cứ thế anh đi một ngày, rồi ngày sau anh cười ngửa quay về

Nàng hy vọng chờ anh nói rõ, nhưng anh kể anh giận mình vì anh quay lại, anh đã làm ngược lại ý mình. Nàng bực mình, mắt sáng lên:

- Nào, nhắc lại là anh chỉ về đây để xem tôi có bình an không, anh còn nhắc nữa, tôi thề là cho anh biết tay. Hình như anh cố cười nhưng anh muốn sao nào? Mình chia tay như thế anh nói để em tin?

- Anh cứ nghĩ rằng nếu anh biết là em ghét anh thì anh sẽ xa em được. Nhưng không được dù em muốn thế nào, không có cái gì làm anh xa em được. Vậy là, anh không tìm nổi, nhất định phải gặp em. Anh nhìn nàng hần học – Anh vậy đó. Thế nên anh bảo là anh điên rồi, nhất là lại đến đây mà tìm em ... anh lấy tay khoa một vòng khu trại Bar M

- Lạy Chúa, anh làm như chỗ này là nhà tù giam anh, chẳng ai bắt anh ở lại đâu. Nhất là cha anh lại không muốn làm thế

Cái nhìn tối sầm lại

- Lạ thật. Em không hiểu sao anh không nói cho em biết. Anh phải nhớ rằng em đã nghe khá nhiều về cậu Kane Straton, con người nổi loạn

- Đừng có xét đoán qua cái người ta mới nghe kể. Em mới chỉ nghe ông ấy nói thôi

- Bây giờ anh kể em nghe đi!

Anh nhún vai. Ông ấy muốn hành hạ tôi chỉ vì giận mẹ tôi. Ông ấy hành hạ tôi vì mẹ tôi thích cuộc sống của người Comanche. Ông ấy dồn tất cả bực tức, thù hận vào tôi rồi ông lại cho là tôi chỉ chống đối ông ấy

- Em biết ông ấy yêu thương anh. Và ông ấy rất ân hận vì những sai lầm đã qua. Ông ấy sẵn sàng từ bỏ mọi thứ để đổi lấy dịp may được gần anh

- Chắc em nói dịp ông muốn biến anh thành thứ gì theo ý ông ấy

- Không đâu, ông ấy rút ra bài học. Ôi, lạy Chúa, Chandos. Đây là gia đình anh. Điều đó không có gì thú vị với anh sao? Đối với em, em cần cuộc sống ở đây. Vì thế em về đây

- Hay đây là chỗ em ẩn náu được, trốn được anh vì anh sợ hiểm nguy không dám tìm em ở đây?

- Không! Nàng òa khóc, hét lên – Vì đây là chỗ anh đã bỏ em, em thấy em giận anh

- Mèo Con

Giọng anh khàn đi, anh đưa tay sờ má nàng, dùng mấy ngón tay lùa vào trong tóc nàng – anh trườn người tới trước. Cặp môi anh giữa lấy môi nàng và lập tức như có cả đập nước tuôn tràn. Đam mê nhấn chìm cả hai người và làm chìm đắm mọi thứ bên ngoài

Rồi y phục họ được tung ra để hai tấm thân gắn vào nhau, cả hai thân xác như đang dịu dặt hấp hối vì chờ đợi. Chandos yêu nàng với ý thức chiếm hữu chưa bao giờ có và Courtney đón nhận anh với cường độ man dại chưa bao giờ nàng biết tới

Họ nói với nhau bằng thân xác, diễn tả thành mọi thứ ngôn ngữ, cả hai dâng hiến cho người tình tất cả tình yêu, ham muốn, nhu cầu chất chứa bao lâu nay. Ngày mai, những ái ân của họ hôm nay sẽ chỉ còn là kỷ niệm. Nhưng đêm nay Courtney là người phụ nữ của Chandos.

42. Chương 42

Courtney cẩn thận mở cửa phòng nàng rồi lách vào. Chandos đang ngủ không hay biết gì cả, từ lúc từ biệt nàng trước hàng rào trại Bar M, trong suốt mười ngày qua Chandos chỉ ngủ khoảng mười ba tiếng. Nàng đóng cửa rồi nhìn anh một lúc. Thế là anh đã trở về. Anh đã thú thật là không thể sống xa nàng. Chỉ điều đó cũng làm cho tâm hồn Courtney bay bổng

Nàng xách chiếc túi yên của anh mà bà Margaret mới cho nàng sáng nay để vào một góc, rồi nàng đến trước gương xem lại sắc diện của mình. Có phải tình yêu làm cho mắt nàng long lanh? Tình yêu có những lúc thăng trầm nhưng hạnh phúc mới là điều làm cho nàng hiện đang thấy mình muốn cười, muốn hát, muốn nói lớn lên, một niềm hạnh phúc khó che dấu

Rồi nàng lại ra ngồi bên cửa sổ, lặng ngắm nhìn anh ngủ và vẫn chưa hết thời gian. Nàng biết mình phải rời phòng đi làm cái gì đó, nhưng nàng vẫn phập phồng lo khi trở lại không thấy Chandos đâu nữa. Nàng biết thế là vô lý. Chẳng lẽ anh đi mà không ghen với nàng một ngày gặp lại. Anh đã chứng tỏ là anh rất yêu nàng. Hiện nay chỉ có một điều mà nàng tin chắc là được thấy anh, được nhìn anh mãi. Nàng đến bên giường. Đứng một lúc rồi nàng ngồi xuống. Anh ngủ say, ngáy thật ồn ào, không như lúc bình thường. Rõ ràng là do anh quá mệt. Nàng đưa tay sờ ngực anh, rồi bạo dạn hơn, luồn tay mò trong tấm trải giường và xoa xoa

Bỗng anh thở mạnh, miệng cười không thành tiếng, rồi từ họng thốt ra tiếng nói:

- Tiếp tục nữa đi, Mèo Con

- A, ra anh không ngủ, đồ xấu!

- Chẳng qua đây là phản hồi của thói quen của một người cưỡi ngựa đường trường

Anh mở mắt ra nhìn đắm đắm vào nàng, nhưng hai con mắt còn ngái ngủ. Courtney cũng cẩn thận đứng lên

- Em không định phá anh đâu. Cứ ngủ nữa đi, không ai biết anh ở đây cả

- Nhưng rồi cũng lộ mất thôi. Thế nào cũng có người thấy con Chân Sắt anh để sau nhà Margaret

- Bà đã mang nó vào nhà rồi

- Sao kia?

- Em cũng không dám nói tới, nhưng bà đã nhận để con ngựa ngay trong phòng khách ... bà bảo lần này có gì xảy ra nữa là cuộc đời anh cũng vỡ tan luôn

Chandos đưa tay lên xoa cằm ... có lẽ anh phải cạo râu – nàng ngồi trên giường ngắm anh loay hoay lục túi yên và bắt đầu cạo râu

- Anh có định gặp bố anh không?

Anh tiếp tục mặc quần áo, bình thần nhìn nàng:

- Không, tôi không muốn làm thêm chuyện ra đầu. Tôi không muốn gây với ông già

- Ông không như anh tưởng đâu

Một lát sau, nàng ngập ngừng nói tiếp

- Anh có tìm thấy cái người ở San Antonio không?

Anh rướn lưng ngồi thẳng lên:

- Anh đã tìm thấy hắn. Người ta đã xét xử hắn và hắn sắp bị treo cổ

- Như vậy ,anh khỏi cần giết hắn

- Anh đã cứu hắn ra khỏi nhà tù

Anh nhớ lại, mặt đanh và buồn rầu

- Cũng không khó. Smith không có bạn ở San Antonio vì vậy nên không ai cảnh phòng gì

Chandos quay đầu nhìn đi nơi khác. Giọng anh lạnh lùng, cái nhìn cứng nhắc và ta như thấy sự căm thù trong giọng nói:

- Thằng khốn đó chắc đã nghi ngờ trước rồi ... Có lẽ vì thấy con ngựa của Trask mà anh để cho nó cười. Nhưng cũng có thể là hắn không tin lý do anh đưa ra để cứu hắn ... Nhưng chắc chắn là khi hai đứa vừa ngừng lại là hắn tấn công. Hắn nắm được tay cầm dao của anh và hai bên giằng co không biết có cổ tình không, hắn nhào vào và chết liền sau vài giây. Anh đã bẻ chân tay hắn còn nhiều thứ nữa rồi treo cổ hắn lên. Thật nhẹ cho hắn quá ... thật quá nhẹ so với những gì hắn đã hành hạ Cánh Chim Trắng

Courtney đi lại trong phòng rồi quàng tay lên người anh. Một lúc lâu nàng mới thấy cánh tay anh đáp ứng trở lại. Rồi anh kéo nàng sát vào anh

- Cánh Chim Trắng là em gái anh?

- Phải

Giọng nói của anh bỗng trở nên xa vắng, như từ một nơi nào xa lắm. Anh kể một ngày anh trở về đoàn tụ quê hương của người Comanche ... Anh chỉ thấy mẹ và em gái anh bị hãm hiếp, giết chết ... gần đến cuối câu chuyện Courtney đã sụt sùi nước mắt và cuối cùng anh là người phải an ủi nàng

- Đừng khóc, Mèo Con ... Anh không bao giờ chịu nổi khi thấy em khóc ... Mọi chuyện đã qua rồi. Họ không còn khóc nữa, họ có thể ngủ trong an bình

Anh hôn nàng, rồi lại hôn nữa để xua đi nỗi buồn của nàng và nỗi buồn của chính anh và để quên.

43. Chương 43

Khi Courtney trang điểm xong thì có tiếng gõ cửa. Nàng liếc nhanh về chỗ giường nằm nơi Chandos hãy còn đang ngủ. Anh cũng nghe tiếng gõ và chờ đợi. Nàng tiến ra mở cửa rồi gật đầu

- Gì thế?

- Cô có khách, Senorita – Một Señor Taylor. Ông đang đợi cô ở cổng cùng với ông chủ Straton và ...

- Taylor à? Em nói Taylor phải không?

- Vâng

- Cám ơn em

Nàng đóng sầm cửa lại. Nàng thấy cơn giận tràn lên muốn làm nàng tắc nghẽn. Reed Taylor. Sao hắn còn dám vác mặt đến đây sau khi đã làm như thế

- Courtney – Bố khi – lại đây đã

Chandos hét ầm lên trong khi nàng cũng dừng dừng đi ra phía cửa. Nàng đi ào tới không thèm đứng lại. Reed ăn mặc trịnh trọng, trong bộ lễ phục màu sẫm, áo chemise, nón trong tay. Tất cả y phục đều thẳng nếp, như mới. Hắn mỉm cười tiến tới phía nàng. Còn mỉm cười nữa

- Ông điên hả? Nàng rít lên. Nàng bước ra giữa bậc cửa lớn, chỉ nhìn Taylor và quên hết mọi người chung quanh

- Ông phải biết rằng, tôi có thể nhờ người bắt ông vì những việc ông đã làm

- Này, Courtney, em yêu. Chẳng lẽ em đón tiếp anh như thế khi anh đã lặn lội tới đây để tìm lại em? Nàng nóng bừng cả mặt. Nàng quên là gã này là thứ người có đầu óc một rãnh, những điều nàng nói như dội vào đá, dội trở lại

- Tôi cấm ông không được gọi tôi là em yêu mà là Courtney. Ông chưa hiểu lời cảnh cáo gởi qua cái thằng chuyên giết người của ông sao?

Hắn cầm cánh tay nàng, giơ cao về phía những người xung quanh:

- Một người có vẻ thật, Courtney. Anh ta sống dở chết dở. Cái thằng đầu súng đi với cô đã cắt lưỡi anh ta và chặt hai ngón tay. Lạy Chúa, em có thể nghĩ rằng anh bỏ rơi em cho cái thằng đầu súng điên cuồng đó sao?

- Nói thế là hơi phóng đại đấy

Chandos vừa ra đến nơi tiếp lời:

- Tao chỉ cắt lưỡi của thằng khốn đó vì hắn dám bảo hắn để Courtney ở lại cho mấy thằng bọn bay hăm hiếp. Tao chặt hai ngón tay để cho hắn khỏi bắn súng nữa. Có vẻ hắn không phải là người chịu đau giỏi đâu. Còn khả năng chịu đòn của mày ra sao hả Taylor?

- Hắn làm nghề gì ở đây, Courtney?

Courtney không trả lời hắn. Nàng đang mãi nhìn Chando, anh đứng giữa khung cửa chỉ mặc chiếc quần dài và có đeo sợi dây súng ở bên ngoài. Nàng biết anh đang cố gắng để khỏi sờ vào khẩu súng. Và lúc đó nàng thấy hầu như đầy đủ những người xung quanh ... nhưng chàng chăn bò của trại, ông Fletcher, rồi cả ông Răng Cưa và cha nàng. Thế là ông đã được xem cả màn kịch này

- Reed, tại sao còn chưa chịu đi đi – hắn vẫn như loài chó cảnh, gầm gừ mà không ai sợ cả

- Reed nên đi về đi – tôi không bao giờ lấy anh đâu, không bao giờ trở lại Kansas – còn nếu anh cứ bắt buộc tôi thì anh sẽ thấy người ta đuổi anh ra khỏi thị trấn này như thế nào?

- Em nói quá đấy, tôi mong em để tôi được dịp ...

- Cô ấy đã cho mày dịp may rồi đó, Taylor, dịp may cút khỏi đây đấy!

- Mày hãy bỏ tay nàng ra và nói chuyện với tao, đồ quỷ. Không được đụng đến đàn bà của tao

Reed nhìn Chandos, nhưng vẫn chưa bỏ cánh tay Courtney. Mày dám bắn tao trước mặt chừng này nhân chứng sao đây?

Hắn vừa nói vừa quay đầu một vòng chung quanh

- Ủ, được rồi. Chandos tươi cười đưa khẩu súng cho Courtney – Không lâu đâu, Mèo Con. Cầm lấy dùm anh!

Chưa nói dứt cú đâm của Chandos đã bay vào hàm Reed. Reed bay từ trên bậc cửa lộn xuống và Courtney té nhào ... Chandos vội ôm ngang lưng nàng giữ nàng đứng lại trên bậc thềm rồi bay nhào xuống chỗ Reed Taylor

Courtney đứng trên bậc cửa xem hai gã đàn ông đánh nhau chí chóe bằng quả đâm, nhưng nàng còn đang ngơ ngẩn vì Chandos gọi nàng là “đàn bà của tao”. Hắn nói trước mặt cha hắn, cha nàng và bao nhiêu người nữa

Một cánh tay vòng ôm lấy vai nàng và nàng ngược lên nhìn. Cha nàng ôm vai nàng, nhưng nàng còn đang dán mắt xem hai đấu thủ

- Con có phản đối cách xưng hô của anh bạn trẻ đó không?

- Không!

Một cú đâm rít lên và Courtney vươn người ra trước thấy Chandos vừa đo đất. Nàng bước xuống một bước đã thấy anh đứng dậy trong một cú đâm tay phải vào giữa họng Reed làm hắn muốn gập người làm đôi – Chandos cao hơn nhưng Reed Taylor to khỏe như con bò mộng

- Chắc anh chàng đó là người đưa con đến Texas – giọng cha nàng bình thản

- Dạ!

- Courtney, nhìn bố đây, con có yêu hắn không?

- Hơn cả những gì con có thể tưởng ra được. Ba ngại điều gì? – Nàng hỏi

- Ba không rõ nữa – nhưng bao giờ nó cũng ... bất thường thế à?

- Anh ấy luôn lo bảo vệ cho con!

- Thế cũng được – ít nhất nó cũng được điều đó

- Ôi ba đừng xét đoán anh ấy khi chưa biết rõ, đừng nghĩ ... anh ấy là tay đấu súng

- Có nhiều người tốt vẫn phải đấu súng

- Anh ấy đã trải qua thời gian dài sống lẻ loi nên anh ấy không dễ hòa hợp, khó kết bạn

- Có nhiều người lầm lì nhưng rất tốt, con yêu ạ

Nàng cười ngu ngơ, xem ra ba muốn bỏ thành kiến về chuyện đó hả?

- Liệu ba có dám không nhận được không? Nếu phải bàn chuyện với quả đâm kia

- Ôi, anh ấy làm sao mà dám ... và chợt nhận ra ba nàng đang đùa với nàng

Những chàng cao bồi chung quanh bỗng la ó ... ông Fletcher cũng cười nghiêng ngả hét khuyến khích. Rồi Fletcher và Răng Cưa vỗ tay vào lưng nhau như chính họ là người chiến thắng

Một đám đông cao bồi vây lấy Chandos để chúc mừng anh. Anh phải cúi gập người xuống để thở và nôn ọe và mặt cũng chẳng đẹp gì

- Chắc hắn cần đến tay nghề của ba đấy. Ông Edward đứng từ dưới gọi lên phía nàng ở bậc cửa

- Dạ – Courtney gật đầu tưởng là Chandos

- Không, ba với anh chàng kia kìa

- Ủa, à – bố đừng phí thời giờ với hắn. Reed bị hạ đó ván, nằm dài trên đất

- Tốt rồi, lần này chắc hắn phải nhớ bài học này. Chandos vừa nói vừa khấp khểnh đi lên phía nàng

- Anh phải ra tay vì không muốn bắn cái đồ thô bỉ và bướng bỉnh đó – nàng xuống dắt tay anh lên phía trên bậc cửa

- Chandos, ngồi xuống đi!

- Đừng có làm bộ bắt đầu ra lệnh cho tôi, đàn bà

Nàng đẩy anh ngồi xuống

- Lạy Chúa. Xem này. Bố ơi mang hộp đồ nghề ra đây

- Bố à, Chandos quay nhìn lại phía sau và nhăn mặt. Em phải báo cho anh chứ

Nàng không nhịn được cười, vui vẻ:

- Ông ấy theo dõi trận đấu từ đầu

Chandos lau nhàu. Nàng nói tiếp:

- Bố anh cũng vậy

Anh nhìn thấy ông Fletcher đang ra lệnh cho mấy anh chàng cao bồi đỡ Reed Taylor lên ngựa

Nàng thăm dò lơ lửng – Đoàn tụ thật đấy, nếu anh thích

- Anh chỉ đến đây vì em, đàn bà ạ

- Anh đến vì em thật à?

- Em biết em quá rồi

Bỗng giọng nàng cao lên:

- Vậy thì nói đi – em nghe chưa rõ, Chandos

Anh trừng mắt nhìn nàng. Cha anh đang ngả nghiêng cười bên cạnh lão Răng Cưa. Lão này ngồi ghế cạnh cha anh, nhưng cố gắng làm mặt nghiêm, không dám cười. Cả hai và cha nàng đều như lắng nghe câu chuyện giữa hai người

Chandos thấy hình như mọi người đổ mắt nhìn về phía anh, nhưng quan trọng hơn cả là thái độ khẩn khoản, ánh mắt kiêu hãnh của Courtney và chợt anh chỉ thấy có nàng:

- Em là đàn bà của anh – em muốn nghe anh nói thế phải không? Anh yêu em lắm nên anh không biết làm gì mà không có em

- Ôi, Chandos, nàng nhảy về phía anh, ôm lấy cổ anh

- O ... ơ em phải cẩn thận, Mèo Con. Vì em đã nói cho anh rồi, thì anh không co lấy lại. Bằng đủ mọi cách, anh sẽ làm cho em hạnh phúc ... Em có hiểu anh nói không? Em đã làm vợ anh, không bao giờ anh cho em đi đâu hết!

- Thế thì phải hai chiều chứ? Vậy hãy nghe điều luật của ... ta. Anh đã yêu em thì không được thay đổi và em xin báo trước rằng không nơi nào trên trái đất này có thể che dấu được anh. Vì anh đã dạy em cách truy tìm dấu vết và thứ hai là anh đã dạy em bắn súng. Khẩu súng này sẽ không tha cho anh nếu anh phản bội

- Em có chắc thế không đó, Mèo Con? Em có sống được theo cách sống của anh không?

- Em sẽ sống theo cách của anh dù có phải mang một lũ con vòng vòng trên lưng

- Những đứa con? Vậy thì mình phải có nhà

- Anh nghĩ sao? Làm cách nào đây?

- Anh sẽ làm trại chăn nuôi. Lão già sẽ dạy cho anh nghề. Lão còn để cho anh một trương mục ở ngân hàng Waco. Anh sẽ mua một lô đất ở vùng này và ta thi đua làm rẫy với lão già.Ồ! Ta cần phải nói đến hôn lễ không, Mèo Con? Em lại sắp bắt anh đi vào nghi lễ lời thề của người da trắng chẳng ăn thua gì với vấn đề tình cảm cả. Anh đã tuyên bố tình yêu đối với em – trước bao nhiêu nhân chứng. Em cũng đã tuyên bố rồi, em sẽ là vợ anh, Mèo Con

- Nhưng hôn lễ ... làm cho ba em vui, Chandos?

- Em có vui không?

- Có chứ

- Thế thì những điều anh nói về hôn nhân là tào lao thôi

Courtney nghiêng người, muốn cho mọi người đều hạnh phúc, kể cả ông Fletcher

- Sao anh không nói với cha anh là anh sẽ theo chân ông?

Chandos nhìn quanh, bắt gặp cái nhìn đăm đăm của ông Fletcher

- Ông có nhận sự cạnh tranh của chúng tôi không, lão già?

- Đồ quỷ cứ an tâm đi, ta theo tới cùng

Mắt ông Fletcher sáng lên, ông chưa bao giờ thấy con trai ông cởi mở, thân mật, gần gũi đến thế. Đó là sự khởi đầu tốt

- Bố khỉ! Đúng là một sự khởi đầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trao-tim-hoang-da-a-heart-so-wild>